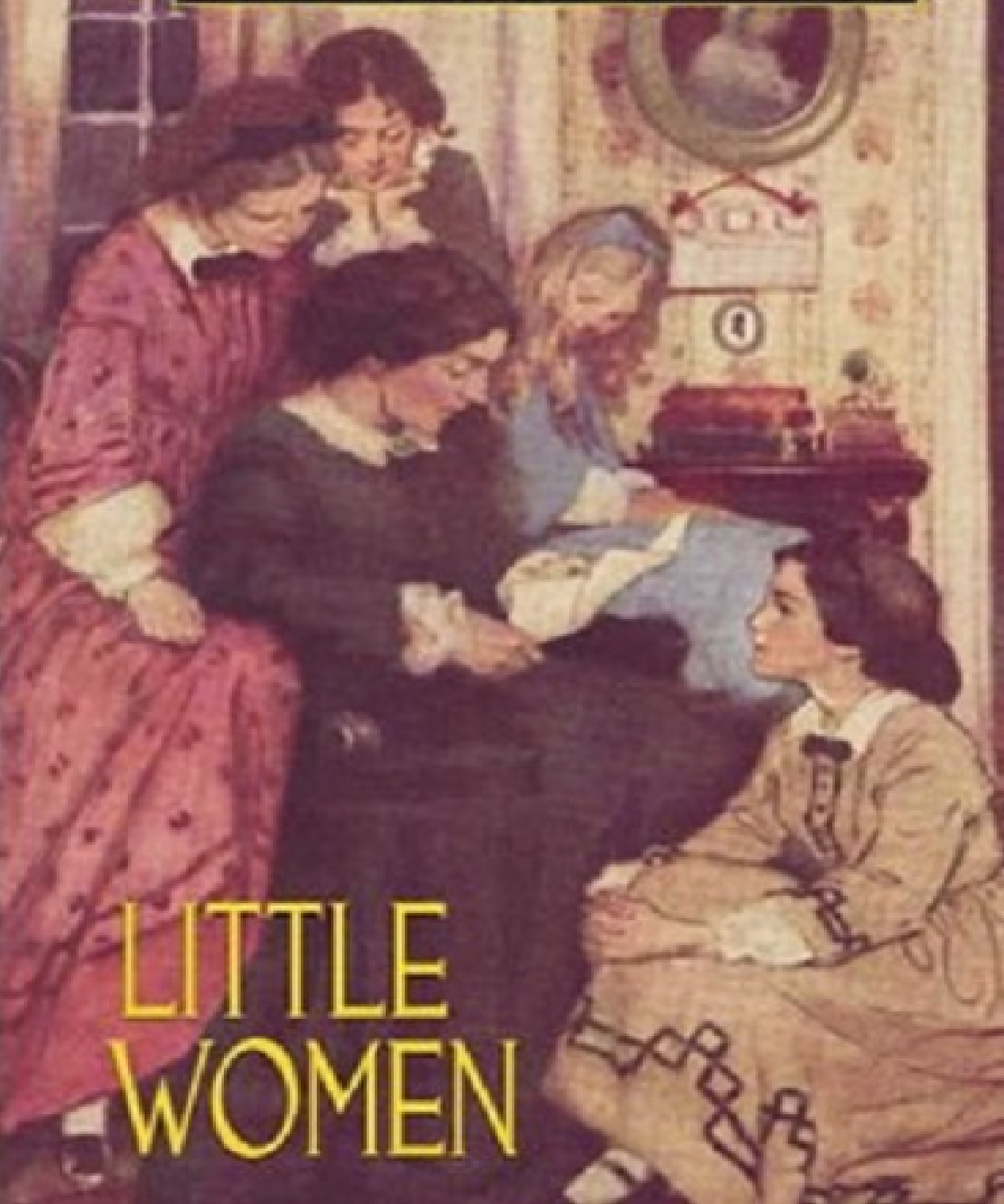

LOUISA MAY ALCOTT

LITTLE
WOMEN

Louisa May Alcott

Bốn Cô Con Gái Nhà Bác Sĩ March

Mục Lục

[Thông tin ebook](#)

[Chương 1 Nhà họ March](#)

[Chương 2 Laurie Laurentz](#)

[Chương 3 Ngôi nhà hàng xóm](#)

[Chương 4 Những cuộc gặp gỡ mới](#)

[Chương 5 Những điều bí mật](#)

[Chương 6 Những tin chẳng lành](#)

[Chương 7 Những ngày ảm đạm](#)

[Chương 8 Những điều bí mật](#)

[Chương 9 Những ngày hạnh phúc](#)

[Chương 10 Bốn năm sau](#)

Thông tin ebook

Tên truyện : Bốn Cô Con Gái Nhà Bác Sỹ March

Tác giả : Louisa May Alcott

Nguồn : <http://vnthuquan.net>

Convert : Bùi Xuân Huy (santseiya_TVE)

Ngày hoàn thành : 04/03/2007

Chương 1

Nhà họ March

Lễ Giáng sinh sẽ không phải là lễ Giáng sinh nếu chúng ta không có quà. - Jo vừa lẩm bẩm vừa nằm dài ra tấm thảm.

- Thật khủng khiếp khi người ta không giàu nữa. - Meg vừa thở dài vừa nhìn vào chiếc áo dài của mình.

- Có thể cũng không công bằng khi một số đứa con gái có nhiều thứ xinh đẹp và nhiều đứa khác thì chẳng có gì. - Cô bé Amy tiếp lời.

Bấy giờ Beth mới nói vọng ra từ cái góc cô đang ngồi: - Nếu chúng ta không còn giàu nữa, chúng ta vẫn may mắn có một người cha tốt và một người mẹ thân yêu và chúng ta là bốn chị em rất hòa hợp.

- Nhưng cha không ở gần chúng ta và sẽ ở đó lâu.

Cô không nói: "Có thể chúng ta sẽ không bao giờ gặp cha nữa." Nhưng mọi người đều nghĩ tới điều đó và hình dung cha họ đang ở rất xa, giữa những trận đánh khủng khiếp, đặt miền Nam và miền Bắc Hiệp chúng quốc đối lập nhau.

Đồng hồ treo tường điểm sáu giờ, và Beth hơ đôi giày păngtúp trước ngọn lửa.

- Đôi giày này đã mòn vẹt rồi, phải bảo mẹ mua cho mình đôi mới mới được. - Jo nói.

- Đó là một ý kiến hay. - Beth đáp.

Và mọi người đều vỗ tay tán thưởng.

- Thấy các con vui mẹ hài lòng lắm đó. - Một giọng nói vang lên từ ngưỡng cửa.

Và mọi người quay ra sung sướng đón mẹ, một phụ nữ có dáng vẻ cực kỳ dễ thương và khuôn mặt dịu dàng nhưng mang dấu ấn của sự cam chịu.

- Nào, các con yêu của mẹ, các con đã làm gì suốt ngày? Hôm nay mẹ phải chạy vạy nhiều việc và mẹ đã không thể về vào bữa ăn trưa. Có ai đến thăm không, Beth? Chứng sổ mũi của con ra sao rồi, Meg? Còn Jo, con có vẻ mệt mỏi lắm đó. Hãy đến hôn mẹ đi nào, Amy.

Bà thay bộ quần áo ướt, mang giày păngtúp ấm, và ngồi vào chiếc ghế bành của mình, đặt Amy trên hai đầu gối.

Khi các cô con gái đã ngồi vào bàn, bà March nói với một nụ cười bộc lộ niềm vui lớn trong lòng: - Này các con, sau bữa tối, mẹ sẽ cho các con biết một tin quan trọng.

Tức thì, sự hiếu kỳ nhanh chóng làm sáng lên những khuôn mặt, mà một tia sáng mặt trời cũng không làm chúng sáng hơn.

- Một lá thư của cha! Ba tiếng hoan hô dành cho cha! - Các cô gái đồng thanh kêu lên.

- Đúng, một lá thư dài và hay tuyệt. Cha của các con vẫn rất khỏe và nghĩ sẽ trải qua mùa thu tốt đẹp hơn chúng ta tưởng. Cha gửi cho các con những lời chúc Giáng sinh đầy triu mến, và trong thư của cha có một đoạn dành cho các con. - Bà March nói.

- Chúng ta hãy ăn cho xong nhanh lên.

- Bao giờ cha trở về, hờ mẹ? - Beth hỏi, giọng run run.

- Nhiều tháng nữa cha mới về, trừ phi cha các con bình. Cha các con sẽ hoàn thành nhiệm vụ, và chúng ta không nên đòi hỏi cha trở về sớm hơn yêu cầu của bốn phận. Bây giờ, mẹ sẽ đọc thư cha cho các con nghe.

Họ xúm lại quanh lò sưởi. Meg và Amy ngồi trên tay vịn chiếc ghế bành của mẹ, Beth ngồi dưới chân

bà, và Jo dựa trên lưng ghế.

Vào thời kỳ chiến tranh đó, tất cả những lá thư đều cảm động, nhất là thư của những người cha gửi cho các con mình. Lá thư này thì tràn đầy hy vọng, nó miêu tả sinh động đời sống các doanh trại và một vài tin tức quân sự. Bác sĩ March nghĩ rằng cuộc nội chiến này, vốn thảm khốc hơn bất luận một cuộc chiến tranh nào khác, có lẽ sẽ kết thúc sớm hơn, và người ta có thể hy vọng điều đó. Chỉ ở trang cuối cùng, lòng ông mới hoàn toàn khuây khỏa và ông bộc lộ ước muốn mãnh liệt được gặp lại vợ và các cô con gái bé bỏng của mình.

- Em hãy hôn tất cả các con giùm anh, em hãy nói với chúng rằng hàng ngày anh đều nghĩ tới chúng và mỗi tối anh vẫn cầu nguyện cho chúng. Sự triu mến của chúng luôn luôn là niềm vui lớn lao nhất đối với anh và một năm xa cách quả là điều rất đau buồn, nhưng em hãy nhắc nhở chúng rằng mọi người chúng ta đều phải làm việc và cố gắng vượt qua những ngày buồn đau này. Anh hy vọng chúng luôn nhớ tất cả những gì anh đã dạy chúng. Khi trở về, anh sẽ tự hào hơn về những đứa con gái của anh và anh sẽ còn yêu chúng hơn nữa.

Các cô gái khó cầm được nước mắt khi mẹ họ đọc xong bức thư.

Bấy giờ người tớ già Hannah báo đã dọn bàn ăn xong. Bốn chị em lấy ra những rô khâu nhỏ của họ và bắt đầu may những tấm vải trải giường cho dì March. Đó là một công việc không thích thú lắm, nhưng chiều hôm đó không ai than vãn nửa lời.

Lúc chín giờ, theo thường lệ, trong buổi cầu nguyện chiều họ hát một bài Thánh ca. Buổi tối hôm nào cũng kết thúc như vậy.

Khi Jo thức trước tiên vào ngày lễ Giáng sinh, cô không thấy vớ lẩn giày trên lò sưởi, và cô cảm thấy thất vọng trong phút chốc. Nhưng ngay sau đó cô nhớ tới lời hứa của mẹ, và khi luồn tay dưới gối, cô thấy một cuốn sách nhỏ màu đỏ.

Đó là một cuốn sách Đạo đức có thể bổ ích cho trẻ con. Jo thúc khuỷu tay vào Meg đánh thức chị dậy, sau khi chúc chị một lễ Giáng sinh vui vẻ, cô khuyên chị hãy nhìn dưới gối của mình.

Meg tìm thấy ở đó một cuốn sách nhỏ màu lục.

Trên trang đầu tiên, mẹ họ đã tự tay viết mấy chữ khiến cho món quà trở nên thật quý báu đối với họ.

Beth và Amy cũng nhanh chóng phát hiện quà của họ. Những tia nắng đầu tiên bắt gặp họ đang ngồi trên giường, bận rộn với việc ngắm nghía và bàn tán về những cuốn sách của họ.

- Mẹ chúng cháu đâu bà? - Meg và Jo hỏi bà Hannah khi họ bước xuống giường đến cám ơn mẹ.

- Sáng nay những đứa bé nhà Hummel, nước mắt đầm đìa đã tới cầu xin bà và bà đã đi ngay để xem chúng cần gì. Mẹ của các cô rất hảo tâm, bà có thể cho tất cả những gì bà có. Không có ai trên đời này tốt như bà! - Người tớ già nói.

Cùng lúc, cửa mở và tiếng bước chân vang lên trong hành lang.

- Một lễ Giáng sinh vui vẻ mẹ yêu! Nhiều lễ Giáng sinh vui vẻ! - Bốn cô gái đồng thanh kêu lên. - Chúng con xin cám ơn mẹ về những quyển sách.

- Một lễ Giáng sinh vui vẻ cho các con nữa, các con của mẹ! Mẹ có một đề nghị với các con trước khi chúng ta ăn trưa. Gần nhà ta có một người đàn bà đáng thương có đến bảy đứa con.

Đứa cuối cùng chỉ mới được vài ngày và sáu đứa phải ngủ trên một chiếc giường để khỏi chết vì lạnh, bởi nhà chúng không có lò sưởi. Chúng không có gì để ăn và đứa lớn nhất sáng nay đã tới gặp mẹ. Các con có sẵn sàng nhường bữa ăn trưa của các con cho cái gia đình khốn khổ đó coi như là quà Giáng sinh không, các con của mẹ? Đây là một đề nghị mẹ đưa ra cho các con, chứ không phải là một lời cầu xin, càng không phải là một cái lệnh. Các con có thể nói được hoặc không.

Bốn chị em đang rất đói, bởi họ đã đợi mẹ gần một tiếng đồng hồ, do đó trước tiên họ im lặng. Nhưng

sự ngập ngừng của họ chỉ kéo dài trong một phút và Jo kêu lên: - May cho những người được mẹ bảo vệ là mẹ đã tới trước khi tụi con bắt đầu ăn đó mẹ!

Bữa ăn trưa lẽ ra đã hết sạch rồi!

- Con có thể giúp mẹ mang tất cả thứ này cho những đứa bé đáng thương đó không? - Beth hỏi.

- Chính con sẽ mang kem và bánh kẹp. - Amy nói, từ bỏ một cách dửng dưng cảm những món cô thích nhất.

Còn Meg, cô xếp những cái bánh xèo nóng và chồng đồng những lát bánh mì nướng vào một cái đĩa to.

- Quyết định của các con không làm mẹ ngạc nhiên. - Bà March vừa nói vừa mỉm cười. - Tất cả các con sẽ cùng đi với mẹ, và khi trở về, chúng ta sẽ dành cảm lòng với bánh mì và sữa cho bữa ăn trưa của chúng ta.

Họ sẵn sàng ngay sau đó và kéo nhau đi.

Họ tới một gian phòng tồi tàn đồ nát. Các kính cửa sổ đều vỡ và không có lò sưởi, người ta phủ những chiếc giường một cách sơ sài.

Người mẹ bị ốm. Đứa con nhỏ nhất đang khóc, còn những đứa khác trông nhợt nhạt và đói meo, đang co ro trong một chiếc mền cũ cho đỡ lạnh.

Mắt chúng mở to và đôi môi tái nhợt vì lạnh của chúng bắt đầu mỉm cười khi các cô bé bước vào.

- A, lạ Chúa! Những thiên thần đang tới thăm chúng ta! - Người đàn bà đáng thương reo lên khi thấy họ bước vào.

Lát sau, mọi sự đã thay đổi. Hannah nhóm lửa bằng củi bà mang tới, và đã ngăn được cái lạnh len vào phòng bằng cách dán giấy lên những tấm kính cửa sổ bị vỡ. Bà March tặng trà và bột mì cho người đàn bà đáng thương, và vừa săn sóc đứa nhỏ dịu dàng như thể nó là con của mình, bà vừa an ủi mẹ nó. Trong lúc đó, bốn cô gái đặt những đứa khác quanh lửa và vừa cho chúng ăn, vừa cười nói líu lo.

Khi họ dời bước để lại đằng sau một gia đình đáng thương được an ủi, họ cảm thấy trong toàn thành phố không có đứa trẻ nào hạnh phúc hơn họ.

Trở về nhà, trong lúc bà March bận tìm quần áo cho gia đình Hummel, các cô con gái của bà cũng vội vã đặt lên bàn những tặng phẩm dành cho họ. Đó là những món quà quá đỗi ít ỏi, nhưng họ gửi gắm bao sự triu mến và hy sinh trong đó. Bó hồng đỏ và cúc trắng lớn họ đặt giữa bàn đã tạo cho gian phòng một vẻ hội hè.

- Em nghe tiếng mẹ. Hãy bắt đầu đi, Beth!

Amy, mở cửa ra! Nhanh lên Meg! - Jo kêu lên.

- Nào, ba tiếng hoan hô dành cho mẹ!

Amy mở cửa, Beth chơi một khúc nhạc du dương của Mozart và Meg đưa mẹ tới vị trí danh dự. Bà March rất đỗi ngạc nhiên và cảm động, và những giọt lệ lóng lánh trong đôi mắt của bà khi bà xem xét những món quà và đọc những tấm thiệp nhỏ kèm theo. Rồi tới nhiều nụ hôn, tiếng cười khiến cho buổi lễ gia đình lúc đó dễ chịu làm sao và đưa lại cảm giác dịu dàng mỗi khi nhớ lại sau này.

Khi vào tới phòng ăn, họ nhìn nhau ngạc nhiên và thích thú. Đúng là mẹ họ vẫn có thói quen làm vui lòng họ. Nhưng từ khi họ không còn khá giả nữa, chưa bao giờ họ trông thấy điều gì hấp dẫn như điều đang xảy ra trước mắt họ.

Nhiều bánh xăngduýt, hai hộp phôma, một màu trắng và một màu hồng ướp lạnh, bánh ngọt đủ các loại, trái cây, kẹo ngọt xinh xắn và giữa bàn, bốn bó hoa to tướng. Bốn chị em không tin nổi mắt họ. Họ nhìn mẹ, rồi lại nhìn vào bàn, dường như vẻ mặt của họ làm cho bà March vui lắm.

- Chẳng nhẽ vẫn còn những bà tiên? - Amy hỏi.

- Đây là lễ Giáng sinh nho nhỏ. - Beth nói.

- Lễ Giáng sinh nho nhỏ rất có thể là chính mẹ làm đấy! - Meg nói.

- Tuyệt nhiên không phải vậy. Đó là do ông lão Laurentz. - Bà March đáp.

- ông của cậu Laurentz! - Meg kêu lên. - Ai có thể đặt ý tưởng đó vào đầu ông ấy? Tụi con không biết ông.

- ông Laurentz là chỗ quen biết với ông ngoại các con xưa kia, chiều nay, ông ấy đã gửi cho mẹ một tấm thiệp thật thân tình bộc lộ tất cả tình cảm của ông dành cho gia đình chúng ta, nhất là các con và ông gửi cho mấy món này để chúc mừng lễ Giáng sinh. Mẹ nghĩ là không nên từ chối, và do đó các con có được một cuộc liên hoan thịnh soạn tối nay.

Chính anh Laurentz đã đặt ý tưởng này vào đầu ông, con chắc chắn điều đó. - Jo nói. - Anh ấy có vẻ tử tế lắm và con rất muốn làm quen với anh. Hình như anh ấy cũng muốn vậy.

- Cậu ấy có tư cách rất tốt và thật sự là một người hào hiệp lịch sự. - Bà March đáp. - Mẹ không phản đối chuyện con làm quen với Laurentz.

Chương 2

Laurie Laurentz

- Jo! Jo! Em ở đâu? - Meg kêu lên phía cầu thang dẫn lên tầng trên cùng.

- Em đây! - Một giọng từ trên cùng đáp lại.

Meg leo lên cầu thang và bắt gặp em cô đang vừa ăn ngon lành một trái táo vừa thẩn thức trước một cuốn sách cô đang đọc. Cô vận áo choàng và nằm dài dưới ánh nắng bên cửa sổ.

Trên một chiếc trường kỷ đã cũ. Đó là nơi ẩn náu ưa thích của cô.

- ôi thích làm sao, Jo! - Meg nói với cô. -Em hãy nhìn này: một giấy mời của bà Gardiner vào chiều mai! - Và Meg vừa đưa cho Jo tờ giấy quý báu vừa đọc nó cho cô nghe.

"Bà Gardiner mời cô Meg và cô Joséphine tham dự buổi dạ hội khiêu vũ tổ chức vào hôm trước ngày đầu năm mới."

- Mẹ rất muốn chúng ta tới đó, Jo à! Nhưng chúng ta sẽ mặc những chiếc áo dài nào đây?

- Hỏi vậy có ích gì? Chị thừa biết chúng ta sẽ mặc những chiếc áo dài pôpolin của chúng ta kia mà, bởi chúng ta chẳng có chiếc áo dài nào khác. - Jo đáp.

Meg bước đến ngắm nghía chiếc áo dài của mình. Cô vừa hát như chim vừa xếp cái cổ áo kết đăng ten độc nhất của mình.

Hôm trước ngày đầu năm mới, phòng khách trong nhà vắng ngắt. Beth và Amy dọn dẹp nhà cửa, và chị em họ rất háo hức, sẵn sàng cho buổi dạ hội. Dù trang phục của họ thật giản dị, nhưng họ vẫn đi lại nói cười vui vẻ.

Meg có chiếc áo dài pôpolin màu xám bạc với cái cổ áo và tay áo kết đăng ten, cùng một dây thắt lưng bằng lụa xanh. Jo đã mặc một chiếc áo dài màu xám hung có cái cổ xếp cứng đờ như thỉnh thoảng các cậu bé vẫn mang, và cài những cánh hoa cúc trắng lên mái tóc như một món trang sức độc nhất. Mỗi người mang một chiếc bao tay xinh xắn sạch sẽ và cầm chiếc khăn nơi bàn tay kia và mọi người cho vậy là hoàn hảo.

Đôi giày cao gót của Meg chật khủng khiếp, nó làm cô đau đớn quá đỗi, mặc dầu cô không muốn thú thật điều đó, và ba mươi ba cái kẹp tóc của Jo như ghim vào đầu cô.

Bà March không được khỏe nên không thể đi cùng họ, nhưng bà gửi gắm hai cô cho một người bạn của bà mà hai cô chắc chắn sẽ gặp trong buổi khiêu vũ.

- Các con hãy vui đùa thỏa thích. - Bà March nói khi họ rời nhà. - Và hãy trở về lúc mười một giờ, khi Hannah tới tìm các con.

Cuối cùng họ đã tới nơi.

Hai chị em hiếm khi tới chỗ đông người, vì vậy đối với họ đây là một biến cố lớn phần nào khiến họ rụt rè. Họ được tiếp đón thân mật. Bà Gardiner, một phụ nữ lớn tuổi xinh đẹp dẫn họ tới chỗ Sallie, một trong những cô con gái của bà. Vốn đã quen nhau nên chẳng mấy chốc Meg đã cảm thấy thoải mái, nhưng Jo, vốn ít quan tâm tới bọn con gái choai choai và những chuyện bép xép của họ, cô vẫn đứng một mình, lưng dựa vào tường, cảm thấy bối ngỡ trong phòng khách này như một chú ngựa non trong ngôi nhà kính đầy hoa.

Trong một góc phòng, nhiều chàng trai đang vui vẻ trò chuyện về xe trượt tuyết và giày trượt băng, và Jo vốn mê trượt băng, cũng rất muốn gặp họ, nhưng Meg, khi nghe cô bộc lộ ý định, đã nhú mày một cách đáng sợ đến nỗi cô không dám nhúc nhích. Những chàng trai trẻ đã lần lượt bỏ đi, không ai trò

chuyện với cô và cô vẫn đứng một mình.

Nhưng người ta đã bắt đầu nhảy. Meg được mời ngay và đôi giày cao cổ nhỏ bé chật hẹp lướt trên sàn nhẹ nhàng đến nỗi có lẽ chẳng ai đoán được những nỗi đau đớn mà chủ nhân của chúng phải chịu đựng. Trông thấy một chàng trai cao lớn tóc đỏ bước tới, Jo sợ anh ta mời mình nên vội lén vào một khung cửa sổ khá sâu. Cô núp sau những tấm màn để nhìn được ra mà không ai thấy mình. Cô đã khéo chọn chỗ để tiêu khiển với tiếng động của thiên hạ. Chẳng may, một con người nhút nhát khác đã ẩn náu chỗ ấy, và cô nhận ra mình mặt đối mặt với "cậu Laurentz".

- Chúa ơi! Tôi không biết có người trong chỗ này. - Jo đáp ứng đồng thời tìm cách bỏ đi nhanh như cô đã tới.

Nhưng người con trai mỉm cười và nói giọng nhã nhặn mặc dầu cậu cũng có vẻ e sợ.

- Đừng chú ý tới tôi, thưa cô, và cô hãy ở lại nếu cô thích.

- Tôi không làm phiền anh chứ?

- Không chút nào. Tôi đã tới đây bởi hầu như không quen biết người nào ở đây. Tôi hơi bối ngỡ. Cô biết đó, - cậu vừa nói vừa đứng dậy, - nên cảm thấy bối rối phần nào.

- Cũng bởi cùng lý do đó mà tôi trốn vào đây.

Người con trai mời Jo ngồi xuống một chiếc ghế dựa, rồi cậu cũng ngồi lại. Sau đó, cậu im lặng nhìn xuống đôi giày ống của mình cho tới khi Jo cất tiếng: - Tôi nghĩ rằng tôi đã hân hạnh được gặp anh rồi. Anh ở sát bên chúng tôi, phải không?

- Đúng, trong ngôi nhà bên cạnh.

Và khi ngược mắt nhìn Jo, cậu bật cười bởi vẻ trịnh trọng của cô gái đối lập một cách thật buồn cười với câu chuyện họ đang trao đổi, khi cậu mang con mèo trả lại cho chủ nó.

Jo cũng bật cười và nói với giọng quen thuộc của cô: - Chúng tôi rất thích thú với món quà Giáng sinh của anh.

- Chính ông tôi gửi cho gia đình cô đấy.

- Đúng, nhưng đó chính là sáng kiến của anh, phải không?

- Con mèo của cô ra sao rồi, cô March? - Cậu Laurie hỏi, cố ra vẻ nghiêm túc, nhưng không giấu được niềm vui khiến đôi mắt to đen nhánh của cậu sáng lên.

- Rất khỏe, tôi xin cảm ơn anh, anh Laurentz.

Nhưng tôi không phải là March, tôi là Jo.

- Tôi cũng không phải là Laurentz, tôi là Laurie. Cô không thích khiêu vũ sao, cô Jo?

- Thích chứ, nhưng trong một phòng khách bé nhỏ như thế này, và khi mọi người đều vui đùa nhảy múa, tôi chắc chắn mình sẽ đánh đổ tất cả, giẫm lên chân người khác, hoặc làm điều gì đó kinh khủng, nên tôi phải giao cho chị Meg nhiệm vụ nhảy cho hai đứa chúng tôi. Nhưng mà anh, anh có hay khiêu vũ không?

- Thỉnh thoảng. Tuy nhiên, bởi tôi đã ở lại châu Âu một thời gian và từ lâu tôi không có mặt ở đây, tôi sợ mình không biết những điệu khiêu vũ của các cô.

- Anh đã ở châu Âu! Ồ! Anh kể đi! Tôi rất thích những chuyện đường xa.

Laurie không biết bắt đầu từ đâu. Cậu kể rằng cậu đã từng sống ở Vevey, ở Thụy Sĩ, nơi các cậu bé đội mũ lưỡi trai thay vì đội nón, và tại Paris nơi cậu đã sống qua mùa đông vừa rồi, và ở đây cậu nói tiếng Pháp.

Jo càng lúc càng thích người "láng giềng trẻ" của mình. Cô chăm chú nhìn cậu nhiều lần để có thể mô tả cậu cho các chị gái của mình một cách chính xác.

- Cô đoán tôi khoảng bao nhiêu tuổi?

- Tôi cho rằng anh sắp sửa vào đại học. Tôi thấy anh làm việc nhiều. - Jo nói.

Laurie mỉm cười và vừa trả lời vừa nhún vai: - Phải hai hoặc ba năm nữa, dù sao, chắc chắn không trước khi tôi được mười bảy tuổi.

- Vậy là anh chỉ mới mười lăm tuổi thôi à?

- Jo hỏi.

- Tôi sẽ tròn mười lăm tuổi vào tháng tới.

- Tôi mong muốn mình có thể vào được đại học xiết bao! Anh có vẻ không đồng tình với tôi à?

- Tôi ghét nó. Tôi không thể chịu được cách học của đất nước này.

- Anh thích cái gì?

- Sống tại ý và vui đùa theo ý tôi muốn.

Có lẽ Jo rất muốn hỏi Laurie rằng vui đùa theo ý cậu muốn là sao, nhưng cặp lông mày đen nhánh của người bạn trai chợt nhíu lại một cách đáng ngại, đến nỗi cô phải thay đổi đề tài và vừa nói vừa đánh nhịp bằng bàn chân: - Điều van đẹp làm sao! Tại sao anh không ra nhảy?

- Tôi sẽ đi nếu cô cũng tới đó. - Cậu vừa đáp vừa biểu hiện một động tác chào nho nhỏ kiểu Pháp trông buồn cười.

- Tôi không thể. Tôi đã nói với Meg rằng có lẽ tôi không nhảy, bởi vì...

Và cô im bật, không biết mình có nên nói tiếp không.

- Bởi vì sao? - Laurie tò mò hỏi.

- Anh sẽ không nói điều này với ai chứ?

- Không.

- Vậy thì, chắc hẳn anh biết rằng tôi có thói quen xấu là không để ý tới điều gì cả, thậm chí tới lửa, và thường đốt cháy những chiếc áo dài của mình, chiếc áo này đây đã bị cháy phía sau, và đầu nó đã được vá, điều đó vẫn hiện rõ đây thôi, và Meg đã dặn dò tôi phải đứng im trong buổi tối hôm nay để người ta không thấy điều đó. A! Anh có thể cười nếu anh muốn, tôi biết là điều đó buồn cười.

Nhưng Laurie không cười, cậu chỉ nhắm mắt trong giây phút, và vẻ mặt của cậu khiến Jo kinh ngạc. Cậu ôn tồn nói: - Cô đừng để ý tới chiếc áo dài của cô, tôi định nói với cô điều chúng ta có thể làm: gần đây có một phòng rộng rãi, chúng ta nhảy thoải mái ở đó mà không ai trông thấy. Đi nào, tôi yêu cầu cô đấy.

Jo chấp nhận mà không đợi Laurie yêu cầu thêm và cô theo người bạn nhảy trẻ tuổi ra phòng ngoài. Tuy nhiên cô vẫn thận trọng đi qua phía sau mọi người và sát vào bức tường để khỏi lộ bí mật chiếc áo dài bị cháy của cô.

Laurie nhảy đẹp và Jo cảm thấy thích thú được nhảy với cậu. Cậu dạy cô điệu nhảy của Đức và cả hai cô cậu chỉ dừng lại khi nhạc đã ngưng hẳn. Bây giờ họ ngồi trên bậc cuối cùng của cầu thang để nghỉ. Laurie đang kể tới giữa câu chuyện về một đại hội liên hoan sinh viên tại Heidelberg, khi Meg ra dấu cho em cô tới.

Jo đành phải miễn cưỡng tuân theo lời gọi của cô chị. Jo gặp cô đang nằm dài trên một chiếc trường kỷ trong gian phòng bên cạnh, vừa nắm bàn chân vừa than vãn:

- Bàn chân chị bị sưng phồng rồi. Những cái gót giày ngu ngốc này đã hỏng, khiến cho chân chị bị bong gân đau khủng khiếp. Chị rất đau đớn và không thể đứng được nữa. Bây giờ không biết làm sao chị có thể trở về nhà đây.

- Em biết là chị sẽ tự làm hại chị với đôi giày cao cổ quá chật này mà! Em rất buồn nhưng em thấy chỉ có cách: là đi gọi cho chị một chiếc xe, hoặc chị phải ở lại đây hết đêm. - Jo vừa trả lời vừa xoa nhẹ bàn chân đau đớn của chị cô.

- Lấy một chiếc xe thì giá quá đắt, hơn nữa chúng ta sẽ không thể nào tìm ra xe được đâu. Mọi người đều tới bằng xe riêng và cho dù có những chiếc xe khác đi nữa thì bến xe cũng cách xa nơi đây và chúng ta không có ai để nhờ đi gọi.

- Em sẽ đi. - Jo nói. - Hôm nay việc này cũng không khó khăn hơn một hôm khác.

- Không, không! - Meg nói. - Em không đi được. Đã mười giờ và trời tối như hũ nút. Chị cũng không thể ở lại đây, đã nhiều bạn gái của Sallie nghỉ lại nên không còn phòng ngủ nào trống. Chị sẽ nghỉ tại đây trong khi chờ bà Han-nah.

Khi bà ấy tới, chị sẽ làm theo ý bà.

- Em sẽ nhờ Laurie. Anh ấy thì sẽ đi thôi. - Jo nói, tỏ ra vui mừng với ý kiến của mình.

- Không được đâu, em yêu, em hãy mau mau tìm cho chị một chút cà phê ướp lạnh, chị biết là có. Đúng là bây giờ chị không thể cựa quậy gì được.

Meg nằm trên chiếc trường kỷ, cẩn thận giấu đôi bàn chân dưới lớp áo dài của mình, và Jo bắt đầu đi tìm phòng ăn.

- Tôi có thể giúp cô không? - Một giọng thân tình hỏi.

Và Laurie đến bên cô, một tay cầm tách cà phê và tay kia một cục đá.

- Tôi muốn tìm một người nào đó để tặng cái này. Tôi có thể mang nó tới cho chị cô không?

- Tôi đang mong muốn điều đó lắm. Tôi sẽ đưa anh tới chỗ chị ấy.

Jo dẫn cậu tới chỗ chị cô. Laurie đặt một chiếc bàn con trước họ, mang thêm hai tách cà phê khác và hai cục đá cho chính cậu và cho Jo, và cậu rất đổi hài lòng khi chính cô Meg khó tính nói với Jo rằng: "Đó là một cậu con trai hào hiệp, lịch sự, dễ thương". Họ chơi đùa thích thú, bận rộn với những tờ giấy cuốn tóc và say mê đoán những câu đố đến nỗi khi bà Hannah 25 26. tới tìm họ, Meg quên mất bàn chân mình đang đau, vụt đứng lên, khiến cô không cầm được tiếng kêu đau đớn và buộc phải dựa vào Jo cho khỏi ngã.

- Suyt! Đừng nói gì! - Cô nói với Laurie. - Tôi chỉ bị vện bàn chân một chút, có vậy thôi!

Và cô khập khiễng đi tìm cái áo khoác của mình.

Bà Hannah quở trách, Meg khóc, và Jo khi thấy mọi ý kiến của mình đều bị bác đã quyết định hành động mà không cần tham khảo ai. Cô lên ra khỏi phòng. Khi nghe tiếng Jo, Laurie đề nghị với cô để cậu đưa họ về trên chiếc xe của ông cậu.

- Hãy còn sớm quá! Hình như anh còn chưa muốn về đâu! - Jo đáp lại, dù sao cô như đỡ đi một gánh nặng nhưng vẫn còn chần chừ trong việc chấp nhận.

- Tôi cũng phải về sớm. - Laurie đáp. - Tôi yêu cầu cô hãy cho phép tôi đưa các cô về nhà, đó cũng là đường về nhà tôi, cô biết mà, và người ta vừa nói trời đang mưa.

Sắp xếp đâu đó xong, Jo đồng ý với lòng biết ơn. Cô vội vã trở lên tìm chị cùng bà Hannah, và họ vui vẻ bước lên chiếc xe ngựa mui gấp lịch sự.

Chương 3

Ngôi nhà hàng xóm

Hàng rào khu vườn ngăn cách ngôi nhà của gia đình March và ngôi nhà của ông Laurentz. Cả hai ngôi nhà tọa lạc tại một vùng ngoại ô thành phố giống như một cái làng miền quê, với những con đường im ắng và những khu vườn đầy cây to.

Từ một phía, người ta trông thấy một ngôi nhà cổ màu xám, vào mùa này có vẻ xấu xí và trần trụi bởi những dây nho bao phủ nó và những khóm hoa quanh nhà vào mùa hạ đã trụi lá. Nhìn từ phía khác, đó là một ngôi nhà trắng xinh đẹp.

Đằng sau những tấm rèm cửa, người ta thoáng thấy ở đó mọi điều quyến rũ. Tuy nhiên, ngôi nhà vẫn có vẻ buồn và trống vắng. Cả khi trời đẹp cũng không có một đứa trẻ nào chơi đùa trên bãi cỏ. Không thấy người đàn bà nào xuất hiện nơi các cửa sổ và chỉ ít người thừa thớt vào ra, ngoại trừ một người đàn ông lớn tuổi và người cháu trai của ông.

Trong trí tưởng tượng tích cực của Jo, ngôi nhà xinh đẹp đó là một cung điện đang ngủ, đầy ắp những đồ vật lộng lẫy và những điều sung sướng mà không có ai hưởng. Từ lâu, cô ao ước được ngắm những kho tàng ẩn giấu đó và gặp lại Laurie. Nhưng cô không biết phải bắt đầu bằng cách nào.

- Hẳn anh con trai đó cũng cần có ai để chơi đùa và cười cợt với mình chứ. - Cô nhủ thầm. - Ặng anh ấy không biết anh cần gì và để anh buồn chán một mình. Mình rất muốn nhảy qua hàng rào và đi nói với ông lão điều đó.

Jo lấy làm thích thú với ý nghĩ ấy, vì Jo vốn thích làm những điều nguy hiểm. Cô bắt đầu thực hiện dự định của mình. Khi đã tới gần, cô dừng lại và ngắm nhìn ngôi nhà yên ngủ. Nơi đó không có gì động đậy, tất cả những tấm rèm, trừ một tấm độc nhất, đều buông xuống, và đằng sau tấm rèm kéo lại một nửa nơi cửa sổ, Laurie đang đứng. Người ta thoáng thấy cái đầu của cậu với mái tóc xoăn đen nhánh đang tì trên một bàn tay gầy gò.

Trông thấy Jo, Laurie lùi lại một bước, nhưng sự tò mò, mạnh hơn tính nhút nhát, đã giữ chân cậu lại khá gần cửa sổ để cậu có thể trông thấy điều gì sắp sửa xảy ra trong vườn.

- Vậy là anh ấy đang ở nhà một mình và bị bệnh. - Jo nghĩ. - Anh con trai đáng thương! Để anh ấy như vậy là không tốt. Mình sẽ ném cho anh một nắm tuyết để động viên anh và mình sẽ nói với anh vài câu thân thiện.

Nhĩ là làm ngay, một nắm tuyết bay tới đập vào cửa sổ. Cái đầu xoăn biểu thị một cử động kinh ngạc và nhô ra một khuôn mặt rục lên vì thích thú.

Jo khẽ gạt đầu ra dẫu và kêu lên về phía cậu: - Anh có khỏe không? Anh bệnh à?

Bấy giờ Laurie mở cửa sổ và trả lời bằng một giọng khàn khàn như giọng một con quạ: - Tôi đã khá hơn, cảm ơn cô. Tôi đã bị chứng sổ mũi tồi tệ và tôi đã bị nhốt tại đây từ tám ngày nay theo lệnh của bác sĩ.

- Tôi rất buồn vì chuyện đó. Anh làm gì để khuây khỏa?

- Không có gì! Ngôi nhà buồn như một nấm mồ.

- Anh không đọc sách sao?

- Không nhiều. Người ta cấm tôi điều đó.

- Vậy anh không thể yêu cầu một cô bé dễ thương nào đó tới đọc truyện cho anh nghe và làm cho anh vui sao?

- Tôi không quen biết cô nào cả.

- Anh quen biết tôi! - Jo đáp, rồi im bặt và bắt đầu cười.

- Đúng, tôi quen biết cô! Cô có bằng lòng tới đây không? Cô sẽ làm tôi vui lắm đấy! - Laurie kêu lên.

- Tôi sẽ tới nếu mẹ cho phép. Tôi sẽ đi xin mẹ tôi. Anh hãy đóng cửa sổ và đợi tôi nhé!

Jo lại về nhà theo con đường cô vừa chạy đến và nghĩ tới sự kinh ngạc của mấy chị. Còn Laurie, quá sung sướng với ý nghĩ sẽ được tiếp đón một cô bé đến thăm. Cậu muốn đem lại hạnh phúc cho cô nên đã đứng lên chải chuốt tóc. Khi sửa lại đường ngôi, cậu nhìn ngắm căn buồng của mình và nhanh tay thu dọn cho có chút ngăn nắp.

Jo đã được phép. "Anh ấy bị bệnh, cô nói, và sức khỏe giảm sút nhiều. Trong gia đình Gardiner, con có cảm giác anh ấy là một cậu công tử trẻ tuổi, nhưng con thấy rõ anh ấy hẳn còn là một cậu con trai bé nhỏ." Lúc sau tại cửa ngôi nhà trắng người ta nghe có một tiếng chuông, rồi một giọng cương quyết hỏi cậu Laurie. Người đàn bà hầu phòng tới ngay.

Bà ta kinh ngạc khi phải báo cho cậu chủ trẻ tuổi của mình là có một cô tới tìm.

Đích thân Laurie tới mở cửa cho Jo.

- Tôi đây! - Cô vui vẻ nói. - Anh có căn phòng xinh đẹp làm sao!

- Nó có thể xinh đẹp nếu được ngăn nắp hơn.

- Chuyện đó sẽ xong trong hai phút thôi mà.

Chỉ cần mặt trước của lò sưởi được quét dọn đôi chút. Đồ đạc được sắp xếp bên trên như thế này: Và sách vở ở đây; chai lọ ở chỗ kia; và chiếc trường kỷ của anh đặt một cách thích hợp hơn, những chiếc gối thẳng thắn hơn. Đấy! Giờ thì đã xong.

- Cô tốt quá! Đúng! Đó là tất cả những gì phòng tôi cần có. Bây giờ thì cô hãy ngồi vào chiếc ghế bành kia và cô hãy để cho tôi được làm một cái gì khiến cô cảm thấy vui.

- Không! Chính tôi đến đây để làm cho anh vui! Tôi sẽ đọc cho anh cái gì chứ? - Jo vừa nói vừa nhìn mấy cuốn sách bên cạnh cô.

- Cám ơn cô, tôi đã đọc chúng hết cả rồi. Nếu điều này không phiền gì cô, tôi thích nghe cô nói hơn.

- Trái lại, tôi sẽ nói suốt ngày, nếu anh muốn.

Beth vẫn nói rằng tôi không bao giờ biết im lặng.

- Beth, đó là cô gái có đôi má hồng vẫn thường ở nhà và thỉnh thoảng ra ngoài với một cái rổ, phải không? - Laurie hỏi về quan tâm.

- Đúng, chị ấy đấy.

- Người xinh đẹp chính là Meg, và người có mái tóc xoắn là Amy, tôi nghĩ đúng không?

- Làm sao anh biết?

Laurie đỏ mặt, nhưng vẫn trả lời một cách thẳng thắn: - Cô biết đấy, tôi thường nghe các cô gọi nhau khi chơi đùa trong vườn, và khi tôi một mình ở đây, tôi không thể không nhìn sang nhà các cô. Các cô có vẻ luôn luôn được vui đùa thỏa thích! Tôi xin lỗi cô về sự tò mò của mình, nhưng tôi không chỉ trông thấy những gì xảy ra trong vườn. Bởi nhà các cô gần như đối diện với nhà chúng tôi, những ngày các cô quên buông rèm cửa sổ, tôi còn trông thấy cô ngay từ lúc đèn được thắp lên: Điều đó gây cho tôi cảm giác như một bức tranh. Các chị em cô đều ngồi quanh bàn, mẹ cô đứng trước mặt tôi và tôi thấy dễ chịu làm sao khi nhìn khuôn mặt hạnh phúc của các cô qua những cánh hoa, mà tôi không thể không nhìn được. Tôi mớ côi mà!

Nói xong, Laurie bắt đầu cời lửa, Jo không thấy đôi môi cậu run run một cách bồn chồn.

Vẻ buồn bã của Laurie đi thẳng vào trái tim Jo. Khuôn mặt cô có một vẻ nhân từ và giọng nói cô trở nên dịu dàng, vốn là điều bất thường, khi cô nói: - Chúng tôi sẽ không bao giờ buông rèm nữa và tôi

cho phép anh nhìn nếu anh muốn. Nhưng tôi thích anh cứ đến nhà chúng tôi hơn thay vì nhìn lên lút. Meg phúc hậu, hẳn chị ấy sẽ làm điều tốt cho anh. Beth chắc sẽ hát tất cả những bài anh thích để giải buồn cho anh. Amy sẽ nhảy múa. Còn Meg và tôi, chúng tôi sẽ làm anh cười với màn hài kịch của chúng tôi, và chị em chúng 33 34. tôi sẽ làm anh vui thích. ông nội anh có cho phép anh làm chuyện đó không?

- Tôi nghĩ ông tôi rất mong muốn chuyện đó, nếu mẹ cô đề nghị ông. ông tôi ít nghiêm khắc hơn về nghiêm khắc vốn có. ông để tôi làm tất cả những điều tôi muốn. ông chỉ sợ tôi trở nên một người buồn chán cho người lạ. - Laurie nói, mặt mày càng lúc càng rạng rỡ hơn.

- Chúng ta không phải người lạ, chúng ta là láng giềng, và anh không nên nghĩ rằng anh là một gánh nặng cho chúng tôi. Chúng tôi rất muốn làm quen với anh.

Tiếp theo họ nói về những quyển sách, và Jo rất vui mừng khi thấy Laurie cũng yêu chúng như cô và thậm chí còn đọc chúng nhiều hơn.

- Nếu cô thích đọc sách thì hãy đến xem sách của chúng tôi! - Laurie vừa nói vừa đứng dậy. - ông tôi đã ra ngoài, cô đừng sợ.

- Tôi không sợ gì cả! - Jo đáp với một cái lắc đầu tự hào.

- Tôi tin điều đó. - Người con trai trả lời giọng thán phục, trong khi vẫn nghĩ rằng nếu Jo gặp ông mình đúng cơn cầu gắt của ông, thì cho dầu can đảm, hẳn cô cũng sẽ có những lý do thích đáng để sợ hãi.

Ngôi nhà được sưởi ấm bởi một cái máy sưởi, và Laurie đầu đang sỏ mũi vẫn có thể đưa cô đi dạo khắp các phòng và để cô mặc sức xem xét tất cả những gì cô thích. Khi họ bước vào thư viện, Jo bắt đầu vỗ tay và nhảy múa như cô vẫn luôn làm khi đặc biệt ui thích.

Bất chợt có tiếng chuông và Jo vừa hồi hã đứng dậy vừa kêu lên: - Chúa ơi! ông nội của anh đến!

- Kìa, thì đã sao chứ? Cô không sợ cơ mà! - Laurie ranh mãnh nói.

- Tôi nghĩ tôi hơi sợ ông ấy.

- Thưa cậu, đó không phải là ông nội cậu, mà là ông bác sĩ. - Người tớ gái nói.

Laurie thở phào và quay sang Jo: - Cô đừng đi. Cô cho phép tôi để cô một mình trong một phút chứ.

- Anh đừng lo lắng cho tôi, tôi đang hạnh phúc như một bà hoàng hậu tại đây mà. - Jo đáp.

Và khi Laurie đi rồi, Jo nhìn ngắm tất cả các đồ vật đẹp để trang hoàng gian phòng.

Đang đứng trước bức chân dung đẹp của ông Laurentz, thì cô nghe cửa mở, tưởng đó là Laurie, cô nói mà không quay lại, giọng thật cả quyết: - Giờ đây, tôi chắc chắn không sợ ông nội của anh, bởi ông có đôi mắt rất nhân từ, dầu miệng ông trông nghiêm khắc và chùng như ông có một ý chí khủng khiếp. Có thể ông không hoàn toàn đẹp như ông tôi, nhưng tôi cảm thấy quý ông.

- Cám ơn cháu. - Một giọng câu kinh thốt lên đằng sau cô.

Sửng sốt quay lại, Jo trông thấy ông Laurentz.

Sau một khoảng lặng khiếp sợ, ông lão lại nói bằng một giọng cau có hơn: - Vậy cháu không sợ tôi à?

- Không nhiều, thưa ông.

- Và cháu không thấy rằng tôi cũng hay như ông cháu à?

- Không, thưa ông, không hẳn...

- Và cháu nghĩ rằng tôi có một ý chí khủng khiếp?

- Cháu chỉ nói rằng giả định như vậy.

- Tuy nhiên, bất chấp điều đó, cháu vẫn thích tôi?

- Đúng, thưa ông.

ông lão có vẻ hài lòng với những câu trả lời của Jo, và ông bật cười, đưa tay bắt tay cô. Rồi dịu dàng kéo khuôn mặt cô về phía ông. ông chăm chú ngắm nghía cô và nói giọng nghiêm khắc: - Nếu không có

được khuôn mặt của ông cháu thì cháu cũng có tinh thần của ông ấy. ông cháu đẹp đấy, cháu thân mến, nhưng điều đáng giá hơn ở ông ấy là lòng dũng cảm và chính trực, và tôi rất tự hào được là bạn của ông.

- Cảm ơn ông, thưa ông. - Jo đáp, cô đã cảm thấy thoải mái trở lại.

- Cháu đã làm gì cho cháu tôi, hả? - ông lão hỏi tiếp.

- Cháu chỉ thử làm cho anh ấy vui. - Jo nói, và cô kể cô đã được mời đến đây ra sao.

- Cháu nghĩ nó cần được làm cho vui à?

- Đúng, thưa ông, anh ấy có vẻ cô đơn và có thể tốt hơn cho anh ấy nếu ở gần những đứa trẻ khác.

Chúng cháu chỉ là những đứa con gái bé nhỏ, nhưng chúng cháu sẽ rất vui lòng được làm một cái gì cho anh ấy, bởi chúng cháu không quên món quà Giáng sinh hậu hĩnh mà ông đã gửi cho chúng cháu. -

Jo nói một cách sôi nổi.

- Suyt! Suyt! Đó là việc của Laurie. Nhưng đã có chuông báo giờ uống trà. Cháu hãy đến dùng với chúng tôi, được không?

- Dạ được, thưa ông, nếu điều đó không làm ông buồn phiền.

- Cháu hỏi điều đó có làm tôi hài lòng không à? - ông Laurentz vừa hỏi vừa đưa cánh tay của mình cho Jo.

"Meg sẽ nói gì về tất cả điều này? " - Jo vừa nghĩ thầm vừa bước đi, và mắt cô sáng lên thích thú với ý nghĩ đó.

- Kìa! Chuyện gì xảy ra với nó? - ông lão hỏi khi trông thấy Laurie lao bốn bậc cầu thang xuống và tỏ vẻ kinh ngạc hết sức khi thấy Jo tay trong tay với người ông đáng sợ của cậu.

- Cháu không biết ông đã trở về. - Cậu vừa nói vừa trao đổi với Jo một cái nhìn đặc thảng.

- Đó là điều hiển nhiên theo cách cháu lao xuống cầu thang. Cháu hãy đến uống trà và hãy cư xử cho lịch sự. - ông Laurentz nói.

ông tiếp tục đi, trong lúc sau lưng ông, Laurie hoa chân múa tay một loạt động tác tỏ rõ sự đồng tình của cậu.

ông lão không nói nhiều trong lúc uống trà.

ông ngắm nhìn hai người bạn trẻ đang nói cười với nhau như hai người bạn cũ và sự thay đổi của cháu ông không qua khỏi mắt ông. Bấy giờ trên khuôn mặt người con trai có nhiều màu sắc, sống động và sự thích thú. Trong cung cách có sự nhanh nhẹn và niềm vui trong cái cười của cậu.

- Cô bé có lý, - ông nhủ thầm. - đứa trẻ quá trơ trọi. Mình phải xem các cô bé này có thể làm được gì cho nó.

ông thích Jo vì cung cách độc đáo và dí dỏm của cô và cô có vẻ hiểu Laurie.

Khi họ rời bàn trà, Jo nói tới chuyện ra về, nhưng Laurie nói là cậu còn có điều muốn cho cô thấy và cậu dẫn cô vào nhà kính đã được thắp sáng khi cô bước vào.

Jo tưởng mình đang trong một chốn thần tiên khi cô dạo bước giữa những hàng cây nhỏ và những loài hoa hiếm mà ánh sáng đèn điện càng tô điểm chúng thêm đẹp, nhưng niềm vui thích của cô còn lớn hơn khi Laurie kết một bó gồm những bông hoa đẹp nhất của nhà kính, vừa trao nó cho cô vừa nói với một vẻ hạnh phúc: - Cô có thể tặng bó hoa này cho mẹ cô và nói với bà rằng tôi rất cảm phục ông y sĩ mà bà đã giới thiệu cho tôi không?

Khi trở vào phòng khách, họ thấy ông Laurentz đang ngồi bên lò sưởi, nhưng Jo hoàn toàn bị thu hút vào một chiếc dương cầm xinh đẹp.

- Anh có chơi dương cầm không? - Cô hỏi Laurie vẻ trọng nề.

- Một chút. - Cậu khiêm tốn đáp.

- Ồ! Tôi xin anh, hãy chơi một bản nhạc nào đó đi. Tôi rất thích nghe anh đàn để có thể kể lại cho Beth.

- Cô hãy chơi trước đi.

- Tôi không biết chơi đàn, nhưng tôi rất yêu âm nhạc.

Laurie không đợi Jo yêu cầu lần thứ hai, cậu chơi rất hay một bản nhạc và Jo sung sướng lắng nghe, mũi vùi trong cây hương nhật quỳ và những đóa hồng. Hẳn cô rất mong muốn Beth cũng được nghe cậu chơi đàn. Nhưng cô không nói điều đó và chỉ hết lời khen ngợi Laurie đến nỗi cậu rất xấu hổ với điều đó, và ông nội cậu phải lên tiếng: - Thôi cô gái ơi, quá nhiều đường đại mạch không có lợi gì cho nó. Nó chơi không tồi, nhưng tôi hy vọng nó cũng thành công tốt đẹp trong những việc quan trọng hơn. Cô về à? Tôi rất biết ơn cô về cuộc viếng thăm của cô và tôi hy vọng cô sẽ sớm trở lại.

- John sẽ đưa cô về nhà, bởi tôi không thể đưa được. - ông Laurentz nói tiếp.

- Không cần đâu ông ạ, nhà cháu ngay gần đây thôi mà. Anh hãy cố gắng chữa bệnh.

- Cô sẽ trở lại, phải không?

- Nếu anh hứa là sẽ tới thăm chúng tôi khi anh khỏi bệnh.

- Tôi hứa với cô điều đó.

- Chào Laurie!

- Chào Jo, chào.

Khi Jo kể lại cuộc phiêu lưu của mình, cả gia đình đều muốn tới ngôi nhà bên cạnh, mỗi người bị thu hút bởi một điều gì đó. Bà March muốn nói chuyện về cha mình vì ông Laurentz đã nói về ông ấy đúng làm sao và đã không quên ông. Meg thì muốn trông thấy nhà kính. Beth khao khát chiếc dương cầm và mong muốn được ngắm những bức tranh đẹp và những pho tượng.

- Có phải Laurie sống với ông nội anh ấy từ lâu rồi phải không mẹ? - Jo hỏi.

- Mẹ nghĩ vậy, cha cậu ấy đã cưới một nghệ sĩ lớn người ý. Bà ấy rất quyến rũ, rất lồi lạc và được mọi người mến mộ. Nhưng cha và mẹ của Laurie đều đã mất tại châu Âu, khi Laurie hãy còn là một đứa bé. ông nội cậu đã đưa cậu về sống với ông. Mẹ nghĩ rằng Laurie, vốn sinh tại ý, không có một thể trạng khỏe mạnh và chính vì vậy mà ông Laurentz dường như luôn luôn lo lắng cho sức khỏe của cậu ấy. Laurie giống mẹ, cậu thừa hưởng của bà khiếu âm nhạc.

- Chúa ơi! Câu chuyện của Laurie nghe buồn làm sao! - Meg kêu lên.

Chương 4

Những cuộc gặp gỡ mới

Sau vài lần qua lại thăm hỏi, chị em gia đình March thấy rằng Laurie xem họ như những vị ân nhân của mình và cậu nghĩ không bao giờ có thể làm đủ để cảm ơn bà March về sự đón tiếp thân thiện của bà và các cô con gái bà về sự giao thiệp vui vẻ của họ. Từ đó các cô thường trao đổi với nhau điều tốt lành mà không cần biết ai cho nhiều nhất.

Beth rất mong muốn được chiêm ngưỡng chiếc dương cầm xinh đẹp, nhưng cô không có can đảm đi vào "ngôi nhà hạnh phúc", như Meg đã gọi. Cô đã nói vậy với mẹ điều này và sau đó cô đã lẩn trốn, quyết không bao giờ quay lại bởi ông lão làm cô rất xúc động. Khi ông Laurentz biết kết quả ông gây ra cho cô Beth đáng thương, ông quyết định đích thân tới khắc phục hậu quả.

Trong một lần viếng thăm ông đã nói về âm nhạc 43 44. và kể nhiều điều thú vị khiến cô mãi nghe, mắt mở to và má đỏ hồng vì hưng phấn.

- Giờ đây Laurie đang lo là với chiếc dương cầm khiến nó đang bị gỉ đi, và lại nó cũng cần phục vụ một ai đó. Có cô nào trong số những cô con gái của bà muốn tới để bảo dưỡng nó không?

Beth bước tới một bước thích thú với ý nghĩ được chơi với loại nhạc khí lộng lẫy đó, trước khi bà March có thể trả lời. Ông Laurentz vừa tiếp lời vừa cười: - Không bao giờ có người nào ở lại trong phòng khách sau chín giờ. Do đó, nếu cháu nào thích thì có thể tới lúc nào cũng được.

- Ồ! Chúng cháu rất thích thú với đề nghị của ông. - Beth vừa nói vừa đặt bàn tay mình vào bàn tay ông lão.

- Vậy cháu là cô nhạc sĩ bé nhỏ? - ông dịu dàng hỏi mà không thêm vào tiếng "hả?" vẫn làm cho cô sợ.

- Chính cháu, Beth.

- Cháu hãy đến chơi dương cầm chừng nào cháu thích và tôi sẽ rất cảm ơn cháu về chuyện đó.

- Ồ! ông, ông tốt làm sao!

Ông lão cúi xuống hôn cô.

Và ông bước đi rất nhanh, như đang xúc động mạnh.

Sau khi chia vui với mẹ, Beth đi kể lại sự sung sướng của mình cho các chị khi họ trở về.

Cuối cùng ngày hôm sau cũng tới. Beth đã mạnh dạn đi về phía ngôi nhà lớn. Cô bắt đầu chơi dù lúc đầu hãy còn run; nhưng ngay sau đó trong niềm hạnh phúc khó tả mà những âm thanh tráng lệ mang lại cho cô, cô quên đi sự sợ sệt của mình. Cô ngồi lại với chiếc dương cầm cho tới khi bà Hannah đến tìm cô về ăn tối, nhưng cô không đói và cô ăn tối với kỷ niệm về hạnh phúc của mình.

Từ hôm đó phòng khách thường được một hồn nhạc nho nhỏ đến và đi không ai hay biết. Beth không nghi ngờ việc ông Laurentz thường mở cửa phòng làm việc của mình để nghe được rõ hơn những bản nhạc cũ do cô chơi.

Vài tuần sau cuộc viếng thăm đáng nhớ đó của ông Laurentz, Beth nói với mẹ: 45 46.- Mẹ à, con có thể làm một đôi giày păngtúp cho ông Laurentz không? ông ấy rất tốt với con nên con muốn cảm ơn ông.

- Được đấy, con yêu, điều ấy sẽ làm ông ấy hài lòng và đó là cách tốt nhất để cảm ơn ông.

Sau nhiều lần bàn cãi với Meg và Jo, Beth chọn một hình vẽ thể hiện được những ý tưởng của cô trên một cái nền xinh đẹp màu lục sáng.

Các chị em cô giúp cô phần nào và đôi giày păngtúp đã sớm hoàn tất. Bây giờ Beth viết lên một mảnh

giấy con mấy câu thật ngắn và thật giản dị. Được sự giúp đỡ của Laurie, một lần ông Laurentz vắng mặt, Beth đã đặt tất cả lên bàn viết của ông.

Đầu đó xong xuôi, Beth nóng lòng đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra. Vào buổi chiều ngày thứ hai, cô ra ngoài phố để hoàn thành một việc được giao. Khi trở về, cô thoáng thấy ba cái đầu, nhiều bàn tay vẫy vẫy và nghe những tiếng kêu mừng rỡ trong phòng khách: - Có thư cho em đây! Hãy đến đọc mau lên. - Ồ! Beth, ông ấy gửi thư cho chị... - Amy nói, tay hươ loạn xạ, nhưng Jo không cho cô nói tiếp bằng cách đóng nhanh cửa sổ.

Beth vội vã chạy vào và chị em cô vừa kiêu cô lên mà hoan hô vừa hét: "Nhìn kìa! Nhìn kìa!" và họ chỉ cho cô thấy một chiếc dương cầm xinh đẹp trên đặt một bức thư đề gửi "Cô Elisa-beth March". Cô ngạc nhiên đến xanh tái mặt mày.

- Cho tôi à? - Cô thì thầm. - Sao, cho tôi à?

- Đúng đấy, em Beth yêu quý của chị, em không thấy đó là ông lão tốt nhất đời sao? Tụi này không mở thư, nhưng tụi này đang tò mò muốn biết ông ấy nói gì với em đến chết đi được.

- Jo đáp.

- Tự chị đọc nó đi, em thì không thể.

Jo mở thư.

"Cháu thân mến.

Trong đời tôi đã có nhiều đôi giày păngtúp, nhưng chưa có đôi nào khiến tôi thích thú như đôi của cô. Hoa păngxê là loài hoa ưa chuộng của tôi, và những cánh hoa này sẽ mãi mãi nhắc tôi nhớ cô bé dễ thương đã tặng chúng cho tôi.

Tôi thích trang trải những món nợ của mình; vì vậy tôi hy vọng cháu cho phép "ông lão" gửi tới cháu một món quà. Hãy cho tôi gửi kèm theo đây những lời cảm ơn chân thành nhất và những tình cảm thân thiện tốt đẹp nhất của tôi.

Người bạn biết ơn của cháu và người phục vụ khiêm tốn của cháu.

James Laurentz" - Kìa! Beth, đây là một vinh dự mà em có thể tự hào! - Jo kêu lên. - ông ấy đã tặng em một chiếc dương cầm, hãy nghĩ mà xem, Beth!

Đó là bởi ông ấy yêu âm nhạc và em có đôi mắt to xanh biếc.

- Em hãy xem những vật xinh đẹp vàng rực để đặt nền, cái giá nhạc xinh xắn và chiếc ghế đầu nhỏ xíu.

- Meg vừa nói vừa mở đàn.

Beth bắt đầu chơi, và mọi người đều đồng ý rằng đây là chiếc dương cầm hay nhất mà người ta từng nghe thấy.

- Em phải đi cảm ơn ông Laurentz. - Jo vừa nói vừa đùa.

- Đúng em cũng có ý định đó. Đó là bổn phận của em, và em sẽ tới đó ngay.

Beth nhanh nhẹn đứng dậy, và bằng một bước chân đầy tự tin, cô đi tới nhà ông Laurentz.

Cô đi thẳng vào phòng làm việc của ông và gõ cửa, thậm chí không kịp suy nghĩ. Khi một giọng gay gắt lên tiếng: "Hãy vào đi", cô mở cửa và bước thẳng đến chỗ ông Laurentz, đặt bàn tay run run của cô vào bàn tay ông và nói: - Thưa ông, cháu tới để... cảm ơn ông... -Nhưng cô không nói hết câu mà quàng hai cánh tay quanh cổ và hôn ông.

ông Laurentz rất cảm động với cái hôn rụt rè đó, đến nỗi tất cả vẻ lạnh nhạt thường ngày của ông đều tan đi như tuyết dưới ánh mặt trời, và ông kéo Beth ngồi lên đầu gối mình, và hôn cô một cách dịu dàng tinh tế.

Chính Beth là người hoàn thành chức năng đáng tin cậy của người phát thư. Cô thấy hạnh phúc được mở cánh cửa con khóa kín và làm công việc phân phát của mình.

- Đây là bó hoa của mẹ, mẹ à. - Cô vừa nói vừa cắm hoa vào một cái bình đặt trong cái góc mà họ gọi là "góc của mẹ". Laurie không quên điều đó bao giờ. - Cô tiếp lời. - Cô Meg March, một bức thư và một cái găng tay. - Beth vừa nói tiếp vừa trao chúng cho chị cô.

- Chị đã bỏ quên đôi găng tay và người ta chỉ trả lại một chiếc. Điều này nghĩa là sao? - Meg vừa hỏi vừa nhìn chiếc găng tay lẻ bộ của mình. - Em đã không để rơi chiếc kia trong vườn đó chứ, Beth?

- Không, chỉ có một chiếc trong hộp thôi.

- Chị ghét những chiếc bao tay lẻ bộ, nhưng có thể chị sẽ tìm lại được chiếc kia. Bức thư của chị không phải là một bức thư, đó là bản dịch một bài hát Đức mà chị mong muốn. Chị cho rằng chính Brooke gửi nó cho chị, bởi chị không nhận ra nét chữ của Laurie.

Bà March chăm chú nhìn Meg, rất xinh đẹp trong chiếc áo dài bằng vải trơn ấn Độ và mái tóc xoăn. Ngồi trước bàn khâu của mình chất đầy những cuộn chỉ nhỏ nhỏ xinh xinh, cô vừa khâu vừa hát. Cô có vẻ rất ngây thơ, tươi tắn và chừng như rất ít nghi ngờ tư tưởng thoáng qua đầu mẹ cô, đến nỗi bà March phải mỉm cười và lấy làm hài lòng.

- Một bức thư cho em, hai cuốn sách và một cái nón to tướng kỳ dị đặt trên thùng thư và phủ kín nó. - Beth vừa nói vừa bước vào phòng nơi Jo đang bận viết.

- Laurie đúng là hay trêu chọc! Hôm nọ em có nói là em mong được đội những chiếc nón to thời trang, và anh ấy đã trả lời: "Cô đừng chú ý tới thời trang, cô hãy đội một chiếc nón to nếu cô thấy thích." Em đã nói với anh ấy rằng đó là điều em sẽ làm khi em có một chiếc nón to, do đó anh ấy đã gửi cho em chiếc nón này đây. Vậy em sẽ đội nó để chứng tỏ với anh ấy rằng em chẳng nghĩ gì tới thời trang. Và sau khi đội chiếc nón rộng vành của mình, Jo bắt đầu đọc thư.

"Bạn thân mến, Thích thú làm sao!

Ngày mai anh em nhà Vangh sẽ đến thăm tôi và tôi muốn mang lại cho mọi người chúng ta một ngày tốt đẹp. Nếu trời đẹp tôi sẽ dựng một chiếc lều trên đồng cỏ lớn và cả bọn chúng ta sẽ dùng thuyền đi ăn trưa trên bãi cỏ và chơi bóng chày; chúng ta sẽ làm bếp ngoài trời và chúng ta sẽ chơi đủ loại trò chơi. Những người bạn Anh này rất dễ thương và sẽ thích những chuyện đó. Ông thầy dễ thương và nghiêm khắc của tôi, ông Brooke, sẽ tới trông chừng bọn con trai chúng tôi, và tôi mong muốn tất cả các bạn tới.

Laurie rất vội vã của bạn." Jo vừa đi vừa chạy để báo tin cho Meg và bà March.

- Dĩ nhiên chúng ta sẽ đến, phải không mẹ?

Điều này sẽ giúp cho Laurie nhiều lắm, bởi con biết căng lều, Meg sẽ lo bữa ăn trưa, và bọn nhỏ sẽ có ích cách này hay cách khác, và đầu sao chúng sẽ hài lòng lắm!

- Chị hy vọng, - Meg nói, - rằng chị em nhà Vangh và anh em nhà Moffat sẽ không viện tới lý do trang phục trong một chuyến đi chơi đồng quê. Em đã nghe nói chuyện đó chưa, Jo?

- Em biết họ có bốn người: Cô Kate, chị lớn, lớn tuổi hơn em; Fred và Frank là anh em sinh đôi và gần như cùng tuổi chị, và Grace, đứa em út, lên chín hoặc mười. Laurie đã quen họ tại Anh.

- Chị rất hài lòng vì chiếc áo dài bằng vải jaga của chị sạch sẽ! - Meg tiếp lời. - Nó hợp với chị làm sao! Em có cái gì thích hợp để mặc không, Jo?

- Tốt thôi! - Jo vừa nói vừa cười. - Mẹ nghe chị ấy chưa, mẹ? Chị lo chuyện trang phục của người khác và đã chú tâm tới trang phục của mình rồi. Còn đối với con, bộ trang phục đi dạo màu xám và đỏ, đã tốt lắm rồi. Vả chăng, con phải căng lều và đi khắp nơi, nên con không cần chú ý tới trang phục của mình. Em sẽ tới chứ, Bethy?

- Nhất định rồi, nếu chị ngăn bọn con trai nói chuyện với em.

- Chị hứa với em điều đó.

- Em muốn làm vui lòng Laurie và em không sợ ông Brooke chút nào: ông ấy rất tốt; nhưng em muốn mình không phải chơi đàn, không hát, không nói gì cả.

Sáng hôm sau, khi mặt trời sớm sửa ném một cái nhìn vào phòng các cô gái, một sự tới lui rộn rịp bắt đầu trong hai ngôi nhà. Là người đầu tiên sẵn sàng, Beth nhìn qua cửa sổ xem chuyện gì đang xảy ra trong ngôi nhà bên cạnh và làm cho vui việc trang điểm của chị em cô bằng những lời bình không ngưng nghỉ.

- Kìa một người đàn ông đang ôm lều! Kìa bà Barbier đang cho bữa ăn trưa vào những cái rổ to! Bây giờ thì ông Laurentz đang nhìn trời và cái chong chóng gió, mình rất mong ông ấy cũng tới bãi cỏ. Kìa là Laurie giống một chàng lính thủy! ồ! Kìa một chiếc xe đầy người: một bà to lớn, một cô bé và hai cậu bé khủng khiếp!

Một cậu đi khắp khiêng. Cậu bé đáng thương!

Cậu có một cái nạng! Laurie không nói với chúng ta điều này. Hãy mau lên nào, đã trễ rồi! Này, Ned Moffat kìa! Chị hãy nhìn kìa, Meg, có phải đó là chàng trai đã chào chúng ta hôm chúng ta cùng làm những việc được giao không?

- Đúng, đúng là anh ấy. Kìa Sallie! Chị hài lòng thấy chị ấy trở lại khá sớm. Chị như thế này được chưa, Jo? - Meg hỏi về giao động.

- Đúng là bông cúc đầu xuân! Chị hãy vén áo dài lên và đội nón thẳng vào; đội cách đó, nó tạo cho chị một vẻ đa cảm. Nào, bây giờ, bắt đầu đi.

- ồ, Jo! Em sẽ không đội chiếc nón to tướng kinh khủng này chứ? Trông thật vô lý! Em sẽ giống như một con ngoáo ộp. - Meg kêu lên khi thấy Jo buộc một dây băng đỏ quanh chiếc nón to tướng rộng vành mà Laurie đã gửi cho cô như một trò đùa.

- Chắc chắn rồi, em sẽ đội nó! Nó tiện lợi không gì bằng, thật nhẹ, thật to, và sẽ che nắng cho em thật tốt. Laurie đã tặng nó với ý định để cho em đội hôm nay. Điều đó sẽ làm anh ấy vui và em có đáng về một con ngoáo ộp cũng mặc nếu em thấy thoải mái.

Jo đi đầu, chị em cô tiếp bước theo sau và tất cả đều thật xinh đẹp với những chiếc áo dài mùa hạ và những khuôn mặt rạng rỡ hạnh phúc dưới những chiếc nón rơm.

Laurie chạy ra đón họ và giới thiệu với bạn bè của cậu một cách thân mật nhất có thể. Meg rất hài lòng thấy Kate ăn mặc rất giản dị và cô thích thú với những lời đoan chắc của Ned rằng cậu cố tình tới vì cô. Beth chăm chú nhìn những cậu bé: cậu đi khắp khiêng không "khủng khiếp" mà có vẻ dễ mến và đáng thương. Có lẽ vì vậy mà cô cần cư xử tốt với cậu. Amy thấy Grace thật sự là một cô bé vui vẻ rất có giáo dục. Hai cô bé trở thành đôi bạn hết sức thân thiết.

Lều trại, bữa ăn trưa và trò chơi bóng chày đã được xếp đặt trước trên đồng cỏ lớn và cả bọn chuẩn bị tới đó. Một chiếc thuyền không đủ, phải có hai chiếc. Một chiếc được chèo bởi Laurie và Jo, chiếc kia là Brooke và Ned.

ông Laurentz vẫn ở trên bờ, vẫy nón chào tạm biệt.

Trên một chiếc thuyền, Meg ngồi đối diện với hai tay chèo, cả hai đang cùng chiêm ngưỡng cô và tuyên bố rằng cô nổi bật một cách ngoạn mục trong phong cảnh. Brooke là một thanh niên nghiêm trang và lạnh lẽ. Anh có đôi mắt nâu xinh đẹp và một giọng nói dễ chịu. Meg thích phong cách bình thản của anh và cô nhìn anh đầy thiện cảm. Anh không bao giờ nói nhiều với cô, nhưng thường nhìn thẳng vào mặt cô, và trong thâm tâm, cô chắc chắn rằng không phải anh nhìn cô một cách căm ghét.

Đồng cỏ lớn cách nhà ông Laurentz không xa. Tới nơi, người ta thấy lều đã được dựng và những dụng cụ bóng chày được bày trên một khoảnh đất bằng phẳng và phủ đầy cỏ. Đoàn người vui nhộn vừa lên bờ vừa hò reo và chủ nhân trẻ tuổi của họ kêu lên: - Hoan nghênh các bạn đã tới trại Laurentz!

Xin hãy tôn Brooke là tổng tư lệnh cuộc viễn chinh. Tôi sẽ là ủy viên, nếu các bạn cho phép. Các bạn này là sĩ quan bộ tham mưu còn các bạn và quý bà là đội quân đáng yêu. Căn lều đặc biệt thuộc quyền sử dụng của các bạn. Cây sồi này là phòng khách của các bạn, cây kia là phòng ăn và cây kia nữa là nhà bếp của doanh trại. Bây giờ tôi đề nghị chúng ta chơi một trận bóng chày trước khi trời quá nóng.

Bây giờ mọi người đã ngồi xuống bãi cỏ và đều cảm thấy đói mà không khí thoáng đãng và các trò chơi càng làm nó tăng thêm.

Tất cả đều rất vui trong bữa ăn trưa trên bãi cỏ. Việc sắp đặt địa thế có một sự bất thường dễ chịu: đĩa và ly tha hồ nghiêng ngả, những trái sồi rơi vào các món ăn và lá khô từ trên cây hổi hả trút xuống. Cuộc dạo chơi bên dòng nước, trò chơi con chồn, con ngỗng và một trận bóng chày sôi nổi lấp đầy buổi chiều một cách dễ chịu.

Lúc mặt trời lặn, căn lều được tháo dỡ, những chiếc rô được bọc lại và chất lên những chiếc thuyền. Cả bọn xuống thuyền và xuôi dòng sông trong tiếng hát vui vẻ.

Khách mời của Laurie nói lời tạm biệt và họ chia tay nhau trên lối đi nơi họ tập hợp lúc tới.

Khi bốn chị em trở về nhà qua khu vườn của họ, Kate còn nán lại phía sau với Brooke, bây giờ cô mới chia tay với người bảo vệ mình, cô nói với anh: - Các cô gái Mỹ vẫn thật dễ thương, cung cách của họ thật cởi mở.

- Tôi hoàn toàn đồng ý với cô. - Brooke đáp.

- Cô Meg đáng thương làm sao: rất đổi xinh đẹp nhưng không của cải và buộc phải đi làm cô dạy trẻ, để giúp đỡ gia đình, thật khủng khiếp!

- Đừng tội nghiệp cô ấy quá. - Brooke nhanh nhẩu đáp. - Tại đất nước chúng ta, một người phụ nữ độc lập và tự do nhờ lao động và sự can đảm của mình, được đánh giá là ngang hàng với người phụ nữ chỉ biết lấy của cải của cha mẹ làm của hồi môn đi lấy chồng, và những người thông minh thường thích người phụ nữ đó hơn bất luận một ai khác.

Cô Kate im lặng một hồi không đáp: - Anh Brooke à, - cô nói.- Chúa muốn rằng khi già cỗi đi, nước Mỹ đừng đánh mất những nguyên tắc khôn ngoan đó. Số phận người phụ nữ bảo đảm được chọn vì giá trị của họ và vì chính bản thân họ.

Chương 5

Những điều bí mật

Jo đang thật bận rộn nơi tầng trên cùng.

Những ngày tháng mùa trời đã bắt đầu trở lạnh, những buổi chiều đã ngắn đi. Ngồi trên chiếc trường kỷ, cô say sưa viết trên những cuốn tập bày ra trước mặt. Cô cảm thấy hết sức thỏa mãn khi vạch ở phía dưới, bằng chữ to nhất, từ "Hết".

Cô cẩn thận đọc lại bản thảo của mình, gạch dưới đây đó một vài đoạn, rồi cô cuộn tròn, buộc nó bằng một sợi dây băng màu đỏ, và cô còn nhìn ngắm nó một cách nghiêm túc và mãi mê cho thấy rõ cô quan tâm tới công việc của mình tới đâu.

Bản viết của Jo trên tầng cuối là một cái tủ buýp phê cũ ở nhà bếp. Chính đó là nơi cô cất giấu giấy tờ và mấy cuốn sách của cô. Jo lấy một bản thảo khác cho vào túi cùng với bản thảo cô vừa hoàn tất, rồi lặng lẽ bước xuống cầu thang.

59 60. Tới tầng trệt cô nhẹ nhàng mặc áo khoác và đội nón, cố gây ít tiếng động nhất. Bấy giờ cô thận trọng mở một cánh cửa sổ, leo lên bờ cửa không mấy cao, nhảy xuống bãi cỏ và theo một con đường tắt dẫn ra đường lớn vừa đi vừa chạy. Tới nơi, cô sửa lại áo quần, tạo cho mình một tư thế đúng mực và nghiêm túc, ra dấu cho một chiếc xe khách đang chạy qua, và yêu cầu đưa cô về phía thành phố.

Khi đã tới, bấy giờ cô sải chân bước rồi dừng lại trước cổng nhà của một con đường tấp nập. Sau một hồi lưỡng lự, cô nhận ra đó đúng là ngôi nhà cô cần tìm, cô nhanh nhẹn bước vào. Nhưng thay vì bước lên cầu thang, bởi nỗi sợ mạnh hơn hết, cô quay trở ra con đường cũng nhanh như lúc cô vào. Thường ngày cô rất dũng cảm, Jo lập lại nhiều lần sự chuyển dịch đó, trong sự chứng kiến thích thú của một chàng trai hào hiệp lịch sự đang nghiêng người nơi cửa sổ của ngôi nhà đối diện, không bỏ sót một động tác nào của cô.

Cuối cùng dường như cô đã quyết định bước vào, Jo hăm hở quay lại lần thứ tư. Số phận đã an bài! Cô kéo nón sụp xuống đôi mắt và bước lên cầu thang bốn bậc một.

Trong số những tấm biển treo nơi cửa ngôi nhà, có tấm biển của một nha sĩ. Sau khi nhìn ngắm một hồi, chàng trai hào hiệp lịch sự bước xuống đứng trong một góc tường nơi có cái cửa đối diện với nhà ông nha sĩ.

- Bởi mình biết Jo, - cậu mỉm cười tự nhủ.

- chắc hẳn cô ấy cần một người nào đó giúp đỡ.

Hãy đợi cô ấy.

Mười phút sau, Jo vừa bước xuống cầu thang vừa chạy, mặt đỏ gay. Trông thấy chàng trai cô có vẻ không hài lòng, chỉ khề gật đầu với cậu và vội vã đi qua. Nhưng cậu vẫn bước theo, và hỏi cô, giọng thiện cảm: - Cô có vất vả lắm không, cô Jo đáng thương của tôi?

- Không, không quá lắm đâu.

- Cô đã xong việc nhanh chóng.

- Đúng, nhờ ơn Chúa.

- Nhưng tại sao cô tới đó một mình?

- Bởi tôi không muốn người ta biết chuyện này.

- Cô là con người độc đáo nhất mà tôi từng biết! Người ta lấy đi của cô bao nhiêu trong đó?

Jo nhìn chàng trai như thể cô không biết cậu nói gì, rồi cô bật cười, thích thú một cách đột ngột vì một

khám phá bất ngờ.

- Đáng lẽ tôi muốn người ta lấy hai, - cô nói giọng bình tĩnh. - nhưng tôi phải đợi tám ngày.

- Chuyện đó không có gì để cười. - Laurie nói, cảm thấy mình bị lừa phỉnh. - Có phải cô vừa làm một chuyện ngốc nghếch nào đó không, Jo?

- Tại sao không? - Jo đáp lại, cũng như anh đang làm chuyện đó sao? Ai đã gọi anh vào phòng bí da đó, nơi rõ ràng anh vừa bước ra, thưa anh?

- Tôi xin lỗi, thưa cô. Đó không phải là phòng bí da, mà là phòng tập thể thao và tôi đang tập nhảy qua rào.

- Tôi rất thích khi biết anh không có mặt trong một phòng bí da, bởi tôi mong rằng anh không bao giờ tới những nơi đó.

- Cô sẽ mắng mỏ tôi suốt dọc đường đó chứ?

- Laurie vừa hỏi cô vừa cười.

- Đương nhiên là không, tại sao lại thế?

- Bởi vì nếu cô có ý định đó, tôi sẽ đáp một chiếc xe khách. Nhưng tôi thích cùng cô đi bộ về, bởi tôi có điều thật thú vị muốn nói với cô.

- Đồng ý. Tôi sẽ không giảng đạo lâu hơn nữa đâu, bởi tôi cũng hết sức thích nghe tin tức của anh.

- Tốt lắm; vậy thì chúng ta cùng đi. Nhưng đây là một điều bí mật và nếu tôi nói với cô điều bí mật của tôi thì cô cũng phải nói với tôi điều bí mật của cô đấy.

- Tôi không có điều bí mật... - Jo nói.

Nhưng cô chợt dừng bước khi nhớ rằng ít ra cô cũng có một điều.

- Trái lại tôi biết rằng cô có đấy, cô không thể phủ nhận nó được. Vậy thì cô hãy thổ lộ đi hoặc tôi sẽ không kể cho cô nghe gì cả.

- Điều bí mật của anh có ngộ không?

- ồ! Đó là bí mật về những người mà cô biết, và vui lắm! Cô phải biết điều đó và từ lâu tôi muốn nói với cô. Nào, cô hãy bắt đầu đi.

- Anh sẽ không nói gì về điều tôi sẽ cho anh biết chứ?

- Không bao giờ.

- Và anh sẽ không chọc ghẹo tôi khi anh biết chuyện này chứ?

- Tôi không bao giờ.

- Có; anh sẽ bắt tội tôi làm tất cả những gì anh muốn.

- Cám ơn. Nào, nói đi, cô Jo tốt bụng của tôi.

- Vậy thì, tôi đã đưa truyện của tôi cho ông giám đốc tờ Báo Nhi đồng và tuần sau ông ấy sẽ trả lời tôi ông chấp nhận chúng hay không. -Jo thì thào vào tai người bạn tâm tình của mình.

- Hoan hô cô March, nhà văn Mỹ nổi tiếng!

- Laurie vừa kêu lên vừa ném chiếc nón lên không.

- Suyt! Điều này có thể không đưa tới đâu, nhưng tôi không thể dừng thử được. Tôi không nói gì với ai cả, bởi tôi không muốn một ai khác ngoài tôi phải thất vọng.

- Cô sẽ thành công. Thật là thích thú khi thấy truyện của cô được in, và chúng tôi sẽ tự hào về tác giả của chúng tôi.

Mắt Jo sáng lên. Luôn luôn là điều dễ chịu khi người ta tin vào tài năng của bạn và lời khen tặng của một người bạn chân thành thì luôn dịu dàng.

- Và bây giờ, Laurie, tới bí mật của anh! Anh hãy giữ đúng lời hứa nếu không tôi sẽ không bao giờ tin anh nữa. - Cô vừa nói vừa cố dập tắt những hy vọng sáng láng mà một lời động viên đã làm nảy sinh

nơi cô.

- Tôi biết chiếc găng tay Meg đánh mất đang ở đâu.

- Hết chưa? - Jo hỏi về thất vọng.

Laurie gật đầu xác nhận và nhìn cô về bí ẩn.

- Bây giờ thì đủ rồi và cô sẽ đồng ý với tôi khi biết nó ở đâu.

- Anh nói đi, coi nào!

Laurie cúi xuống thì thào vào tai Jo mấy lời tạo nên một sự thay đổi bất ngờ trong diện mạo của cô.

Cô dừng bước vừa kinh ngạc vừa không hài lòng nhìn anh một hồi, rồi vừa tiếp bước vừa nói gọn lỏn:

- Làm sao anh biết điều đó?

- Tôi thấy.

- ở đâu?

- Trong túi ông ấy, ông không thể ngờ chuyện đó.

- Sao, từ lúc đó à?

- Đúng, không thơ mộng sao chứ?

- Không, đó là điều kinh khủng.

- Cô không thích chuyện đó à?

- Trái lại, nó làm tôi tổn thương vô cùng.

Đó là điều xúc phạm Meg. Những chuyện tương tự không thể dung thứ được. Meg sẽ nói gì khi chị ấy biết điều đó?

- Cô đã hứa với tôi là không nói với ai điều đó, cô hãy nhớ đây, Jo à.

- Tôi đâu có hứa điều đó, Laurie.

- Đó là điều ngầm hiểu và tôi tin cô.

- Vậy thì tôi sẽ không nói. Tôi còn muốn phải chi anh đừng nói với tôi điều đó.

- Tôi nghĩ trái lại, lẽ ra cô phải hài lòng.

- Với ý nghĩ trông thấy một ai đó nghĩ tới việc tách chúng ta ra khỏi Meg à! Không phải vậy rồi!

- Cô có thích đến lượt cô không?

- Tôi rất muốn ai đó thử thôi! - Jo nói giọng tự hào.

- Tôi cũng vậy.

Và Laurie cười vui thật lòng với ý kiến đó.

- Tôi không nghĩ những điều bí mật thích hợp cho mình. Tôi luôn có tâm trí xáo trộn. Có lẽ anh giữ chuyện đó cho anh thì trăm lần tốt hơn. - Jo nói giọng bội bạc.

Ngạc nhiên với hiệu quả do điều bí mật của mình gây ra, Laurie hối tiếc đã bộc lộ nó và tìm cách thay đổi dòng ý tưởng của Jo. May sao cậu biết rõ cô bạn nhỏ của mình.

- Chúng ta hãy chạy xuống chân đồi này đi, vận động sẽ làm cô khỏe lại. - Laurie gợi ý. - Và tôi cá rằng tôi sẽ tới trước cô.

- Anh có thể thua đấy. - Jo đáp lại. - Tôi có thể chạy như một con hươu.

Trên đường không một bóng người. Con đường đồ dốc trước mặt nàng trông thật hấp dẫn.

Không cưỡng được sự cám dỗ và thấy cũng cần đánh đuổi một ý tưởng nhứt nhối, Jo bắt đầu chạy hết sức mình, chiếc nón nhanh chóng bị gió cuốn đi phía sau cô và những cái kẹp tóc bị vãi tung trên đường. Nhưng Laurie vẫn tới trước, theo sau cậu, Jo mệt lả, tóc xỏ tung trên vai và đôi má đỏ hồng.

- Tôi muốn được làm một con linh dương, thậm chí một con ngựa, để được chạy nhiều giờ liền trong không khí này mà không hụt hơi. Cuộc thi chạy của chúng ta thật dễ chịu, nhưng anh hãy xem tôi đang trong tình trạng nào đây! Anh hãy đi nhặt đồ giùm tôi đi. - Jo vừa nói vừa ngồi xuống gốc một cây

thích đang rải trên đường những chiếc lá đã nhuộm màu đỏ.

Laurie từ từ đi thu thập các món đồ của Jo, trong khi cô sửa lại mái tóc đã xổ ra và hy vọng đừng ai đi qua cho tới khi cô sắp đặt lại tất cả đầu ra đó. Nhưng có một người đang đi qua, và đó là Meg, hơn nữa trông cô đặc biệt lịch sự trong bộ trang phục lễ nghi trịnh trọng bởi cô vừa thực hiện những cuộc thăm viếng.

- Em làm gì ở đây thế? - Cô vừa hỏi vừa nhìn cô em một cách ngạc nhiên.

- Em tìm những chiếc lá. - Jo vừa nhỏ nhẹ đáp vừa lựa trong nắm lá phớt hồng cô vừa mới nhặt được.

- Và những cây kẹp tóc, - Laurie tiếp lời, ném nửa tá kẹp tóc lên hai đầu gối của Jo.

- Em vẫn còn chạy, Jo! Thật đáng buồn! Em thật không sửa được tật đó. Bao giờ em mới bỏ đi những thói quen con trai của em? - Meg nói giọng trách cứ.

- Cho tới khi nào em trở nên cứng đờ, già lão và em phải dùng một cái nạng! Chị đừng cố làm cho em lớn trước tuổi, chị Meg à. Trông thấy chị bất ngờ thay đổi đã là điều đủ buồn rồi.

Chị hãy để mặc em là một cô bé lâu tới chừng nào em có thể.

Jo vừa cúi đầu vừa nói, để chị cô không thấy môi cô đang run lên. Từ lúc nào, cô cảm thấy Meg đã trở thành một người đàn bà và những gì Laurie nói lần đầu tiên đã cho cô thấy lờ mờ rằng một ngày nào đó một biến cố, rất có thể sẽ chia rẽ họ.

Laurie thấy sự bối rối của Jo và cậu đã ngăn trở Meg đề ý tới điều đó bằng cách mau mắn hỏi cô đi đâu đấy.

- Tới gia đình Gardiner, và Sallie đã kể cho tôi nghe đủ mọi thứ chuyện về cuộc hôn nhân của Belle Moffat. Cuộc hôn nhân đó có vẻ huy hoàng lắm. Họ đã lên đường và sẽ qua mùa đông tại Paris. Điều đó dễ chịu làm sao!

- Cô có bằng lòng với chuyện đó không, Meg? - Laurie hỏi.

- Tôi sợ chuyện đó.

- Em thì rất thích thú với chuyện đó. - Jo vừa nói vừa đội nón lên đầu.

- Tại sao vậy? - Meg ngạc nhiên hỏi.

- Bởi vì nếu chị thích giàu có, điều này có thể là một sự lầm lẫn. Ít ra chị cũng sẽ không bao giờ lấy một người đàn ông nghèo. - Jo nhún mày nói với Laurie đang ra dấu cho cô là hãy chú ý tới điều cô sắp nói.

- Em nghĩ tới chuyện gì đó, Jo? Có thể chị sẽ không bao giờ lấy chồng. - Meg vừa đáp lại vừa cất bước về trang nghiêm.

Trong tám hay mười ngày, Jo cư xử với cung cách lạ lùng đến nỗi chị em cô phải kinh ngạc.

Cô xông ra gặp người đưa thư ngay khi ông ta tới, vô lễ với Brooke (mà trước đây cô rất coi trọng) mỗi lần cô gặp, nhìn Meg với một vẻ sầu não và bất ngờ hôn cô một cách bí ẩn nhất.

Ngày thứ bảy sau, lần thứ hai Jo ra ngoài qua cửa sổ và lại theo con đường mà cô đã đi tám hôm trước.

Ít giờ sau, cô đã trở về, xông vào phòng và nằm dài trên chiếc trường kỷ, giả vờ đang rất bận đọc.

- Tờ báo em đang đọc có gì hay không? - Meg hỏi cô về quan tâm.

- Chỉ là một truyện không có gì hay lắm. - Jo vừa đáp vừa thận trọng che đi không cho chị em cô thấy tên của tờ báo...

- Tốt hơn hết em nên đọc nó thật to. Điều đó sẽ giải trí cho tụi này và cản trở tụi này làm những điều ngốc nghếch. - Amy nói giọng nghiêm túc.

- Tựa nó là gì? - Beth vừa nói vừa ngạc nhiên tự hỏi tại sao Jo lại giấu mặt sau trang báo.

- Những nhà họa sĩ cạnh tranh nhau.

- Nếu em thấy hay thì hãy đọc to lên đi. -Meg nói.

Jo chép miệng một tiếng "Chà!" kéo dài, thở thật sâu và bắt đầu đọc thật nhanh. Các chị em cô thích thú lắng nghe câu chuyện thơ mộng và có phần thống thiết.

- Ai là tác giả? - Beth hỏi. - Dầu sao đó không phải là tác phẩm của một tên ngốc, chính Meg đã khóc!...

Người đọc bất ngờ đứng dậy từ chiếc trường kỷ nơi cô đang nằm, và ném tờ báo ra xa, cho chị em thấy một khuôn mặt đỏ rần và trả lời với một vẻ vừa trịnh trọng vừa sôi nổi: - Chính là Jo của các chị em đây!

- Là em! - Meg kêu lên, để rơi cả đồ khâu của mình.

- Hay lắm! - Amy nói.

- Em đã đoán ra điều đó! - Beth kêu lên. -Chị đã đoán ra điều đó! ồ, Jo của em, em tự hào vì chị biết bao!

Beth chạy lại hôn Jo, rất đổi vui mừng với thành công của cô.

Các cô thấy đều rất hài lòng. Tuy nhiên Meg chỉ hoàn toàn tin vào điều đó khi cô trông thấy trên tờ báo dòng chữ: "Cô Joséphine March".

Beth mừng rỡ nhảy múa.

Bà March không tỏ ra phật ý chút nào. Câu chuyện dễ thương và thích hợp. Nó làm vinh dự cho những tình cảm đạo đức của tác giả.

- Hãy kể cho tụi này nghe tất cả.

- Khi nào báo tới?

- Người ta trả cho chị bao nhiêu?

- Cha sẽ nói gì?

- Laurie sẽ mừng biết bao! - Họ đồng thanh kêu lên.

- Các chị em hãy ngừng nói, em sẽ kể tất cả.

- Jo nói.

Và sau khi cô kể đã gửi truyện cho tờ báo ra sao, cô tiếp lời: - Khi em tới theo lời hẹn, ông giám đốc nói với em là ông thích cả hai truyện, nhưng ông không trả tiền cho những người mới vào nghề: ông chỉ giúp họ tạo được một cái tên, điều đó cho phép họ có thể sử dụng tài năng của họ trong những tờ báo khác giàu hơn báo ông. Dù sao em đã để lại cho ông hai truyện, em thích danh dự hơn tiền bạc. Truyện đầu tiên đã xuất hiện hôm nay. Laurie đã đọc truyện Những nhà họa sĩ cạnh tranh nhau của em, anh ấy nói không tệ chút nào. Anh đã động viên em viết những truyện khác và nói sẽ tìm cách để người ta trả tiền cho truyện thứ nhì. ồ! Em sẽ hạnh phúc với chuyện đó biết bao!

Chương 6

Những tin chẳng lành

- Tháng mười một là tháng khó chịu nhất trong năm, - Marguerite nói, cô đang đứng bên cửa sổ một chiều buồn, nhìn khu vườn ảm đạm vì đông giá.

Jo đang ngồi chống khuỷu tay trên bàn, trong khi Amy vẽ một bức tranh phong cảnh, Beth cũng ngồi bên một cửa sổ, vừa nói vừa cười: - Có hai điều dễ chịu sắp sửa tới ngay: mẹ trở về và Laurie hăm hở chạy đến như có tin lành mang tới chúng ta.

Họ bước vào cả hai: bà March với câu hỏi quen thuộc: "Có tin tức gì của cha không, các con?" và Laurie thì nói như cố thuyết phục: - Các cô muốn đi dạo bằng xe với tôi không?

Tôi đã học gao các môn toán tới khờ luôn và tôi muốn có cảm giác mát mẻ ngoài trời. Trời âm u nhưng không khí không lạnh. Tôi sẽ dẫn ông Brooke theo. Có vậy mới vui. Đi, Jo. Cô và Beth sẽ đi chứ?

- Đương nhiên rồi.

- Còn tôi thì cảm ơn anh, nhưng tôi bận. -Meg vừa nói vừa mở rở đồ khâu.

- Chúng tôi sẽ sẵn sàng trong một phút. -Amy vừa kêu lên vừa chạy đi rửa tay.

- Cháu có thể làm gì cho bác không, thưa bác? - Laurie vừa hỏi vừa cúi xuống chiếc ghế bành của bà March với cái nhìn và giọng nói triu mến cậu luôn dành cho bà.

- Không, cảm ơn cậu. Tuy nhiên cậu hãy đi hỏi giùm ở nhà bưu điện xem có gì cho chúng tôi không. Bởi đây là ngày thường thường chúng tôi nhận được thư của ông March, nhưng ông phát thư đã tới mà không để lại gì. Chồng tôi thì đều đặn như sự xuất hiện mặt trời. Có thể có sự chậm trễ dọc đường chăng?

Một tiếng chuông gấp ngắt lời bà, và một phút sau, bà Hannah bước vào, tay cầm một tờ giấy.

- Đây là một trong những điều ghê gớm của cục điện báo, thưa bà. - Bà Hannah vừa nói vừa trao cho bà March tờ giấy như thể bà sợ nó nổ tung.

Nghe từ "cục điện báo", bà March giật vội bức điện từ tay bà Hannah. Chỉ đọc được hai dòng ghi trong đó bà March ngã người xuống ghế bành, mặt mày trắng bệch như thể tờ giấy con đã bắn vào tim bà một quả đạn đại bác.

Laurie vội đi lấy nước. Meg và bà Hannah đỡ bà, còn Jo đọc to bức điện giọng sợ hãi: "Bà March, Chồng bà đang bệnh nặng, bà hãy tới ngay.

Bệnh viện lớn Washington.

S.Hale." Thình lình ánh sáng trở nên âm u lạ thường đối với mọi người. Các cô gái chen chúc nhau quanh mẹ. Tất cả hạnh phúc và trụ cột đời họ sắp bị tước khỏi họ.

Tuy nhiên bà March vẫn là người đầu tiên bình tĩnh trở lại, bà đọc lại bức điện và vừa chìa hai cánh tay ra với các con vừa nói bằng một giọng mà họ sẽ không bao giờ quên: - Mẹ sẽ đi ngay. Thượng đế muốn mẹ không tới quá trễ! ồ, các con của mẹ! Hãy giúp mẹ chịu đựng tai họa đang đe dọa chúng ta. Chỉ có sức mạnh của mẹ thôi không đủ.

Trong mấy phút người ta chỉ nghe thấy trong gian phòng những tiếng khóc nức nở lẫn với lời động viên và mấy từ hy vọng tắc nghẽn trong nước mắt.

Bà Hannah đáng thương với một sự khôn ngoan mà bà không ngờ tới, đã nêu cho mọi người một gương tốt: - Thượng đế lòng lành sẽ bảo vệ người đàn ông thân yêu đó. Tôi không muốn khóc than mất thì

giờ, tôi sẽ đi ngay chuẩn bị đồ đạc cho bà, thưa bà! - Bà Hannah vừa nói vừa chùi mắt bằng tấm tạp dề của mình.

Và sau cái bắt tay thân thiết với bà chủ, bà đi làm công việc như thể có ba người phụ nữ nơi bà.

- Bà ấy có lý, - bà March nói. - vấn đề không phải là khóc nữa. Chúng ta hãy lấy lại can đảm, các con à. Các con hãy bình tĩnh và để cho mẹ suy nghĩ. Laurie đâu rồi? - Bà hỏi khi đã tập trung tư tưởng và quyết định phải làm gì trước tiên.

- Cháu đây, thưa bác. ồ! Xin bác để cháu được làm một cái gì cho bác! - Người con trai nhân hậu vừa kêu lên vừa trở vào phòng.

- Cậu hãy trả lời bằng điện tín cho ông Hale ở Washington, rằng tôi sẽ lên đường vào sáng sớm ngày mai trên chuyến xe lửa đầu tiên.

- Ngựa đã đóng vào xe. - Laurie đáp. - Cháu có thể đi khắp nơi, làm mọi việc một cách mau lẹ.

Hắn Laurie còn muốn mình có thể bay tới tận cùng thế giới.

- Phải gửi một tấm thiệp tới dì March, Jo à.

Con hãy đưa cho mẹ cái bút kia và tờ giấy.

Jo xé một trang còn trắng của một trong những trang mới chép và xích cái bàn lại gần mẹ.

Cô đoán mẹ cô rất cần mượn tiền bà dì để chu cấp cho những món tiêu xài đột xuất trong chuyến đi dài này.

- Còn tôi, tôi sẽ làm gì đây? - Cô tự nhủ. -Hoặc đúng hơn tôi sẽ không làm gì để có thể thêm một số tiền cần cho những việc chi tiêu khủng khiếp này?

- Bây giờ, Laurie thân mến, - bà March nói, - cậu hãy tới ngay nhà bưu điện, nhưng đừng làm ngựa quá sức.

Năm phút sau, Laurie băng qua như một mũi tên trên một con ngựa phi nước đại.

ông Laurentz gần như đến ngay với Beth, mang theo tất cả các thứ cần thiết cho người bệnh. ông muốn rằng bà March không phải lo lắng chút nào cho các cô con gái của bà trong lúc bà vắng mặt. ông hứa với bà sẽ để mắt tới họ như người cha bao lâu khi bà còn cần tới điều đó. Những lời cam đoan đó có tác dụng rất tốt cho bà March. Bà tự nhủ mình sẽ không đơn độc trong cuộc hành trình quá dài này.

Hắn nhiên ông Laurentz đoán ra những gì đang xảy ra nơi bà, bởi người ta thấy ông bắt chột nhứ mày, rồi xoa tay, và cuối cùng vừa bước ra ngoài vừa nói rằng ông sẽ trở lại ngay. Không ai có thì giờ nghĩ tới ông nữa, khi Meg một tay cầm đôi giày cao su và một tay cầm tách trà đi qua trước cửa ra vào và gặp Brooke.

- Tôi rất buồn khi biết được nỗi khổ của cô, cô March à. Tôi rất mong mình có ích trong hoàn cảnh này, và tôi tới đây, theo ý của ông Laurentz, để đề nghị với mẹ cô cho tôi theo bà tới Washington và ở lại đó chăm lo cho sức khỏe của cha cô. Tôi thấy để bà một mình trong chuyến đi đau buồn này là điều không thể. Ngoài ra ông Laurentz cần chính tôi đi Washington để chăm lo quyền lợi của ông ấy trong một vụ việc tế nhị và ông ấy cũng như tôi sẽ rất hạnh phúc, nếu chuyến đi của tôi khớp với chuyến đi của bà March.

Đôi giày cao su của Meg rơi xuống đất và tách trà của cô suýt rơi theo.

Trước tiên Meg cảm thấy mình không nói nên lời để đáp lại tấm lòng của Brooke; nhưng cô vẫn đưa tay ra nắm lấy tay anh với một nét mặt đầy lòng biết ơn đến nỗi Brooke cảm thấy mình đã được đền đáp gấp trăm lần.

- Tất cả mọi người đều tốt bụng làm sao! -Cuối cùng cô kêu lên. - Mẹ tôi sẽ chấp thuận thôi, tôi chắc chắn điều đó, anh Brooke à, và chúng tôi rất yên tâm khi biết rằng có một người nào đó cùng đi với bà. Tôi không biết cảm ơn anh cách nào đây!

Meg nói với tất cả tấm lòng, cô vẫn cầm tay Brooke và vừa dẫn anh vào phòng khách vừa nói cô sẽ đi gọi mẹ.

Mọi việc đều được thu xếp khi Laurie mang về tấm ngân phiếu với món tiền mong muốn của bà di March cũng như mấy dòng nhắc lại rằng bà luôn coi chuyện anh rể bà vào quân đội là điều phi lý, và bà đã đoán trước là không có điều gì tốt đẹp cả, bà hy vọng một lần khác, ông sẽ nghe theo ý kiến của bà. Bà March rất cảm động dầu vẫn lặng lẽ, và tiếp tục những công việc chuẩn bị cho chuyến đi.

Buổi chiều ngắn ngủi đã trôi qua. Mọi việc chuẩn bị đều đã hoàn tất. Meg và mẹ cô làm xong mấy công việc may mặc cần thiết, Beth và Amy lo trà trong khi bà Hannah kết thúc việc ủi. Jo vẫn chưa thấy trở về. Họ bắt đầu lo lắng và Laurie ra ngoài đi tìm cô. Không ai biết Jo đi đâu. Có thể vì lo ngại một sự từ chối khả hữu của bà di, Jo đã tưởng tượng ra điều gì chẳng.

Nhưng ngay sau đó cô đã trở về. Khi bước vào, khuôn mặt cô có một vẻ thật kỳ dị pha lẫn sự vui thích, sự sợ sệt, sự toại nguyện và sự nuối tiếc, một vẻ cũng bí ẩn như cái cuộn bé xíu vàng rực mà cô vừa đặt trước mặt mẹ cô vừa nói giọng nghẹn ngào: - Đây là đóng góp của con để mẹ sớm đưa được cha về với chúng ta.

- Vì sao con có được món tiền lớn này, con yêu của mẹ? Hai mươi lăm đô la! Jo, mẹ hy vọng rằng con đã không làm điều gì thiếu suy nghĩ?

- Không, con không xin, không mượn, cũng không ăn cắp. Con kiếm được chúng và con nghĩ rằng mẹ sẽ không chê trách con, bởi cái con bán đi là tài sản của con.

Vừa nói cô vừa bỏ nón ra, và mọi người đồng loạt thốt lên, bởi mái tóc dài dày dặn của cô đã được cắt ngắn.

- Mái tóc của con, mái tóc xinh đẹp của con!

Ồ! Jo, sao con có thể làm chuyện đó? Con yêu của mẹ, không cần thiết phải như vậy.

Bà March ôm cô trong tay. Hai mẹ con lặng lẽ ghì siết.

- Nó không còn giống Jo của chúng ta nữa.

- Bà vừa nói vừa quay sang những người con khác.

- Nhưng giờ đây chúng ta sẽ yêu nó thậm thiết hơn nữa.

Giữa lúc mọi người đều chưa hết bàng hoàng và Beth thành kính hôn lên cái đầu tóc ngắn của Jo, cô vẫn khoác một dáng vẻ dửng dưng không đánh lừa được ai, và cô đưa tay lên mái tóc cắt ngắn của mình vỗ hài lòng, cô nói: - Đừng rên rỉ nữa, Beth à. Điều này không ảnh hưởng tới số phận của quốc gia và sẽ tốt cho tính kiêu căng của chị. Giờ đây chị trở nên quá thoải mái với mái tóc của chị. Chị cảm thấy mát mẻ và nhẹ người một cách thú vị, và người thợ cắt tóc đoán chắc là chị sẽ sớm có những mái tóc xoăn, nó sẽ tạo cho chị dáng vẻ một cậu con trai. Chúng sẽ rất hợp với chị và dễ chải gỡ.

Con lấy làm mãn nguyện, do đó mẹ hãy cầm lấy tiền đi, con xin mẹ, và chúng ta hãy ăn bữa đêm.

- Con kể cho mẹ tất cả đi, Jo à. Mẹ không hoàn toàn hài lòng, nhưng mẹ cũng không thể quở trách con và mẹ biết con đã hết lòng hy sinh, dành tình thương yêu cho cha con và cho tất cả chúng ta. Tuy nhiên mẹ sợ rằng con không lượng sức và một ngày nào đó con sẽ hối tiếc việc này. - Bà March nói.

- Chắc hẳn là không mẹ ạ. - Jo mau mắn đáp. - Ngược lại con rất hạnh phúc vì hành động của con đã không bị lên án.

- Em không cảm thấy mát mát ghê gớm khi nhát kéo đầu tiên đưa ra sao? - Meg vừa hỏi vừa rùng mình.

- Em đã nhìn ngắm lần cuối cùng mái tóc dày của em, và chỉ có vậy. Em không bao giờ than khóc vì những chuyện tầm phào như thế!

Dầu sao em cũng phải thú thật rằng em cảm thấy mình hoàn toàn dị hợm khi trông thấy mái tóc cũ thân yêu của em trên bàn, và em cảm thấy trên đầu mình chỉ còn những đoạn tóc ngắn ngắn và cứng đờ. Em

hầu như có cảm giác mình thiếu đi một cánh tay hoặc một cái chân. Người đàn bà thấy em nhìn chúng đã tặng em một món tóc lớn. Con sẽ tặng nó cho mẹ như kỷ niệm về những vinh quang đã qua, bởi thật dễ chịu khi có mái tóc ngắn.

Bà March gấp món tóc lớn màu hạt dẻ và khi bà quay lại để đặt nó vào chiếc ví của mình cạnh một món tóc ngắn màu xám, người mẹ đã đặt một nụ hôn lên hai di vật này. Hẳn bà muốn nói gì đó với Jo, nhưng bà chỉ có thể nói: "Con yêu của mẹ" và trên khuôn mặt bà có vẻ gì khiến các con bà nghĩ đã tới lúc phải thay đổi đề tài câu chuyện. Thế là các cô gái vui vẻ nói về lòng tốt của ông Laurentz, rồi về đề nghị và cuộc lên đường của Brooke.

- Chị nghĩ sao về chuyện đó, Jo? - Beth hỏi.

- Điều đó rất tốt. - Jo nói. - Chị không thể nghĩ khác được.

Cuối cùng mọi người nói về viễn cảnh một ngày mai đẹp trời và hạnh phúc mà họ chắc chắn sẽ có được khi mẹ họ trở về với những tin tốt lành thật sự cho họ.

Không ai muốn đi ngủ, nhưng khi đồng hồ điểm mười giờ, bà March để sang bên món đồ bà vừa khâu xong và nói: "Đến đây, các con".

Beth ngồi bên chiếc dương cầm và chơi bài Thánh ca yêu thích của cha cô. Mọi người bắt đầu hát, nhưng âm thanh nhanh chóng không thoát ra khỏi môi họ, họ lần lượt im bật. Chỉ có Beth kết thúc được bài Kinh cầu bởi chiếc dương cầm đã bộc lộ nỗi buồn đau của cô một cách kín đáo.

- Bây giờ thì các con hãy đi ngủ đi, các con yêu của mẹ. - Bà March nói sau khi lần lượt hôn từng người. - Chúng ta còn phải dậy sớm vì thế chúng ta cần phải ngủ ngon giấc. Tạm biệt, các con yêu! Cầu Chúa phù hộ cho các con và bảo vệ cha các con cho chúng ta!

Bốn cô con gái lặng lẽ đi ngủ như thể người bệnh thân thương đang nằm ở phòng bên. Mặc dầu đau buồn, Beth và Amy vẫn ngủ rất nhanh, nhưng Meg mãi suy nghĩ trong những tư tưởng nghiêm túc chưa từng có nên cô vẫn thức. Jo thì nằm im, chừng như đang ngủ nhưng một tiếng nức nở nghẹn nghẹn cho Meg biết rằng Jo cũng không ngủ. Meg đưa tay lên mặt cô em gái và nhận thấy hai gò má của cô đầm lệ.

- Jo yêu, em sao vậy? Có phải em khóc vì nghĩ đến cha không?

- Lúc này thì đúng, nhưng lúc này thì không.

Ồ! Em không xứng đáng!

- Tại sao?

- Em hơi ngốc mới tiếc mái tóc của mình, Meg à, chị có thấy vậy không? - Cô bé Jo đáng thương kêu lên, cô đã hoài công dập tắt nỗi sầu muộn trong chiếc gối. - Em xấu hổ vì mình và cũng vì xấu hổ mà em khóc. Thật rồi còn hơn cả tóc em cũng chưa từng rối như vậy.

Những lời nói đó không làm Meg vui chút nào. Cô vuốt ve và dịu dàng hôn con gái dũng cảm đáng thương.

- Em không buồn nữa vì đã cắt đi mái tóc, - Jo nói, giọng đổi khác. - em sẽ làm lại vào ngày mai nếu có thể.

- Chị không thể nào ngủ được, chị lo lắng làm sao!

- Chị hãy nghĩ tới một điều gì dễ chịu và sẽ ngủ được ngay ấy mà.

- Chị đã thử, nhưng chị vẫn thức hoài.

- Chị đã nghĩ tới điều gì?

- Chị nghĩ, - Meg thấp giọng. - rằng ông Laurentz rất tốt khi gửi một con người hoàn hảo như Brooke tới Washington với mẹ.

Đồng hồ vừa điểm nửa đêm và các gian phòng đều im ắng. Bà March lướt nhẹ từ giường này sang

giường khác, vén cái mền ở chỗ này, sửa chiếc gối ở chỗ nọ, dùng bước để nhìn ngắm thật lâu và thật dịu dàng khuôn mặt của từng đứa con, cầu phúc cho chúng và gửi tới Chúa những lời cầu nguyện mà chỉ có những bà mẹ mới nắm giữ điều bí mật. Khi bà vén màn đưa mắt thăm dò bóng đêm khủng khiếp, mặt trăng bất chợt hiện ra từ phía sau những đám mây và chiếu vào nhà như để nói với bà: "Người đừng tuyệt vọng, luôn luôn có bóng dáng mặt trời sau những đám mây".

Sáng hôm sau, lúc rạng đông, tất cả chừng như đổi khác khi mấy chị em bước xuống. Sự yên lặng bên ngoài đối lập buồn bã với sự ồn ào sôi sục ruột trong họ. Bữa ăn sáng cũng có một vẻ gì lạ thường đã chuẩn bị xong. Khuôn mặt của bà Hannah cũng có vẻ khác, khi bà đi đi lại lại trong phòng với chiếc mũ ngủ trên đầu. Chiếc rương to đã sẵn sàng ở phòng ngoài, chiếc khăn choàng và chiếc mũ của bà March đang đợi bà trên chiếc trường kỷ. Người mẹ lòng lạnh cố ăn với các cô con gái, nhưng trông bà nhợt nhạt và có vẻ mệt mỏi làm sao bởi một đêm mất ngủ đến nỗi mọi người đều cảm thấy ý định của họ rất khó mà giữ được. Đôi mắt của Meg đầy lệ dù cô không muốn. Hơn một lần Jo buộc lòng phải giấu mặt trong chiếc khăn ăn, và khuôn mặt của hai cô con gái nhỏ nhất có vẻ trầm trọng và bối rối, bởi sự đau buồn đối với họ là một kinh nghiệm mới mẻ.

Không ai nói lời nào, nhưng khi phút chia tay gần kề, bà March nói với các con: - Mẹ để các con cho bà Hannah săn sóc và ông Laurentz bảo vệ. Bà Hannah là người trung thành, và người láng giềng tốt bụng của chúng ta sẽ bảo vệ các con như chính con ông ấy. Khi mẹ đi rồi, các con đừng buồn và đừng tuyệt vọng, các con cũng đừng nghĩ rằng các con sẽ khuây khỏa bằng cách cứ rảnh rỗi và cố quên. Các con hãy tiếp tục làm công việc hàng ngày như thường lệ, dưới con mắt của Chúa, bởi làm việc là một niềm an ủi được Chúa ban. Hãy nhớ rằng các con còn có một người cha trên trời.

- Dạ vâng, thưa mẹ.

- Con hãy cẩn thận, Meg yêu, hãy để mắt tới các em, hãy hỏi ý kiến bà Hannah và hãy tới gặp ông Laurentz khi con có chuyện gì khó khăn.

Còn con, Jo, con hãy kiên nhẫn, đừng ngã lòng và đừng làm những chuyện thiếu suy nghĩ, hãy thường xuyên viết thư cho mẹ và hãy cứ là đứa con gái nhân hậu của mẹ, sẵn sàng giúp đỡ chúng ta và an ủi mọi người. Beth, con hãy cầu xin ở âm nhạc sự can đảm và hãy trung thành với những bốn phận nhỏ nhất của con. Và con, Amy, con hãy giúp các chị con việc nào có thể, hãy ngoan ngoãn. Mẹ muốn gặp lại các con tất cả đều tốt đẹp hơn các con vốn có.

- Dạ vâng, thưa mẹ, chúng con xin hứa với mẹ điều đó.

Xe đã đỗ trước cửa. Đó là một khoảnh khắc khó khăn, nhưng các cô gái đều biết nén lòng, không người nào khóc, không người nào chạy về phía mẹ hoặc than vãn, mặc dù họ rất đau buồn khi gửi tới cha những thông điệp yêu thương có thể sẽ tới quá trễ nên ông không nhận được. Họ bình tĩnh, thăm thiết hôn mẹ, vây quanh bà tới phút chót. Laurie và ông nội cậu đã tới chào tạm biệt bà March. Brooke tỏ ra khỏe mạnh và tốt bụng đến nỗi các cô gái có thể tin tưởng anh sẽ chăm sóc chu đáo mẹ họ nếu bà cần tới.

- Tạm biệt, các con yêu, Chúa phù hộ và bảo vệ tất cả các con. - Bà March vừa nói vừa lần 89 90. lượt hôn các con một lần cuối cùng. Rồi bà lao vào xe.

Khi bà đi xa dần thì mặt trời đã mọc, và khi quay lại để nhìn các con lần nữa, bà thấy nó chiếu sáng vào nhóm người tập hợp nơi cửa, như một điềm lành. Các cô con gái của bà vừa vẫy khăn tay vừa gửi tới bà một nụ cười. Hình ảnh cuối cùng bà March trông thấy là bốn khuôn mặt duyên dáng của các con như một đoàn quân dự bị, là ông lão Laurentz, bà Hannah trung thành và cậu Laurie tận tụy.

- Mình đang trong trạng thái giống như có một trận động đất. - Jo nói khi những người láng giềng đã từ biệt họ.

- Người ta có thể nói một nửa gia đình đã ra đi. - Meg đáp lại. - Kỳ diệu làm sao, người mẹ đã giữ vai trò to lớn trong đời chúng ta!

Bà Hannah cho phép họ khóc cho khuây khỏa và khi sóng gió chùng như lắng dịu, bà bước vào phòng với một bình cà phê.

- Chúng ta hãy hy vọng và lo công việc của mình. Đây là khẩu hiệu của chúng ta. Vậy thì hãy xem ai trong chúng ta trung thành với điều đó nhất. - Jo vừa nói vừa uống phần cà phê của mình. - Em sẽ tới nhà dì March như thường lệ.

Mong Chúa làm thế nào để dì ấy đừng nói với em về món tiền phải mượn của dì!

- Chị sẽ tới nhà gia đình Kings, tuy nhiên có lẽ tốt hơn là chị ở lại đây làm việc. - Meg vừa nói vừa thật lòng hối tiếc vì đôi mắt mình quá đỏ.

- Ngược lại, Meg à, chị cứ làm theo cách đó đi. Beth và em sẽ trông nhà hoàn toàn tốt đẹp.

- Amy ngắt lời vẻ quan trọng.

Jo cảm thấy nặng nề khi trông thấy những miếng patê nho nhỏ thường ngày, và khi cùng Meg bước đi, cả hai đều đau xót quay về phía cửa sổ nơi họ đã quen trông thấy khuôn mặt của mẹ mình. Bà không còn ở đó nữa, nhưng Beth đã nghĩ tới lễ nghi nho nhỏ quen thuộc và cô đứng đó gật đầu ra dấu với họ, như một người mẹ bé bỏng với khuôn mặt đỏ hồng.

- Người ta nhận ra đó đúng là Beth của chúng ta. - Jo vừa nói vừa vẫy tay tỏ vẻ biết ơn. - Tạm biệt Meggy, em hy vọng hôm nay học trò của chị sẽ không khó chịu. Chúng ta đừng đánh mất sự can đảm, có thể cha sắp khá hơn rồi đấy. - Cô tiếp lời khi họ chia tay nhau.

- Và chị hy vọng hôm nay dì March sẽ đỡ cáu kỉnh hơn, bởi dì không phải là người độc ác.

Mái tóc của em như vậy thật sự không tệ lắm đối với em đâu. Nó tạo cho em một dáng vẻ con trai. - Meg vừa trả lời vừa cố nhin cười khi thấy cái đầu tóc xoắn bất chợt như nhỏ lại trên đôi vai của em cô.

- Đó là niềm an ủi độc nhất của em!

Những tin tức về người cha đã an ủi các cô con gái. Dù bị thương nguy hiểm, nhưng sự hiện diện của người hộ lý ưu tú và dịu hiền nhất đã đem lại cho ông điều tốt đẹp. Chứng sốt đã giảm.

Mỗi ngày, Brooke đều gửi về một bản tin. Meg cố nài để được đọc to những bức điện càng ngày càng làm mọi người yên lòng.

Chương 7

Những ngày ảm đạm

Không người nào nghĩ rằng sự vắng mặt của mẹ chắc hẳn là một thử thách quyết định dứt khoát tính cách của họ, và khi sự kích động của phút đầu qua đi, họ có ảo tưởng rằng, họ đã cư xử tốt đẹp cho tới bây giờ thì họ đáng được ca ngợi. Họ có lý về phương diện quá khứ; nhưng sai lầm của họ là tin rằng từ đó họ có thể buông lỏng và thôi không làm tốt mọi điều. Họ phải gánh chịu một bài học nghiệt ngã.

- Meg à, em mong cùng chị có thể tới thăm gia đình Hannah đáng thương. Chị biết rằng mẹ đã dặn chúng ta đừng quên người mẹ cùng đám con bà, - Beth nói, bây giờ bà March đã đi được mười ngày.

- Chị thật sự mệt nhoài nên không thể tới đó chiều nay được. - Meg đáp, cô vừa khâu vừa lúc lắc trên một chiếc ghế xích đu.

- Chị có muốn đi không, Jo? - Beth hỏi.

- Trời quá lạnh đối với chứng sổ mũi của chị.

- Em nghĩ chị vẫn thích những cảnh đông giá xinh đẹp lắm mà?

- Đúng, để đi ra ngoài với Laurie, nhưng để tới gia đình Hummel thì không thích bằng. - Jo nói, hơi xấu hổ vì sự thú nhận này.

- Tại sao chính em không tới thăm gia đình Hummel? - Meg hỏi.

- Hàng ngày em đều tới đó, nhưng em bé bị bệnh và em không biết phải làm gì. Lottchen trông nó khi mẹ nó đi làm. Nhưng bệnh có vẻ nặng thêm và em nghĩ chị hoặc bà Hannah phải tới đó.

Beth nói một cách sôi nổi và Meg hứa ngày mai sẽ tới đó.

- Còn hôm nay, em hãy xin bà Hannah mấy món đồ dự phòng và mang tới đó, Beth à. Không khí bên ngoài sẽ tốt cho em đó. - Jo nói, và tiếp lời như để thoái thác: - Chị sẵn sàng đi, nhưng chị phải viết xong cái truyện của chị đã!

- Em nhức đầu và cảm thấy không được khỏe lắm. - Beth dịu dàng trả lời. - Em cứ nghĩ là một trong hai chị rất muốn tới thay em sáng nay chứ.

- Amy sắp trở về, nó sẽ sẵn lòng đi thôi. - Meg gợi ý.

- Vậy thì trong khi chờ đợi em đi nghỉ đây, em không được khỏe.

Beth nằm dài trên chiếc trường kỷ, các cô khác tiếp tục công việc của họ và họ quên khuấy gia đình Hummel. Một giờ trôi qua, Amy vẫn chưa về.

Bây giờ Beth lặng lẽ đội mũ trùm đầu, chất đầy vào rổ đủ mọi thứ dành cho bọn trẻ và ra đi, đầu óc nặng trĩu và một cái nhìn đau xót trong đôi mắt. Cô trở về muộn và không ai thấy cô bước lên phòng mẹ. Jo bắt gặp cô đang ngồi trong chiếc ghế bành với một lọ long não trong tay, trông cô có vẻ buồn bã, đôi mắt đỏ hỏn.

- Có chuyện gì vậy? - Jo kêu lên khi trông thấy Beth huơ hai tay không cho chị mình tới gần.

- Chị đã từng bị bệnh sốt đỏ da, phải không, Jo?

- Lâu rồi, cùng lúc với Meg. Tại sao em lại hỏi thế?

- Vậy thì em sẽ nói cho chị nghe. ôi, Jo!

Đứa bé đã chết.

- Đứa bé nào?

- Đứa bé nhà Hummel. Nó đã chết trong lòng em trước khi mẹ nó trở về. - Beth vừa kêu lên vừa khóc nức nở.

- Em yêu đáng thương của chị, điều đó phải kinh khủng lắm đối với em! à! Lẽ ra chính chị phải đi. - Jo ngồi vào chiếc ghế bành to vừa nói vừa ôm em vào lòng mặt đầy vẻ ân hận.

- Điều đó không kinh khủng lắm, Jo à, nó chỉ buồn quá thôi! Em đã thấy ngay là đứa bé bệnh nặng nhưng Lottchen bảo rằng mẹ nó đã đi tìm bác sĩ, và em đã bỗng đứa bé để chị nó có thể nghỉ ngơi. Nó có vẻ đang ngủ, nhưng bỗng nhiên nó kêu lên một tiếng nho nhỏ, cả thân thể bé bỗng của nó run lên rồi bất động. Bấy giờ em cố sờ ăm đôi chân của nó và Lotty cho nó uống sữa, nhưng nó vẫn không động đậy. Cuối cùng em biết nó đã chết.

- Thôi đừng khóc nữa, em yêu. Em đã làm gì sau đó?

- Em bế nó trong lòng cho tới khi bà Hummel trở về với một ông bác sĩ. Bấy giờ ông bác sĩ nói rằng đứa bé không còn sống nữa. ông khám cho Heinrich và Mina đang đau họng.

Rồi chuẩn đoán: "Đó là chứng sốt đỏ da", ông nói về không hài lòng, "lẽ ra bà phải gọi tôi sớm hơn." Bà Hummel nói với ông rằng bà rất nghèo và bà đã cố tự tay mình chữa cho đứa bé nhưng bây giờ thì đã quá trễ, và bà chỉ có thể yêu cầu ông chữa cho hai đứa kia và cầu xin Thượng đế lòng lành phù hộ cho chúng.

ông bác sĩ đồng ý và ông ấy là người tốt nhất, nhưng, buồn quá, Jo à! Và em đã khóc với họ...

Bấy giờ ông bác sĩ nhìn chăm chăm vào em, khám cho em và bảo em mau quay về nhà và dùng ngay thuốc, nếu không em cũng sẽ bị sốt đỏ da.

- Không, em sẽ không bị! - Jo vừa khiếp sợ kêu lên vừa siết chặt Beth trong đôi cánh tay: -ồ!

Beth! Nếu em bị chứng bệnh đó, có lẽ chị sẽ 97 98. không bao giờ có thể tha thứ cho mình về điều đó. Chúng ta sẽ làm gì đây?

- Em đừng sợ. Chị đã xem trong sách của mẹ, và chị thấy rằng bệnh đó bắt đầu bằng những cơn đau đầu và họng cùng những tình cảm kỳ dị như của em. Em đã dùng thuốc và đã khá hơn. - Beth vừa nói vừa đặt hai bàn tay lạnh buốt lên cái trán nóng hổi của mình và cố tỏ ra trầm tĩnh.

- Nếu mẹ đang ở đây thì tốt biết bao! - Jo vừa thở dài vừa cầm cuốn sách.

Bấy giờ cô cảm nhận rõ hơn khoảng cách ngăn cách họ với Washington ra sao, sự xa mẹ xót xa dường nào. Jo đọc được một trang lại nhìn Beth, sờ vào đầu cô, nhìn họng cô và nói giọng nghiêm trọng: - Ngày nào em cũng bỗng đứa bé trong hơn một tuần lễ và em đã ở bên cạnh những đứa khác sắp sửa bị bệnh. Chị sợ rằng em đã bị lây bệnh, Beth à. Chị sẽ đi gọi bà Hannah, bà ấy biết mọi căn bệnh.

- Chị đừng để Amy tới đây. Nó chưa bị bệnh này bao giờ và em sẽ rất khổ tâm nếu lây bệnh cho nó. Có thể chị hoặc Meg đã bị bệnh lại rồi, phải không? - Beth lo lắng hỏi.

- Chị cho rằng không. Nhưng nếu như vậy thì có hệ trọng gì! Đó là điều quá tốt nếu chị bệnh. Chị vốn là đứa đại ích kỷ đã để em một mình đi thăm gia đình Hummel và còn chị đã ở lì tại đây mà viết những điều bậy bạ. - Jo vừa thì thầm vừa đi tìm bà Hannah hỏi ý kiến.

Con người tốt bụng nắm tình hình trong một phút và đoán chắc ngay với Jo rằng không cần lo lắng vô ích, rằng mọi người vẫn thường mắc bệnh sốt đỏ da và nếu được chữa trị tốt thì bệnh sẽ không làm chết người.

- Bây giờ tôi nói với cô những gì chúng ta sẽ làm. - Bà Hannah nói khi đã xem xét và hỏi han Beth. - Chúng ta sẽ nhờ người đi mời bác sĩ Banks. Rồi chúng ta sẽ gửi Amy tới nhà dì March để ngăn trở không cho cô ấy lây bệnh.

Còn một trong hai cô, Meg hoặc Jo, có thể ở lại nhà trong một hoặc hai ngày để làm cho Beth vui.

- Tất nhiên cháu sẽ ở lại, chính cháu là chị cả mà. - Meg nói, cô cũng không bằng lòng với chính mình như Jo.

- Không, người đó sẽ là em, bởi thật sự em có lỗi nếu nó bệnh. Em đã hứa với mẹ là sẽ làm những

công việc mẹ giao và em đã không làm. -Jo đáp giọng cương quyết. - Em phải sửa chữa sai lầm của mình.

- Cô muốn ai ở lại, Beth? Một người thôi cũng đủ rồi. - Bà Hannah nói.

- Jo, cháu xin đấy.

Và Beth tựa đầu vào chị vẽ hài lòng trong khi vẫn dịu dàng nhìn Meg như muốn nói với cô: đừng giận em.

- Chị sẽ nói tất cả chuyện này với Amy. -Meg nói.

Amy nổi cáu ngay tức khắc và giận dữ tuyên bố rằng cô thích mắc bệnh sốt đỏ da hơn là tới nhà bà dì kinh khiếp. Meg hoài công năn nỉ, thuyết phục, ra lệnh. Amy vẫn cam đoan rằng cô không muốn đi và chị cô không còn cách nào khác là đi hỏi bà Hannah xem phải làm gì. Trước khi cô trở lại, Laurie bước vào phòng khách và thấy Amy đang khóc nức nở trên chiếc trường kỷ. Cô kể lại câu chuyện. Laurie cho tay vào túi và vừa bước dọc bước ngang trong phòng vừa nhíu mày như thể cậu đang suy nghĩ ghê gớm lắm. Cuối cùng cậu cũng ngồi xuống bên cô bé và nói với cô bằng giọng thuyết phục nhất của mình: - Cô hãy là một cô bé tốt bụng và làm những gì mọi người yêu cầu. Cô đừng khóc, và hãy nghe ý kiến tốt đẹp của tôi thì hơn. Cô sẽ tới nhà dì March và hàng ngày tôi sẽ tới thăm cô, chúng ta sẽ cùng đi dạo và cùng chơi đùa với nhau. Cô làm vậy không dễ chịu hơn là cứ ở đây mà buồn phiền và không có ích cho ai.

- Anh sẽ tới mỗi ngày chứ?

- Tôi hứa với cô điều đó.

- Và anh sẽ tới báo tin khi nào Beth sẽ khá hơn chứ?

- Ngay khi tôi biết điều đó.

- Và chúng ta sẽ tới nhà hát thiếu nhi thật chứ?

- Tới hàng chục nhà hát, nếu chúng ta có thể.

- Vậy thì... tôi nghĩ... rằng tôi sẽ đi. - Amy chậm rãi nói.

- Tôi đã tìm lại được cô bé Amy tốt bụng của tôi. Cô hãy mau mau đi nói với Meg rằng cô đồng ý. - Laurie nói.

- Cô Beth thân mến của chúng ta thế nào rồi? - Laurie hỏi, bởi Beth là người cậu yêu quý nhất, và cậu lo lắng hơn điều cậu vẫn bộc lộ cho người ta thấy.

- Nó nằm trên giường của mẹ và đã khá hơn.

Cái chết của đứa bé làm nó bị sốc, nhưng tôi hy vọng nó chỉ bị chứng cảm thôi. Bà Hannah đã nói như vậy, nhưng bà ấy có vẻ lo lắng và tôi rất bối rối vì chuyện đó. - Meg đáp.

- Cuộc sống là một điều buồn bã! - Jo vừa kêu lên vừa vò mái tóc vẻ tuyệt vọng. - Người ta vừa ra khỏi tai họa này thì một tai họa khác đã tới. Có lẽ chúng ta không thể nương tựa vào ai nữa từ lúc mẹ lên đường.

- Cô đừng làm như một con nhím, điều đó không hợp với cô đâu, hãy nói cho tôi biết liệu tôi có cần gửi điện cho mẹ cô không hoặc làm một cái gì đó có thể làm vừa lòng cô. - Laurie nói.

- Đó là điều khiến tôi bối rối. - Meg đáp. -Có lẽ chúng tôi phải viết thư cho mẹ nếu quả thật Beth bệnh, nhưng bà Hannah bảo không được, bởi mẹ không thể rời cha, và điều đó chỉ khiến mẹ thêm lo lắng. Beth sẽ không bệnh lâu lắm đâu và bà Hannah biết phải làm gì cho nó.

Mẹ bảo chúng tôi phải vâng lời bà ấy, nhưng tôi không biết trong trường hợp bất ngờ này chúng tôi sai lầm hay có lý khi làm điều đó.

- Giả như cô hỏi ý kiến ông nội tôi. Bao giờ bác sĩ sẽ tới?

- Đúng đấy! - Meg nói. - Quả thật chúng ta không nên quyết định điều gì trước khi ông ấy tới thăm

bệnh.

Bác sĩ Banks tới, ông tỏ ra thật nghiêm trọng khi nghe câu chuyện gia đình Hummel, ông nói Beth có những triệu chứng đầu tiên của bệnh sốt đỏ da, nhưng ông nghĩ cô chỉ bị nhẹ thôi. Tuy nhiên ông có ý kiến cách ly Amy với người bệnh ngay tức khắc. Cô vội vã dời bước với sự hộ tống của Laurie và Jo. Di March tiếp họ ân cần như thường lệ.

- Bây giờ các cháu cần gì ở đây? - Bà vừa hỏi vừa nhìn qua cặp kính trễ trong lúc con vẹt kêu lên: Hãy biến đi! Bọn nhóc con không được vào đây.

Laurie đi về phía cửa sổ, và Jo bắt đầu kể mọi chuyện.

- Đúng đó là điều di không ngạc nhiên lắm, bởi người ta cho phép các cháu đến thăm những nhà nghèo. Amy có thể ở lại đây và làm gì tùy thích nếu nó không bệnh. Đừng khóc, cháu, nghe ai hỉ mũi di chán lắm.

Amy suýt bật khóc, nhưng Laurie đã láu lỉnh kéo đuôi con vẹt khiến nó kêu lên bằng một giọng rất buồn cười: "Cậu ăn sáng chưa?" đến nỗi cô bật cười thay vì khóc.

- Tin tức của mẹ các cháu thế nào? - Bà di hỏi.

- Dạ cha cháu đã đỡ hơn nhiều. - Jo đáp, hết sức cố gắng để giữ vẻ nghiêm túc.

- Di nghĩ rằng bệnh của cha các cháu sẽ không kéo dài lâu lắm đâu. Tuy nhiên ông em rể của di chẳng khỏe mạnh gì. Đó là câu trả lời cho hả dạ của bà vốn không bao giờ nén được một lời nói đáng tiếc.

- Hãy tóm lấy một chiến lợi phẩm coi nào!

- Con vẹt Polly vừa kêu vừa nhún nhảy trên giàn, và bởi chiếc mũ trùm đầu của di March đang vừa đúng tầm, Polly liền tóm lấy nó một cách khéo léo để trả thù việc Laurie lại vừa mới lén lút kéo đuôi nó một lần nữa,.

- Im đi, con chim vô lễ! - Bà di phần nộ nói.

- Và quay sang Jo nói: - Cháu đi ngay đi. Thật là điều không thích hợp khi cháu đi dạo muộn màng như thế này với một kẻ ngớ ngẩn như...

- Bà im đi! - Polly kêu lên.

Và nó buông mình rơi xuống, ra sức mổ vào bắp chân của "kẻ ngớ ngẩn Laurie". Laurie cảm thấy không nén được cười, Jo và cậu biến đi.

- Mình không nghĩ là mình có thể vượt qua chuyện này, nhưng mình sẽ cố gắng. - Amy nghĩ khi còn lại mình cô với di March.

Polly nhìn cô với đôi mắt to tướng tròn xoe.

- Hãy biến đi! - Nó bắt ngờ kêu lên.

Nghe câu nói vô lễ đó hướng thẳng vào mình, Amy không thể cầm được nước mắt.

- Cháu đừng bận tâm tới con vật bép xép này. - Di March nói với cô giọng cau có. - Suốt ngày nó nói những điều khùng khiếp; một người đàn ông đã dạy nó đấy.

Beth sốt cao. Cô bệnh trầm trọng. Bác sĩ cảm ông Laurentz gặp cô. Do đó bà Hannah săn sóc cô theo ý muốn của bà, và chẳng đó cũng là một người hộ lý tuyệt vời. Meg vẫn ở nhà vì sợ lây bệnh cho gia đình Kings, và lo chuyện nội trợ.

Cô cảm thấy thật lo lắng.

Jo tận tụy ngày đêm với em. Đó không phải là một điều khó nhọc, bởi Beth rất nhẫn nại, và cô chịu đựng sự đau đớn của mình mà không hề than vãn. Nhưng có lúc trong những cơn sốt cao cô bắt đầu nói bằng một giọng khàn khàn và mệt mỏi. Cô chơi nhạc trên cái mền của giường cô như trên chiếc dương cầm của mình và cố hát với một cái họng sung đến độ không ai có thể nghe cô được. Tới lúc cô không còn nhận ra những khuôn mặt quen thuộc vây quanh cô và cô gọi mẹ một cách tuyệt vọng. Thế là Jo lấy

làm kinh hoàng. Meg năn nỉ bà Hannah cho phép cô viết thư nói thật cho mẹ biết và bà Hannah nói rằng: "Bà cũng nghĩ tới chuyện đó cho dù tình trạng không có gì nguy hiểm". Một bức thư từ Washington gửi về càng tăng thêm nỗi buồn đau của họ. Bệnh của ông March tái phát và bà March không thể nghĩ tới chuyện trở về trong thời gian sớm nhất.

Giờ đây những ngày đen tối trôi qua thật ảm đạm! Ngôi nhà có vẻ sâu thẳm và ba chị em đau buồn xiết bao khi có bóng thần chết lượn lờ trong gia đình xưa kia đã thật hạnh phúc!

Laurie tới lui ngôi nhà như một linh hồn đau khổ và ông Laurentz khóa chặt chiếc dương cầm. ông không thể chịu đựng được cảnh một người nào khác chơi đàn trong khi cô bé hàng xóm đã từng làm cho những buổi tối của ông dễ chịu xiết bao giờ đây không thể làm chuyện đó. Mỗi người đều thương xót cho Beth. Bà Hummel đáng thương đến vừa khóc vừa xin lỗi đã không cố tình làm cho cô lây bệnh. Những người hàng xóm gửi tới cô đủ các thứ quà và những lời chúc tốt đẹp, và cả những người thân thiết cũng ngạc nhiên khi thấy biết bao bạn bè mà cô bé Beth then thùng có được.

Nhưng chẳng bao lâu sau cô hoàn toàn mất hết tri giác. Cô vừa lăn trở trên giường vừa thì thầm những lời nói rời rạc, hoặc rơi vào một giấc ngủ say như chết, không mang lại cho cô chút thư thái nào. Mỗi ngày bác sĩ Banks tới thăm cô hai lần. ông chưa từng thấy một chứng bệnh sốt đỏ da nào nặng đến thế. Bà Hannah thức suốt đêm. Trên bàn viết của mình Meg đã viết một bức điện sẵn sàng gửi đi và Jo không phút nào rời giường em.

Ngày một tháng chạp đối với họ là một ngày kinh khủng, một trận gió lạnh buốt thổi trên ngôi nhà, một đám tuyết dày rơi như lốc xoáy.

Khi ông bác sĩ tới thăm Beth, ông chăm chú nhìn cô hồi lâu. ông cầm bàn tay nóng hổi của cô trong bàn tay mình và nói nhỏ với bà Hannah: "Nếu bà March có thể rời chồng bà thì tốt hơn hết nên cho người tìm bà về." Bà Hannah gật đầu không nói gì, bởi đôi môi bà đang run lên một cách bồn chồn. Meg quy xuống trong một chiếc ghế bành khi nghe những lời đó, như thể tất cả sức mạnh đã rời bỏ cô, và Jo chạy vào phòng khách, cầm lấy bức điện và vội vã đội mũ, khoác áo choàng lao đi gửi gấp. Cô trở về ngay sau đó, và trong lúc cô đang lặng lẽ cởi mũ thì Laurie mang đến một bức thư báo tin ông March đã lại khá hơn. Jo vừa đọc thư vừa rớt rít cảm ơn Chúa từ đáy lòng mình.

Nhưng gánh nặng đè lên trái tim cô vẫn không vơi đi và khuôn mặt cô quá buồn thảm đến nỗi Laurie phải hỏi ngay cô: - Có chuyện gì thế? Beth đã bệnh nặng thêm à?

- Tôi vừa gửi điện cho mẹ về. - Jo nói giọng buồn bã.

- Cô đã làm đúng. Có phải tự cô nghĩ ra điều đó không? - Laurie hỏi.

- Không, chính ông bác sĩ đã khuyên chúng tôi điều đó.

- ồ, Jo! Bệnh cô ấy không trầm trọng thêm đấy chứ? - Laurie kinh ngạc kêu lên.

- Có, Beth không còn nhận ra chúng tôi nữa, thậm chí nó cũng không nói về những con bò câu xanh lục, như nó vẫn gọi những chiếc lá nhỏ mà nó trông thấy trên tường. Nó không như ngày nào nữa và không có người nào có thể giúp chúng tôi được nữa. Cha và mẹ, cả hai đều vắng mặt, còn Thượng đế thì xa xôi đến nỗi tôi không thể gặp được người.

Hai dòng nước mắt chảy dài trên má cô bé Jo đáng thương. Laurie nắm tay cô và cố an ủi cô như cậu có thể, bằng một giọng nghẹn ngào vì xúc động: - Tôi đang ở đây, cô hãy dựa vào tôi đi Jo, cô bạn thân mến của tôi. Tôi không phải là người anh của tất cả các cô hay sao?

Cô không nói nên lời, nhưng cô dựa vào cậu và cái siết chặt của một bàn tay bạn bè an ủi cô phần nào. Hẳn Laurie rất muốn nói với cô vài lời an ủi, nhưng cậu đứng lặng yên và lặng lẽ vuốt ve nhẹ nhàng cái đầu nghiêng nghiêng của người bạn gái, như mẹ cô thường làm.

Ngay sau đó Jo lau nước mắt, những giọt nước mắt đã làm cô vui đi phần nào nỗi đau và cô ngừng đầu

nhìn Laurie tỏ vẻ biết ơn.

- Cảm ơn Laurie, giờ đây tôi muốn mình cứng rắn hơn.

- Jo à, không lâu nữa mẹ cô sẽ trở về và lúc đó mọi việc sẽ tốt hơn.

- Mẹ yêu, chuyển trở về hay tuyệt! Miễn sao sức khỏe của cha tôi đã bình phục và mẹ tôi có thể rời cha mà không quá lo lắng vì chuyện đó.

ồ, lạy Chúa. Có lẽ tất cả những đau khổ có thể có trên đời này đều trút xuống đầu chúng tôi.

Và Jo gục đầu vào cánh tay mình, tấm tức khóc trong tuyệt vọng.

- Jo à, hôm qua tôi đã gửi một bức điện cho mẹ cô. Brooke trả lời rằng chiều nay bà sẽ về tới đây.

Mọi việc rồi sẽ khá hơn. Cô không thấy hài lòng sao?

Laurie nói thật nhanh trong sự xúc động: Cho tới bây giờ cậu vẫn không nói gì bởi không muốn làm cho Beth và chị em cô hoảng sợ. Jo trở nên nhợt nhạt và khi cậu thôi nói, cô vòng tay ôm cổ cậu thốt lên: - ôi! Laurie! Mẹ sẽ về đây, ở đây, chiều nay!

Tôi mừng quá! Mẹ sẽ cứu Beth, mẹ sẽ cứu nó...

Cô không khóc nữa, mà lại cười một cách man dại và run lên. Cô bám chặt vào người Laurie như thể cái tin đột ngột đó làm cô mất trí. Laurie mặc dù hơi ngạc nhiên nhưng cậu đã cư xử thật nhanh trí, cậu vỗ nhẹ vào hai bàn tay cô, đắp khăn ướt lên thái dương cô, làm cho cô khỏe hơn, và khi thấy cô bình tĩnh lại một chút, cậu hôn cô. Dấu hiệu triu mến đó khiến Jo hoàn toàn bình tĩnh hẳn.

- Anh tử tế lắm, Laurie, anh đã báo cho mẹ tôi dù bà Hannah không muốn! Tôi yêu anh trăm lần vì anh đã dám làm điều đó, Laurie à. Anh hãy kể lại đầu đuôi câu chuyện xem.

- Chuyện đã xảy ra như thế này. Tôi cũng lo lắng như ông nội tôi. Chúng tôi thấy mẹ cô phải được thông báo về tình trạng của Beth bởi hẳn bà sẽ không bao giờ tha thứ cho chúng ta nếu Beth... nếu xảy ra điều gì không sửa đổi được.

Thế là tôi thuyết phục ông tôi là đã tới lúc phải làm một điều gì, và hôm qua, thấy ông bác sĩ có vẻ lo lắng hơn, với sự đồng ý của ông tôi, tôi đã gửi đi một bức điện và chúng ta đã có câu trả lời. Mẹ cô sẽ về tới ngay đêm nay, vào khoảng hai giờ sáng. Tôi sẽ đi đón bà. Từ đây tới đó, cô phải kiềm chế nỗi vui mừng của cô đồng thời trấn an Beth cho tới khi mẹ cô về tới nơi.

Vào phút chót, họ phải thông báo với Han-nah về chuyện bà March sắp về.

- Tôi chưa bao giờ gặp người nào cứ xen vào mọi việc như cậu này, nhưng tôi tha thứ cho cậu ta. - Bà Hannah nói, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm khi hay tin lành.

Đến lượt Meg cũng được biết, cô tán thành ý kiến của hai ông cháu Laurentz. Jo xem xét kỹ mọi việc trong nhà và sắp xếp lại căn phòng người bệnh để mẹ cô không phải than phiền chút gì.

Bà Hannah chuẩn bị bữa ăn nóng cho người đi đường. Như có một làn gió mát thổi qua ngôi nhà và một cái gì còn hơn cả mặt trời rực sáng trong khắp các căn phòng. Mỗi người theo cách của mình đều hiểu rằng người ta lại có thể thở được rồi: con chim của Beth bắt đầu líu lo, Meg nhận ra trên cây hoa hồng của Amy một nụ hồng hé nở. ánh sáng như sáng lên một cách tươi vui hơn, và mỗi lần Meg và Jo gặp nhau, khuôn mặt nhợt nhạt của họ như rạng rỡ hơn trong một nụ cười, và họ vừa hôn nhau vừa nói: "Mẹ sắp về, mẹ sắp về!". Ai nấy đều khắp khởi vui mừng, trừ Beth hãy còn chìm đắm trong hôn mê. Cô không còn cảm thấy hy vọng, cũng không cảm thấy vui mừng hay ngờ vực. Nhìn cô người ta chỉ muốn khóc. Khuôn mặt cô trước kia tươi mát dường nào, giờ đã trở nên trắng bệch và không nhận ra được nữa! Đôi mắt hiền dịu của cô giờ đây trông nhợt nhạt, đôi bàn tay động đậy không yên của cô thì gầy gò và yếu ớt, đôi môi cô vẫn mỉm cười đầy nhưng vẫn câm nín hoàn toàn, và mái tóc cô trước kia xinh đẹp và láng lẩy làm sao, thì nay lòa xòa trên chiếc gối. Cô nằm như vậy suốt ngày, chỉ thỉnh thoảng thức dậy để đòi "uống nước!" bằng một giọng yếu ớt gần như không nghe được. Suốt ngày, Meg

và Jo vẫn ở bên cạnh cô đề sẵn sóc cô, đề chờ đợi, đề hy vọng, đề phó thác cho Chúa và cho mẹ họ. Tuyết rơi ngoài trời, gió rít dữ dội và giờ khắc như dài ra.

Cuối cùng đêm cũng tới. Mỗi người ngồi ở một cạnh giường, Meg và Jo nhìn nhau mỗi lần đồng hồ treo tường điểm giờ. Mỗi giờ trôi qua càng mang họ tới gần khoảnh khắc họ sẽ có được sự giúp đỡ, sự giúp đỡ tối cao của người mẹ yêu quý.

ông bác sĩ nói có thể vào nửa đêm sẽ có sự thay đổi trong tình trạng của Beth và ông sẽ trở lại vào giờ đó. Kiệt sức, bà Hannah nằm vật xuống chiếc trường kỷ bên chân giường Beth và mau chóng ngủ thiếp đi. ông Laurentz bước từng bước dài trong phòng khách và Laurie nằm trên tấm thảm trước lò sưởi, định nghỉ ngơi nhưng cậu vẫn nhìn ngọn lửa bằng một cái nhìn đầy suy tư bộc lộ những nỗi lo sợ của cậu. Các cô gái không bao giờ quên được đêm hôm đó. Giấc ngủ không đến với họ một giây phút nào trong lúc họ cùng nhau thức trong một tình cảnh bất lực ghê gớm.

Đồng hồ điểm mười hai tiếng và hai chị em vẫn mê mải lặng ngắm Beth. Càng nhìn Beth, họ càng tưởng tượng có một sự biến đổi đang diễn ra trên khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Ngôi nhà vẫn lặng như tờ và trong sự im lặng sâu thẳm người ta chỉ nghe tiếng rít bi ai của gió. Một giờ trôi qua mà không có việc gì xảy ra ngoài sự ra đi của Laurie để tới nhà ga. Tại sao Laurie và mẹ của họ vẫn chưa có mặt ở đây? Các cô gái bị ám ảnh bởi nỗi lo sợ một tai nạn có thể xảy ra với chuyến xe lửa đưa bà March trở về hoặc những tin tức từ Washington biết đâu còn tệ hơn trong quá khứ.

Đã hai giờ, Jo nghe có tiếng động nhẹ gần giường. Cô tưởng như có một sự thay đổi mới mẻ nào trên khuôn mặt, dáng vẻ người bệnh. Sốt đỏ của chứng sốt đã đi qua và khuôn mặt nhỏ nhắn trông bình thản và yên ả làm sao trong giấc ngủ say sưa, đến nỗi Jo cảm thấy mình không muốn khóc hay than vãn chút nào. Cô cúi xuống âu yếm hôn vầng trán ướt đầm của đứa em gái, cô đặt trọn trái tim cô vào nụ hôn của mình, và cô thì thầm dịu dàng: - Beth, Beth yêu quý của chị! Em không thấy đỡ hơn sao?

Bị đánh thức bởi cử động nhẹ nhàng của hai cô bé, bà Hannah nhồm dậy, tới bên Beth, chăm chú nhìn cô, bắt mạch cô và xúc động thì thào: - Tôi nghĩ... đúng, tôi nghĩ cô ấy đã thoát!

Chứng sốt đã qua, cô ấy ngủ một cách tự nhiên, da cô xạm xấp và cô thở dễ dàng. Tạ ơn Chúa!

Bà có thể về được rồi.

Và bà vừa ngồi xuống vừa khóc.

Trước khi Meg và Jo có thể hoàn toàn tin vào điều tốt lành đó, ông bác sĩ tới xác nhận điều bà Hannah nói. Hai cô gái thấy khuôn mặt ông đẹp tuyệt khi ông mỉm cười nói với họ giọng ân cần như cha với con: - Đúng vậy, các cháu thân mến, tôi nghĩ rằng cô bé đã thoát nạn. Hãy giữ yên tĩnh trong nhà, hãy để cô bé ngủ, và khi cháu thức dậy, hãy cho cháu...

Không người nào nghe ra họ phải cho Beth cái gì. Cả hai lên ra ngoài hành lang và ngồi trên một bậc thang, ôm nhau thật chặt, không nói gì.

Khi họ trở vào phòng, bà Hannah trung hậu ôm hôn các cô, vuốt ve các cô và chỉ cho các cô thấy Beth đang nằm theo thói quen của cô, đầu kê trên bàn tay, vẻ nhợt nhạt đáng sợ đã biến mất và cô thở một cách bình thản như vừa mới ngủ.

- Giá như mẹ về bây giờ! - Jo nói trong lúc trời bắt đầu rạng sáng! Trễ làm sao! Chuyện gì đã xảy ra?

- Tuyết luôn làm cho những chuyến xe lửa phải chậm trễ. - Bà Hannah nói.

- Em hãy xem kia, Jo, - Meg nói. - đóa hồng trắng đã nở, và bây giờ chị sẽ đặt nó vào cái lọ bé bỏng của chị để khi con bé yêu quý thức giấc, điều đầu tiên nó trông thấy là đóa hồng bé bỏng và khuôn mặt của mẹ.

Mặt trời chưa bao giờ mọc rực rỡ và mặt trời chưa bao giờ xinh đẹp như buổi sáng hôm đó dưới con mắt của Meg và Jo. Việc canh thức lâu dài và buồn bã của họ đã kết thúc, họ nhìn cảnh tượng đó bằng

đôi mắt mệt mỏi vì nhiều đêm mất ngủ.

- Phải nói đây là một thế giới thần tiên mới đúng. - Meg vừa nói vừa mỉm cười.

- Chị hãy nghe xem! - Jo run rẩy kêu lên.

Người ta nghe có tiếng chuông, rồi tiếng kêu của bà Hannah, rồi giọng Laurie thốt lên khe khẽ: - Jo, Meg, mẹ đây rồi!

Chương 8

Những điều bí mật

Ngôi nhà tràn đầy hạnh phúc với sự trở về của người mẹ.

Hy vọng của Meg đã được thực hiện, bởi khi Beth thức dậy sau giấc ngủ dài của mình, cái nhìn của cô trước tiên hướng tới mẹ và tới đóa hồng bé bỏng từ cây hoa hồng của cô. Cô bé hãy còn yếu. Cô mỉm cười giữ mẹ lại trên trái tim của mình khi bà cúi xuống hôn cô. Cô mơ hồ cảm thấy ước muốn lớn lao nhất của mình cuối cùng đã được toại nguyện và vẫn nắm bàn tay của bà March trong tay mình một cách thắm thiết cô lại ngủ thiếp đi.

Bà March nhẹ nhàng kể cho các con nghe về tình trạng của cha họ, về lời hứa của Brooke là sẽ ở lại bao lâu khi cha các cô còn cần tới những sự giúp đỡ của anh ấy, sự chậm trễ do cơn bão tuyết dữ dội gây ra cho chuyến đi của bà và sự nhẹ nhõm khó tả lúc nhìn thấy khuôn mặt của Laurie khi bà về tới nhà, đỡ người vì mệt, vì lo và vì lạnh.

Ngày có vẻ dễ chịu và mới mẻ biết bao!

Ngoài trời tất cả đều vui vẻ và huyền ảo. Mọi người đang tiến hành lễ hội của đợt tuyết đầu tiên, nhưng trong nhà vẫn yên tĩnh làm sao! Kiệt sức vì những đêm mất ngủ, tất cả hãy còn ngủ say sưa trong khi bà Hannah gác ngoài cửa.

Bà March không muốn rời Beth phút nào, bà ngủ trong chiếc ghế bành lớn, chốc chốc lại thức giấc nhìn con.

Trong lúc đó Laurie được phái tới với Amy.

Cậu khéo nói đến nỗi đôi mắt dì March trở nên ngấn lệ và không quở mắng lần nào.

Amy rất muốn đi ra ngoài hưởng tiết trời đẹp mùa đông, nhưng bởi đoán biết Laurie đang buồn ngủ chết được mặc dù cậu cố hết sức để che giấu điều đó, cô bắt cậu phải nghỉ ngơi trên chiếc trường kỷ trong lúc cô đi viết thư cho mẹ.

Lúc lâu sau khi trở lại, cô thấy người bạn trẻ của mình vẫn ngủ, giấc ngủ lấy lại sức. Dì March thậm chí đã kéo màn xuống để cậu nghỉ.

Buổi chiều hôm đó, khi Meg viết thư cho cha báo tin mẹ đã về bình yên, vui vẻ, thì Jo lên vào phòng Beth, và khi thấy mẹ trong tư thế quen thuộc của bà, cô cứ xoắn đi xoắn lại mái tóc về bồn chồn và do dự.

- Có chuyện gì đó, Jo yêu của mẹ? - Bà March vừa hỏi vừa đưa bàn tay ra cho cô như khuyến khích cô thổ lộ chuyện riêng tư.

- Con có điều muốn nói với mẹ, mẹ à.

- Về Meg à?

- Mẹ đoán nhanh làm sao! Đúng, về chị ấy và đầu đây không phải là chuyện đáng kể nhưng nó cũng làm con bối rối.

- Beth đang ngủ, con hãy nói nhỏ thôi và hãy kể mẹ nghe mọi việc.

Jo ngồi xuống sàn, dưới chân mẹ.

- Hè vừa qua, - cô nói. - Meg đã bỏ quên đôi găng tay tại nhà ông Laurentz và người ta chỉ trả lại chị ấy một chiếc. Chúng con đã quên bằng chiếc găng tay mất đó. Nhưng bữa nọ Laurie nói với con rằng anh Brooke đang có nó trong tay. Anh giữ nó trong túi áo và có lần đã đánh rơi ra. Laurie trông thấy điều đó và anh Brooke không giấu Laurie rằng anh ấy thích Meg. Đương nhiên anh Laurie nói rằng chị ấy còn quá trẻ còn anh thì nghèo đến nỗi có thể không bao giờ dám bày tỏ chuyện đó, nhưng đầu sao

đó cũng là điều kinh khủng.

Rõ ràng Jo không thể nghĩ rằng Meg, chính cô và các em cô có lúc sẽ tới tuổi kết hôn, và điều đó có thể đến với họ như bao nhiêu người khác.

- Vậy thì con có nghĩ rằng Meg đã để ý tới Brooke hơn bất kỳ một ai khác không? - Bà March hỏi.

- Lạy Chúa! Con chẳng biết gì về tất cả những chuyện ngu ngốc đó! - Jo kêu lên với vẻ vừa quan tâm lẫn lộn với sự khinh miệt. - Trong các cuốn tiểu thuyết mà con đã đọc tại nhà dì, các cô gái đang yêu luôn run rẩy, đỏ mặt, mê muội, gầy gò và hành động như những kẻ điên khùng. Meg chẳng làm gì giống như tất cả những điều đó cả: chị ấy vẫn ăn, uống và ngủ rất bình thường. Chị ấy nhìn thẳng vào mặt con khi con nói về anh Brooke, người bạn của chúng ta, và chỉ đỏ mặt chút chút khi Laurie nói đùa. Con cảm ngạt anh ấy về chuyện đó, nhưng anh ấy luôn luôn không nghe con như lẽ ra anh phải nghe.

- Vậy con nghĩ rằng Meg không quan tâm tới John à?

- Tới ai hở mẹ? - Jo vừa hỏi vừa nhìn mẹ vẻ ngạc nhiên.

- Cậu Brooke. Giờ đây cha con và mẹ gọi cậu ấy là John, như ở đây cuối cùng chúng ta phải gọi Laurie một cách ngắn gọn, để đáp lại lòng tận tụy của cậu ấy dành cho chúng ta. Cha mẹ đã quen gọi cách đó tại Washington, nơi đầu giường của cha con mà chàng trai trung hậu đó ít khi rời.

- ồ! Lạy Chúa! Mẹ sắp về phe anh ấy rồi!

Anh ấy rất tốt với cha, và con biết, vì lý do đó mà mẹ sẽ không đời nào ghét anh ấy, mẹ sẽ để anh ấy cưới Meg, nếu chị ấy đồng ý. Anh ấy đến chăm sóc cha để buộc cha mẹ phải thương anh thì tệ thật!

Và Jo vuốt tóc vẻ tuyệt vọng: - Con đừng giận dữ như vậy, con yêu. Tất cả điều đó là một chuỗi tự nhiên những tình huống chúng ta đã sống qua. Cậu Brooke đã đi cùng với mẹ, con biết rồi, theo yêu cầu của ông Laurentz. Cậu ấy tận tình với người cha đáng thương của con đến nỗi cha mẹ không thể không cảm động và không quý cậu ấy. Jo đáng thương của mẹ, nếu con trông thấy cậu ấy ngày đêm túc trực bên cha con với sự chăm sóc và lòng tốt tuyệt vời, hẳn con sẽ quý cậu ấy hơn cha mẹ, bởi điều tốt có thể còn làm con cảm động một cách mãnh liệt hơn. Về câu chuyện liên quan tới Meg, cậu ấy thật đáng trân trọng và thật chân thành.

Cậu ấy nói với cha mẹ rằng cậu sẽ rất hạnh phúc nếu có thể một ngày nào đó trở thành con của cha mẹ, nhưng trước khi xin cưới Meg cậu ấy muốn chắc chắn có thể tạo cho người bạn gái của mình một cuộc sống không âu lo. Cậu ấy chỉ mong cha mẹ cho phép cậu ấy làm việc vì Meg và cố tỏ ra xứng đáng với sự quyến luyến của Meg. Đó là một chàng trai ưu tú, cao thượng và rất biết điều. Cậu ấy rất cứng cỏi và người ta không khôn ngoan chút nào khi khép chặt tương lai trước cậu. Nhưng cậu ấy hiểu rất rõ rằng Meg hãy còn quá trẻ để cha mẹ có thể cho phép nó dần thân. Jo à, mẹ tin tưởng nơi con, và mẹ mong muốn rằng đây tuyệt đối là chuyện riêng giữa mẹ con ta. Khi nào John trở về, mẹ mới có thể xem xét những quyết định của chị con về vấn đề cậu ấy.

- Cuối cùng chị ấy cũng đoán biết những tình cảm của anh ấy thôi. Và bấy giờ thế là hết.

Chị ấy có một trái tim dịu dàng. Một người nào khác ngoài Brooke làm điều anh đã làm cho cha, điều đó có lẽ không làm chị cảm động đến vậy.

à! Mẹ này, chị ấy sẽ nghĩ tới việc sớm rời xa chúng ta, và thế là hết sự bình yên và hạnh phúc của chúng ta: Con biết điều đó lắm, Meg sẽ mãi mê với anh ấy và mọi việc sẽ chẳng ra trò trống gì nữa. Brooke sẽ đi làm ở đâu đó và một ngày đẹp trời nọ sẽ mang Meg của chúng ta đi và trong gia đình ta sẽ có một khoảng trống khủng khiếp. Lòng con sẽ tan nát và tất cả mọi thứ đều đáng ghét đến thậm tệ dưới mắt con.

Bà March thở dài. Nhận ra tiếng thở dài đó, Jo ngẩng đầu lên vẻ nhẹ nhõm.

- Mẹ cũng không hài lòng khi nghĩ rằng một ngày nào đó Meg có thể rời xa chúng ta, phải không mẹ?

ồ! Con hài lòng làm sao! Mẹ hãy đuổi cái anh chàng đó về với những công việc của anh ta và đừng nói gì với Meg để chúng ta được hạnh phúc như xưa.

- Mẹ sai lầm đã thờ dài, Jo à. Lẽ tự nhiên là đến một ngày tất cả các con cũng phải có một gia đình riêng. Nhưng mẹ vẫn muốn giữ những đứa con gái của mẹ càng lâu càng tốt và mẹ buồn vì vấn đề này xảy ra quá sớm, bởi Meg mới có mười bảy tuổi, và phải mất vài năm nữa John mới có thể xây dựng cho nó một mái ấm gia đình. Cha con và mẹ quyết định rằng Meg sẽ không giao ước gì cả và sẽ không kết hôn trước hai mươi tuổi. Nếu nó và John yêu nhau, chúng sẽ có thời gian để thử thách sự quyến luyến của chúng. Hãy để mẹ hy vọng, Jo à, rằng Meg đáng được hạnh phúc.

- Nhưng mẹ không thích chị ấy có một cuộc hôn nhân giàu có hơn sao? - Jo hỏi. - Meg rất thích những điều thanh lịch...

- Tiền bạc là một điều tốt và có ích Jo à, và mẹ mong rằng các con của mẹ sẽ không cảm thấy một cách quá cay đắng về sự thiếu hụt tiền bạc.

Mẹ sẽ rất thích John được thuê làm một công việc tốt đẹp nào đó có thể mang lại cho cậu ấy một khoản thu nhập đủ để Meg được thoải mái.

Nhưng mẹ không khao khát cho mấy đứa con gái của mẹ một cơ nghiệp to lớn, một cương vị phù phiếm và một tên tuổi lẫy lừng. Nếu địa vị xã hội và tiền bạc có thể gặp thấy nơi đứa này hoặc đứa nọ trong các con với tất cả những giá trị tinh thần có thể đảm bảo được hạnh phúc thì mẹ rất sung sướng và mẹ sẽ rất vui mừng với cơ nghiệp tốt đẹp của các con. Nhưng mẹ biết qua kinh nghiệm là người ta có thể hạnh phúc như thế nào trong một ngôi nhà giản dị và nhỏ bé, nơi người ta phải kiếm cái ăn hàng ngày và có một vài sự thiếu thốn lại có thể tạo được sự thoải mái cho những điều vui thú.

- Con hiểu rồi, mẹ à, và con đồng ý với mẹ.

Nhưng Meg đã làm con thất vọng hoàn toàn, bởi con muốn sau này chị ấy kết hôn với Laurie và sống trong giàu có. Điều đó không tốt hơn sao?

Đó là giấc mơ của con dành cho chị.

- Giấc mơ của con không thể thực hiện được, Jo à. Laurie nhỏ tuổi hơn Meg.

- ồ, chuyên đó chẳng hề gì. - Jo ngắt lời mẹ.

- Anh ấy cao lớn và sớm phát triển mọi mặt so với tuổi của mình. Anh ấy đã có ít râu, và đôi khi anh ấy cũng có những cử chỉ thái độ của con trai lớn.

Vả lại, anh ấy giàu có, rộng rãi, tốt bụng và có học thức.

- Ngoài ra, mẹ sợ, - bà March nói. - một con người với tính cách như Laurie, tuy vẫn có những phẩm chất tốt đẹp, nhưng không phải lúc nào cũng đủ nghiêm túc với Meg. Laurie quá thất thường. Hãy để thời gian và chính trái tim của hai người mách bảo. Con đừng làm rối những điều tương tự và hãy đưa ra khỏi đầu mọi dự kiến mơ mộng dành cho kẻ khác.

- Mẹ có lý, thưa mẹ, và con sẽ không làm vậy nữa.

Meg bước vào phòng, tay cầm một bức thư vừa viết xong.

- Thư viết thật khéo và đầy đủ. Con có muốn thêm rằng mẹ gửi những lời thăm hỏi cần cần tới John Brooke không? - Bà March vừa nói vừa liếc nhìn vào bức thư của Meg và trả nó lại cho cô.

- Mẹ gọi anh ấy là John? - Meg vừa hỏi vừa mỉm cười và ngậy thơ nhìn mẹ.

- Đúng, đối với cha mẹ, cậu ấy chẳng khác gì một đứa con, và cha mẹ rất yêu cậu. - Bà March vừa nói vừa bình thản nhìn cô vẻ dò xét.

- Con vui lòng vì chuyện đó, anh ấy chỉ có một mình trên đời này. Chắc anh phải rất dễ chịu với điều đó. Con chào mẹ, con không thể nói mình phấn chấn tới dường nào khi có mẹ ở đây. - Meg bình thản trả lời.

Nụ hôn của mẹ dành cho cô thật âu yếm, và khi cô đi ra rồi, bà March tự nhủ với một sự mãn nguyện và luyến tiếc lẫn lộn.

- Meg vẫn chưa yêu John, nhưng ai biết được nó có sớm tập yêu cậu ta không?

Ngày hôm sau, khuôn mặt của Jo là cả một điều khó hiểu cho tất cả mọi người, trừ bà March.

Meg thấy điều đó nhưng cô không hỏi.

Thế rồi đến lượt cô tỏ vẻ dè dặt đối với Jo và hết lòng tận tụy với mẹ. Jo được rảnh tay, bởi bà March đã thay cô làm hộ lý cho Beth và đã ra lệnh cho cô phải nghỉ ngơi, hóng gió và vui đùa. Amy không có ở nhà, Laurie là chỗ trông cây độc nhất của cô. Dù rất thích được ở cạnh cậu, cô vẫn có phần sợ cậu lúc này, bởi đó là một kẻ hay trêu chọc, bất trị và cô sợ cậu lòi ra bí mật của cô.

Cô có lý.

Chàng trai tinh nghịch sau khi đoán ra rằng có điều bí mật, cậu bắt đầu tìm cách khám phá và gây cho Jo thật khổ sở. Cuối cùng cậu cũng nhận ra, không đợi Jo phải lên tiếng, rằng chuyện đó liên quan tới Meg và Brooke. Cậu phần nộ vì ông thầy của mình đã không dám cho mình biết điều bí mật đó và cố tìm cách trả thù phù hợp với thiệt hại mà cậu cho là anh gây ra.

Meg chừng như quên đi những điều bí mật của Jo và có vẻ miệt mài chuẩn bị cho ngày về của cha, giữa lúc đó bỗng nhiên một sự thay đổi đột ngột xảy ra trong cung cách của cô, và chỉ trong một hoặc hai ngày, cô đã thay đổi hẳn. Cô giật mình khi người ta hỏi chuyện cô, đỏ mặt khi người ta nhìn cô, ngồi lặng lẽ và lo may vá mà không ngược mắt nhìn lên, đáng vẻ thì e thẹn và bồn chồn.

Trước những câu hỏi của mẹ, cô trả lời rằng không có chuyện gì cả, rằng cô hoàn toàn khỏe mạnh, và cô yêu cầu Jo phải im để cho cô yên.

- Chị ấy mơ hồ nhận ra điều gì. - Jo nói với mẹ. - Dường như chị ấy đi thật nhanh. Mẹ nghĩ sao về những triệu chứng đó? Chị ấy thất thường và hay cáu kỉnh, chị ấy không ăn, thao thức suốt đêm, ngồi mơ mòng trong một góc phòng. Hôm qua con bắt quả tang chị ấy đang hát và có lần chị nói: "John" và mặt chị ấy đỏ như bông mào gà. Chúng ta phải làm gì đây, hờ mẹ?

- Hãy đợi đã. - Người mẹ lòng lạnh đáp. - Con đừng xen vào chuyện gì cả, Jo à. Hãy để chị con một mình nếu nó muốn tìm kiếm sự yên tĩnh, con chỉ nên cư xử tốt và nhẫn nại với nó.

Sắp tới cha con về sẽ dàn xếp mọi việc.

- Một bức thư cho chị đây, Meg. Buồn cười làm sao, nó được dán kín hoàn toàn. Laurie không bao giờ dán kín những bức thư của em. - Jo nói, ngày hôm sau khi cô phân phát những gì có trong hộp thư.

Bà March và Jo đang mải mê với những việc riêng của họ, bỗng nghe có tiếng nước nở, họ ngẩng đầu lên và thấy Meg đang vừa khóc vừa nhìn vào bức thư về kinh hoàng.

- Chuyện gì đấy, con? - Mẹ cô vừa kêu lên vừa chạy về phía cô trong khi Jo lấy lại bức thư.

- Không phải anh ấy! ồ, Jo! Làm sao em có thể làm được chuyện này?

Và, Meg ôm mặt khóc nước nở như tim cô sắp vỡ ra.

- Chuyện đó! Em ấy à? Nhưng em chẳng làm điều gì cả. Chị ấy nói ai đây? Jo kinh ngạc kêu lên.

Đôi mắt dịu hiền của Meg sáng lên giận dữ khi cô rút mạnh từ trong túi ra một bức thư khác đã nhàu và vừa ném nó về phía Jo vừa nói giọng trách móc: - Em đã viết thư này và cậu con trai ác độc đó đã giúp em. Làm sao các người có thể ác độc đến vậy đối với... đối với hai đứa chúng tôi chứ?

Jo hầu như không nghe thấy Meg nói gì, bởi mẹ cô và cô đang mải đọc mẩu giấy viết bằng một nét chữ bất chước.

"Marguerite thân mến, Tôi không thể giữ bí mật của mình lâu hơn nữa và tôi phải biết số phận của mình trước khi trở về. Tôi vẫn chưa dám nói điều này với cha mẹ cô, nhưng tôi nghĩ hai bác sẽ đồng ý nếu hai bác biết sự ung thuận của chính cô. Về phía mình - ông Laurentz sẽ giúp tôi tìm kiếm một việc

làm tốt cho phép tôi đem lại cho cô một tương lai xứng đáng với cô, tôi không nghi ngờ chuyện đó. Tôi yêu cầu cô gửi qua Laurie một lời hy vọng tới người bạn tận tâm của cô, John." - ôi! Con người khốn khổ! Làm sao anh ấy có thể tưởng tượng một cách trả thù bất xứng đến vậy để trừng phạt em đã giữ lời hứa với mẹ?

Em sẽ cho anh ấy một bài học, anh ấy đáng được như thế lắm! - Jo kêu lên, nóng lòng muốn thi hành một sự công bằng ngay tức khắc.

Nhưng mẹ cô giữ cô lại và nói bằng một giọng hiềm khi có nơi bà: - Dừng lại, Jo. Trước hết con phải minh oan cho chính mình. Mẹ rất sợ con có một phần trách nhiệm trong một hành động mà mẹ nghĩ Laurie không có khả năng thực hiện. Điều cậu ấy làm thì không thể tha thứ được.

Jo lấy làm uất ức thấy mẹ có thể tin cô là tòng phạm của Laurie.

- ô! Mẹ! - Cô kêu lên. - Và chị nữa, Meg!

Làm sao mẹ và chị có thể làm nhục con như vậy được! Con chẳng biết gì về mảnh giấy kinh tởm đó, điều này chính mẹ và chị cũng biết. Cũng đúng như con đang ở đây. - Jo nói bằng một giọng chân thật như mẹ cô và Meg vẫn tin cô. - Con cũng bị xúc phạm, cũng rất tức vì mảnh giấy này như chính mẹ và chị.

- Nhưng gần như đó là nét chữ của cậu ấy.

- Meg thì thầm... - Làm sao con có thể làm được chứ?

Và bằng một bàn tay run run, cô so sánh bức thư mạo xưng là của John với mảnh giấy cô vừa nhận được đúng là của anh.

- ô, Meg! Con đã trả lời anh ấy rồi chứ? - Bà March mau mắn hỏi, một sự ngờ vực đột ngột vừa giúp bà trở nên sáng suốt.

Meg lại ôm mặt khóc, và giữa những tiếng nức nở, cô kêu lên: - Mẹ, con đã điên rồi mà làm chuyện đó. Jo đã đứng dậy với ý định đi tìm Laurie.

Mẹ cô dừng cô lại bằng một ánh mắt.

- Con hãy thú nhận lỗi lầm của con cho mẹ con nghe, con gái của mẹ.

Bà March ra lệnh cho Meg bằng một giọng buồn bã và nghiêm khắc.

Không dám ngược mắt nhìn lên, Meg đáp: - Con đã nhận được bức thư mà con vừa đưa cho mẹ xem từ chính tay Laurie. Cậu ấy tỏ vẻ không biết điều gì trong thư. Trông thấy chữ ký anh ấy trước tiên, con tưởng đây là những ý kiến mà anh Brooke muốn nói với tất cả các chị em con về chuyện học hành và được sự đồng tình của cha. Khi con biết đây là chuyện gì, con rất bức mình. Con đã tưởng mình phải trả lời anh ấy rằng lẽ ra con chỉ nên nhận một bức thư như vậy khi nó đã qua tay và xuất hiện dưới mắt mẹ, rằng con buồn phiền vì người ta dám gửi nó trực tiếp cho con, rằng con còn quá trẻ để bận tâm tới đề tài như vậy, rằng con không thể có những điều bí mật đối với cha mẹ, và rằng con chỉ có thể là một người bạn gái với ai đó trong nhiều năm nữa.

Bà March thở lấy hơi còn Jo thì vỗ tay, kêu lên:

- Không có gì xấu, Meg à; chị đã trả lời thật hay. Chị hãy nói tiếp đi, Meg. Anh ấy trả lời chuyện đó ra sao?

- Bức thư thật của anh ấy là bức thư nhảm, không giống bất luận về mặt nào, nhờ ơn Chúa, với bức thư mà Laurie dám mạo là của anh ấy.

Anh ấy nói với con rằng anh chưa hề viết cho con bất cứ điều gì và anh rất buồn khi nghĩ rằng em Jo của con có thể tùy tiện sử dụng như vậy với tên con và tên anh. Thư anh ấy viết thật lịch sự và thật trân trọng, nhưng mẹ hãy nghĩ xem điều đó kinh khủng đối với con xiết bao!

Trong cơn tuyệt vọng, Meg dựa vào người mẹ.

Jo giận chân giận dữ khi nghĩ rằng Brooke, cả anh ta nữa, cũng làm cô liên lụy trong câu chuyện hèn hạ này, và cô không ngót những lời nguyên rủa thật dữ dội tới người mà hẳn cô sẽ không còn gọi là anh bạn Laurie của cô nữa. Bất chợt cô dừng lại, cầm lên hai mảnh giấy, chăm chú so sánh chúng và nói giọng kiên quyết: - Chúng ta hãy yên tâm, Laurie có lỗi trong một trò tinh nghịch không thể tha thứ được, nhưng không phải trong một hành động độc ác, một trò đen tối, một hành động thấp hèn. Anh Brooke vô can trong bức thư thứ nhất kia, nhưng anh ấy còn vô can trong bức thư nhì. May thay, Laurie đã giữ lại thư của chị trả lời anh Brooke thay vì gửi nó đi. Mục đích của anh ấy là dùng bức thư của chị làm phương tiện trêu chọc em vì em đã không nói với anh ta một điều bí mật mà em đã hứa với mẹ là giữ kín. Nay, lời đáp của chị cho bức thư của anh Brooke chỉ có thể đem lại vinh dự cho chị thôi, Meg à. Đó là một bài học cho riêng anh ấy. Bức thư trả lời đầy trân trọng mà anh ta đã gán cho anh Brooke đã chứng tỏ anh ta rất ân hận. Nhưng điều đó không đủ.

Cách vi phạm lòng tin đó, hơn nữa còn lạm dụng tên em, đồng thời trút lỗi lầm của anh ta lên đầu em, khiến anh ta không còn xứng đáng là người hào hiệp, lịch sự nữa. Người ta chỉ có thể tha thứ hành vi đó cho một đứa bé lên bảy.

- Laurie vẫn chỉ là một đứa trẻ. - Bà March nói. - Chuyện này càng chứng tỏ đúng như vậy, Jo à. Chỉ có những đứa trẻ mới không biết rằng trò đùa phải dừng lại trước khi chúng có thể gây ra những hậu quả nghiêm trọng. Laurie quả rất có lỗi, nhưng cậu ấy chỉ nghĩ mình có lỗi với con mà cậu ta đối xử như một người bạn. Nếu cậu ấy đã nghĩ tới Meg, tới Brooke và tới mẹ con một cách nghiêm túc, mẹ nghĩ rằng chắc chắn cậu ấy thà làm phỏng những ngón tay của mình hơn là làm một trò ngu xuẩn quá đáng, khiến cậu trở thành người có lỗi.

- Dù sao đối với con hay với bất luận ai khác, - Jo nói. - Laurie vẫn là người có lỗi. Hành vi của anh ta hạ thấp anh ta dưới mắt con và con sẽ không để cho một người nào khác quyền cho anh ta biết điều đó.

Cô vội vã đội nón, mặc áo khoác và vừa đi vừa chạy. Bà March để cô đi, bà không cảm thấy buồn khi ở lại với Meg.

Chuyện lời thôi vô lý đó khiến cho một lời giải thích trở nên cần thiết. Với sự giản dị và với tấm lòng người mẹ bà March thấy là không nên hoãn lại chuyện đó. Bà kể sơ lược cho Meg nghe về vai trò của Brooke đối với cha cô tại Washington, và nhờ vậy cô đã hiểu được những tình cảm chân thật của người thanh niên đó đối với cô. Sau đó bà March đi thẳng tới mục tiêu: - Và bây giờ, con hãy nói cho mẹ biết về những tình cảm của mình đối với Brooke. Con có yêu cậu ấy nhiều để có thể chờ cậu ấy đạt được một địa vị phù hợp với những ước muốn của con, hay là con vẫn muốn hoàn toàn tự do trước những gì liên quan tới cậu ấy?

- Mẹ à, - Meg trả lời, - con không thể trả lời cho mẹ được gì, bởi chính con vẫn chưa hiểu điều đó, nên con không muốn nghe ai nói về chuyện hôn nhân một thời gian lâu nữa, và có thể mãi mãi. Nếu John không biết gì về tất cả chuyện đó, mẹ đừng nói gì với anh ấy. Nhưng mẹ hãy làm cho Laurie và Jo im đi. Con xin lỗi mẹ đã giận dữ, nhưng con cần suy nghĩ thêm.

Mẹ hãy cho con thời gian để được bình tĩnh lại, mẹ yêu, con xin mẹ!

Cô nhào vào lòng mẹ và khóc thật lâu. Thấy con gái nổi nóng lên như vậy, bà March lặng lẽ chờ đợi cô bình tĩnh lại. Bà dịu dàng vuốt ve an ủi cô và cuối cùng Meg phải nói với bà: - Khi viết mảnh giấy đó, con chỉ muốn tránh cho mẹ, cũng như cho cha, sự buồn phiền của nỗi bất bình với anh Brooke. Sau thái độ tốt đẹp của anh ấy đối với cha mẹ, con nghĩ mình làm đúng, nếu con không nói gì có thể làm hỏng đi sự đỡ đần quý báu anh ấy dành cho cha mẹ.

Nói xong, Meg lẩn trốn vào phòng. Thật kinh ngạc, cô vừa nghe tiếng bước chân của Laurie ngoài

hành lang và bà March một mình tiếp kẻ có lỗi.

Sợ không kiềm chế được sự giận dữ của mình trong lúc chạy, Jo đã thay đổi kế hoạch của mình.

Cô đành nói với Laurie rằng mẹ cô muốn gặp, mà không báo trước điều gì đang chờ cậu. Được tin, cậu vội vã tới ngay.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt bà March, cậu đã linh cảm được tất cả và khi biết lỗi của mình, cậu bắt đầu vắn vẹo chiếc nón.

Jo được yêu cầu ra khỏi phòng và cô giết thời gian bằng cách dạo bước ngang dọc trước cửa như một người lính canh, bởi cô e sợ người tù có thể thoát thân. Tiếng nói trong phòng khách trở nên lúc to lúc nhỏ và điều đó kéo dài tận nửa giờ, nhưng hai chị em không bao giờ biết được chuyện gì xảy ra trong cuộc hội kiến đó.

Khi họ được gọi trở vào, Laurie đang quỳ gối bên bà March với thái độ rất đổi ăn năn đến nỗi Jo tha thứ cho cậu tức thì. Tuy nhiên cô nghĩ không nên để cậu thấy điều đó.

Meg đón nhận những lời xin lỗi nhún nhường nhất của cậu, và điều còn đáng giá hơn đôi với cô là cậu xác nhận với cô rằng Brooke không biết gì về tất cả chuyện này.

- Và tôi cầu Chúa cho anh ấy đừng bao giờ biết chuyện này! - Laurie kêu lên. - Về phần tôi, không ai có thể moi một lời nào của tôi về đề tài buồn bã này nữa! Đối với con người mà tôi yêu mến và kính trọng đó, sự lạm dụng điên rồ nhân cách anh ấy mà tôi đã làm là điều không đáng được tha thứ. Còn cô Meg, tôi hy vọng cô sẽ tha thứ cho tôi. Tôi sẽ làm tất cả để chứng tỏ tôi hối hận tới đâu, và, - cậu tiếp lời, - trong đời, tôi chưa bao giờ xấu hổ với chính mình đến thế.

Laurie vừa nói vừa chấp hai tay lại với vẻ sầu não, khốn khổ, ăn năn, gần như muốn òa lên khóc. Sự đau khổ của cậu khiến người ta phải khổ tâm khi trông thấy, đến nỗi Meg cảm thấy cơn giận của mình dần dần tan biến. Cuối cùng, cô vừa đưa bàn tay ra cho cậu vừa nói: - Quả thật, người ta có thể tha thứ tất cả, và tôi tha thứ cho anh.

Khuôn mặt nghiêm nghị của bà March dịu lại khi nghe Laurie tuyên bố rằng cậu sẵn sàng chấp nhận mọi điều để chuộc lỗi với Meg, Jo và bà.

Trong lúc đó, Jo vẫn lánh xa và cố tỏ ra cứng rắn trước Laurie. Bởi cuối cùng cậu đã xin lỗi mọi người, còn với cô anh chẳng nói năng gì.

Laurie nhìn cô một, hai lần, nhưng thấy cô không tỏ vẻ tha thứ cho cậu, cậu càng bực bội bởi cậu đã tin tưởng hơn ai hết cô sẵn sàng tha thứ cho cậu. Do đó khi xong chuyện với mọi người, cậu chỉ gửi tới cô một cái chào trịnh trọng và quay bước mà không nói lời nào.

Hành động ngốc nghếch đó khiến Laurie còn bất bình với chính mình, và điều hết sức bất công, là cậu càng bất bình hơn với Jo, bởi cuối cùng đã nảy sinh nơi cậu những nghi ngờ đầy vẻ thóa mạ về cô và cậu đã không làm cô đồng tình về điểm này.

Khi Meg và mẹ cô đã trở lên phòng Beth, Jo hối hận là đã để Laurie đi khi cô và cậu chưa kịp hòa giải. Cầm lên một cuốn sách mà cô phải trả ông Laurentz, cô sang ngay ngôi nhà lớn.

- ông Laurentz có nhà không ạ? - Cô hỏi người giúp việc.

- Có, thưa cô, nhưng tôi không nghĩ là cô có thể gặp được ông ấy bây giờ.

- ông ấy bệnh à?

- ồ, không đâu, thưa cô! Nhưng ông ấy vừa nổi cơn thịnh nộ với cậu Laurie, và ông chủ có vẻ giận đến nỗi tôi không dám tới gần ông.

- Laurie đâu?

- Cậu ấy tự giam mình trong phòng và cấm không ai được quấy rầy cậu ấy vì bất cứ lý do gì.

- Để tôi đi xem chuyện gì xảy ra. - Jo đáp.

- Tôi không sợ cậu ấy, cũng không sợ ông Laurentz.
Và Jo bước lên cầu thang, gõ mạnh cửa phòng Laurie.
Laurie chỉ đáp lại bằng sự im lặng, Jo bắt đầu lo.

- Anh ấy bệnh chăng? - Cô tự nhủ. - Tất cả chuyện đó hẳn phải đau đớn cho anh ấy lắm và quá xúc phạm lòng kiêu hãnh của anh ấy khiến thần kinh anh ấy có thể đảo lộn.
Một khi ý tưởng đó đã nhập vào đầu cô thì một cánh cửa đóng chặt không là cái gì có thể ngăn bước chân cô.

Cô tông vào cửa mạnh đến nỗi nó đột nhiên mở ra. Jo bước nhanh vào giữa phòng trước khi Laurie hết kinh ngạc.

- Tôi có một lý do để oán giận anh hơn mọi người. - Cô nói: - Người ta buộc tội tôi là tông phạm của anh. Tôi đã phải hứng chịu sự bất bình và sự nghi ngờ không đáng của mẹ và chị tôi.
Tôi có quyền được giận anh lâu hơn nữa, vậy mà tôi tới đây, tôi cũng sẵn sàng nói với anh rằng tất cả đều đã chìm vào quên lãng.
Mặt Laurie tối sầm lại.

- Có chuyện gì vậy? - Jo hỏi. - Cách anh kết thúc chuyện giải thích với mẹ và Meg không thể là lý do của cách anh đang tiếp tôi.

- Cô đã thiếu tin cậy ở tôi khiến tôi nghĩ rằng sự ngu ngốc của tôi đã suýt gây mối bất hòa với gia đình cô, lại vừa khiến ông tôi nổi giận. - Laurie nói. - Đó là nguyên nhân đầu tiên của tất cả những gì đã xảy ra.

- Tôi không là nguyên nhân của bất luận chuyện gì. - Jo đáp: - Người ta thổ lộ với tôi một điều bí mật, bổn phận của tôi là phải giữ nó, ngay cả đối với anh. Tôi đã hứa, tôi đã giữ lời và Chúa biết là tôi có công trong chuyện này đến đâu, bởi tôi rất muốn nói với anh mọi điều.
Chỉ có anh, anh đã làm khi muốn làm cho tôi không giữ lời hứa, không làm tròn bổn phận.

- Tôi không có lỗi gì phải nhận với cô hết.

- Laurie đáp. - Việc của tôi đã được giải quyết với Meg và với mẹ cô, bấy nhiêu việc cũng khá đủ trong một ngày và trong một gia đình, và tôi không phải bận tâm tới một việc thứ ba.

- Tất cả đều đã được dàn xếp giữa gia đình tôi và anh. Tất nhiên đó là chuyện chính, nhưng đã nói vậy thì tại sao anh có bộ mặt thế kia?

- Tại sao ư? - Laurie vừa nói vừa nhảy lên trong một cơn tức giận đột ngột. Tại sao à? Luôn luôn tại cô mà tôi vừa phải nhận một sự sỉ nhục của ông tôi đến nỗi từ đây tôi không thể ở dưới mái nhà của ông được nữa. Và cô hỏi tại sao tôi có bộ mặt của một con người bức tức ư? Tôi bị ông tôi tóm cổ áo, cô nghe rõ chứ, và ném ra ngoài cửa phòng ông ấy! Có phải đây là lúc để cười không?

- Chúa ơi! - Jo kêu lên. - Vậy thì làm sao tôi có thể chịu trách nhiệm về một sự kiện như thế này được chứ?

- Làm sao à? Nếu thay vì giữ bí mật chuyện của Meg, cô nói tất cả mọi điều cho tôi nghe, hẳn tôi đã giữ bí mật cho cô và tôi đã không làm một điều ngốc nghếch để khám phá những bí ẩn của cô. Ông tôi muốn biết tại sao mẹ cô bắt tôi phải hứa không tiết lộ gì về lý do những điều giải thích của chúng tôi. Tôi đã từ chối vì thế ông tôi đã tức giận và nổi khùng lên.

- Nhưng, - Jo nói. - cơn nóng giận của ông không phải là một sự sỉ nhục! Nếu anh nói với ông: Con đã thề với bà March là con không nói thì hẳn ông đã không giận dữ đến thế.

- Phụ nữ không hiểu gì về vấn đề danh dự này cả. - Laurie nói. - Với sự cho phép của cô, tôi cảm thấy tôi là quan tòa tốt nhất và là người giữ gìn phẩm giá mình tốt nhất. Sẽ không đời nào, tôi sống cùng ông tôi nữa. Tôi đã quyết định rồi: sáng mai, tôi sẽ lên đường đi Washing-ton.

Như vậy ông nội sẽ hiểu rằng tôi không cần tới ông cũng đứng thẳng được. Tôi sẽ xuống tàu, tôi sẽ đi du lịch, tôi sẽ đi vòng quanh thế giới, tôi sẽ kiếm sống. Nói ngắn gọn là tôi sẽ sống tự lập, tôi sẽ không nợ ai ngoài chính bản thân tôi.

- Anh sẽ được hạnh phúc hơn. - Jo nói, trước những viễn cảnh của Laurie, bất chợt cô quên đi vai trò cố vấn và quân sư của mình.

- Cô đã nhận ra điều đó. Tôi sẽ không chỉ hạnh phúc hơn, mà còn rất hạnh phúc! Vậy là cô thấy tôi hoàn toàn có lý. Thế thì thay vì ngăn trở dự định của tôi, cô hãy giúp tôi thực hiện nó, Jo à, và này, hơn thế nữa, cô hãy là người cộng tác với tôi. Cô sẽ cùng tôi bắt ngờ đến thăm cha cô tại Washington, sẽ nói với Brooke những mối bận lòng mà, không nghi ngờ gì nữa, chính anh ấy đã gây ra cho chúng ta. Khi anh ấy biết rằng chính anh ấy và chỉ có anh ấy, là nguyên nhân cuộc khủng hoảng thúc đẩy chúng ta lên đường, liệu anh ấy có thể chê trách chúng ta được không? Không. Trái lại anh ấy sẽ giúp chúng ta thoát khỏi tình trạng khó khăn, và như vậy anh ấy cũng chỉ làm bổn phận nghiêm chỉnh nhất của mình mà thôi. Can đảm lên một chút, Jo, chúng ta sẽ để lại một bức thư cho mẹ cô và cho ông tôi, báo rằng chúng ta sẽ đi gặp cha cô. Chúng ta sẽ giúp ông khỏi bệnh, và sau đó, chúng ta sẽ là những người phụ tá của ông. Quân đội thiếu những cánh tay đàn bà cũng như những cánh tay đàn ông, để săn sóc người bệnh. Cha cô sẽ vui khi có hai người phụ việc trẻ tuổi và trung thành mà ông có thể tin cậy.

Jo vỗ tay. Bởi vì dù phi lý tới đâu, kế hoạch của Laurie vẫn hợp với sở thích của cô. Cô chỉ thấy một điều ở đó: ý tưởng gặp lại cha sớm hơn, cô sẽ thay mẹ ở bên ông. Điều đó làm cô quên tất cả và quên rũ phần liều lĩnh trong trí tưởng tượng điên rồ của cô. Viễn cảnh được chia sẻ cuộc sống cùng ông March trong các doanh trại, trong các xe cứu thương, giữa những hiểm họa đầy vinh quang đã quyến rũ cô, đôi mắt cô sáng lên. Cô thấy mình giữ những trận đánh, trong lửa đạn khốc liệt, đang giúp đỡ những người bị thương, đang an ủi những người hấp hối. Giá như cửa sổ mở, giá như cô chỉ cần bay đi, hẳn cô đã trả lời "được" với cậu Laurie điên rồ này. Nhưng may thay, những cái nhìn của cô rơi từ cửa sổ của Laurie xuống cửa sổ ngôi nhà cũ kỹ của cô và cô lắc đầu như để đánh đuổi những bóng ma khỏi nó.

- à! Giá như tôi là một đứa con trai! - Cô kêu lên tiếc rẻ. - Nhưng tôi chỉ là một đứa con gái khôn khéo và đáng thương! Laurie à, tôi phải cư xử như một cô gái đức hạnh, lịch sự, và tôi phải ở lại nhà dưới sự che chở của mẹ tôi.

- Nhưng cô sẽ không thấy tương lai khi cô từ chối sao? - Laurie bắt lại câu chuyện, nhiệt tình vẫn còn sôi sục. - Chuyện đó rất... thích thú!

- Anh hãy im đi! - Jo vừa kêu lên vừa bịt tai. - Tôi đến đây để lên lớp cho anh chứ không phải để nghe những điều khiến tôi phát khùng lên như thế.

- Tôi biết rằng sự suy nghĩ của cô sẽ đổ nước lạnh lên những đề nghị của tôi, nhưng tôi nghĩ cô phải táo bạo hơn chứ, Jo? - Laurie đáp lời cô.

- Hãy cứ bình tĩnh, anh con trai nghịch ngợm, anh đừng sôi sục như vậy. Thay vì sải bước ngang dọc khắp phòng để kích thích bầu máu nóng của mình, anh hãy ngồi xuống và suy nghĩ. Nếu tôi thuyết phục được ông nội anh nhìn nhận lại rằng chỉ có một sự hiểu lầm giữa anh và ông ấy, rằng anh có quyền từ chối nói với ông những bí mật của chúng tôi, anh có từ bỏ ý định trốn đi không? - Jo hỏi một cách nghiêm túc.

- Đồng ý, nhưng cô sẽ không thành công trong chuyện đó đâu. - Laurie đáp.

- Nếu tôi đã trấn an được chàng trai, thì cũng sẽ thành công với ông già. - Jo vừa thì thầm vừa cất bước, để lại Laurie hãy còn đang ngẫm nghĩ nghiên cứu cuộc hành trình bằng xe lửa.

- Vào đi! - ông Laurentz nói khi Jo gõ cửa, và cô nghe giọng ông có vẻ cáu kỉnh hơn bao giờ.

- Cháu Jo đây mà, thưa ông, cháu tới trả ông cuốn sách. - Cô vừa mạnh dạn nói vừa bước vào.
- Cháu có muốn mượn cuốn khác không? - ông lão hào hiệp lịch sự hỏi, cố che giấu sự bức bối.
- Dạ có, thưa ông. Cháu yêu lão Sam quá nên muốn đọc tiếp phần hai. - Jo nói, hy vọng làm ông dịu đi bằng cách chấp nhận đọc cuốn Boswell's Johnson tập hai bởi chính ông đã giới thiệu với cô tác phẩm vui nhộn này.

Lông mày của ông lão hào hiệp lịch sự cúp xuống khi ông đẩy cái thang nhỏ lăn đến cái ngăn nơi đặt những tác phẩm của Johnson và Jo leo tuốt lên trên và ngồi xuống giả vờ tìm cuốn sách của mình. Thật ra cô đang tự hỏi đâu là phương cách tốt nhất để đạt tới mục tiêu cuộc viếng thăm của cô.

ông Laurentz có vẻ nghi ngờ cô đang nghiên ngẫm điều gì, bởi sau khi bước từng bước dài trong phòng, ông dừng lại dưới chân thang và nói bất ngờ đến nỗi cuốn sách Jo cầm rơi khỏi tay cô.

- Thằng bé đã làm gì ở nhà cháu? Cháu đừng tìm cách bao che cho nó: Theo cách cư xử của nó khi trở về, tôi biết nó phạm phải một điều gì ngu ngốc trầm trọng lắm đối với gia đình cháu.

Tôi không moi được lời nào từ nó cả, và khi tôi dọa buộc nó phải nói thật thì nó bỏ trốn và giam mình trong phòng.

- Anh ấy đã làm điều không phải với ông, thưa ông Laurentz, cháu thấy rõ điều đó, nhưng anh ấy còn hành động sai trái nhiều hơn đối với gia đình cháu, nhất là đối với mẹ cháu. Nhưng tất cả chúng cháu đều đã hứa và bắt anh ấy hứa là sẽ không nói gì với bất luận ai, kể cả với chính ông, về chuyện đã xảy ra. - Jo đáp.

- Câu chuyện không thể kết thúc như vậy được. Nó không thể núp sau một lời hứa. Nếu nó đã làm điều gì sai trái, điều này là hiển nhiên rồi, nó phải thú nhận với tôi. Nó phải xin được tha thứ. Nó phải bị phạt. Nào cháu Jo, tôi không muốn không biết gì về những lỗi lầm của cháu tôi. Đó là quyền của người ông được biết tất cả về cháu mình.

ông Laurentz có vẻ cương quyết và nói một cách gay gắt đến nỗi Jo chỉ mong sao mình có thể trốn được; nhưng cô đang ở trên thang còn ông Laurentz thì vẫn đứng dưới như một con sư tử. Cô buộc lòng phải đối diện với ông.

- Thật sự, thưa ông, cháu không thể nói với ông đó là chuyện gì, mẹ cháu đã cấm. Cháu sẽ có lỗi nếu cháu làm điều đó. Nhưng xin ông hiểu cho, Laurie đã thú thật lỗi lầm của anh ấy, đã xin lỗi và đã bị trừng phạt khá đủ. Chúng cháu giữ im lặng chuyện đó không phải vì anh ấy mà vì một người thứ ba có liên quan. Nếu ông muốn biết tất cả, thay vì cho rằng anh ấy im lặng là sai trái, ông sẽ nhận ra anh ấy có lý khi đã can đảm im lặng. Người ta có thể nỡ ông mình tất cả những điều bí mật, nhưng người ta không được tự do sử dụng tùy ý bí mật người khác. Mẹ cháu, trong trường hợp tương tự, hẳn sẽ miễn tội cho cháu. Cháu van ông, ông Laurentz à, lúc này ông đừng can thiệp vào câu chuyện ghê gớm kia. Sau này, ông sẽ biết tất cả, khi chúng cháu được phép nói, chúng cháu sẽ nói. Không phải để đùa chơi mà người ta có một điều bí mật dành cho một người bạn như ông. Xin ông đừng cố nài, điều đó sẽ gây nên chuyện tệ hại hơn là tốt đẹp.

- Cháu hãy xuống đi, - ông Laurentz nói, - và hãy hứa với tôi rằng cháu tôi đã không tỏ ra bội bạc với mẹ cháu, bởi nếu nó làm điều đó sau tất cả những điều tốt đẹp bà ấy dành cho nó, tôi sẽ bóp nát nó bằng chính tay tôi.

Lời đe dọa thật khủng khiếp, nhưng nó không làm Jo sợ hãi, bởi cô biết rằng ông lão hào hiệp lịch sự hay nóng tính hẳn sẽ không bao giờ giơ, dù chỉ một đầu ngón tay thôi, trên cháu mình. Cô bước xuống một cách ngoan ngoãn và kể lại tất cả những gì có thể, mà không ảnh hưởng đến Meg lần sự thật.

- Chà! Chà! Thôi được. Tôi sẽ tha thứ cho nó. Nó rất cứng đầu và thật khó điều khiển. - ông Laurentz vừa nói vừa xoa trán.

- Cháu cũng thế, nhưng một lời nói tốt đẹp luôn điều khiển được cháu dễ dàng hơn tất cả. -Jo nói một điều gì có lợi cho người bạn đường như chỉ chút nữa thoát khỏi lỗ lằm này để rơi vào một lỗ lằm khác.

- Cháu nghĩ rằng tôi đối xử không tốt với nó sao?

- ồ, không đâu, thưa ông! Đúng hơn ông quá tốt với anh ấy, nhưng đôi khi ngược lại ông có phần gay gắt quá khi anh ấy làm ông sốt ruột.

Có đúng không ông?

- Cháu có lý, bé gái ạ. Tôi yêu thằng bé nhưng đôi khi nó làm tôi nổi giận quá mức và không biết chuyện này rồi sẽ ra sao nếu chúng tôi cứ tiếp tục như vậy.

- Cháu xin nói với ông điều này: anh ấy nghĩ rằng mình đáng tởm đối với ông, anh sẽ lại mất bình tĩnh và anh ấy sẽ trốn đi.

Jo hồi hận ngay sau khi thốt ra những lời đó. Bởi cô chỉ muốn báo cho người bạn già của cô rằng bản tính tự lập của Laurie luôn ngang ngạnh trước một sự câu thúc quá đáng. Cô hy vọng rằng nếu ông hiểu anh, ông có thể cho anh nhiều tự do hơn. Nhưng ông Laurentz chợt thay đổi sắc mặt. ông ngồi xuống, đau xót nhìn lên một tấm hình thu nhỏ đặt trên bàn. Đó là cha của Laurie. Hình ảnh đó gợi cho ông những kỷ niệm gì nhỉ? Về nghiêm khắc thường ngày trên khuôn mặt ông đã biến mất, một vẻ sầu não khó tả đã thay thế nó.

Cảm động tới rơi nước mắt, Jo vội vàng nắm lấy và hôn lên bàn tay ông. Rồi sau một hồi im lặng, cô thử cố gắng sửa chữa lỗi lằm của mình: - Laurie chỉ bỏ đi khi anh ấy nghĩ mình hoàn toàn không được đánh giá đúng. Đôi khi anh ấy cũng dọa làm điều đó chỉ bởi tính trẻ con và bởi sự ngã lòng, khi anh ấy không thấy mình tiến nhanh trong việc học. Không chỉ có anh ấy mới điên trong cách làm như thế. Có lẽ ông nên tin, ông Laurentz à, rằng con bé Jo đây vẫn luôn cố gắng biết điều, nhưng cũng thường khi thích bay đi. Nếu một ngày kia chúng cháu biến mất, ông có thể cho tìm hai thủy thủ trẻ tuổi trên một trong những chiếc tàu của ông khởi hành đi Ấn Độ. Bởi chúng cháu thích chúng để không phải ra khỏi nhà ông hẳn.

Cô vừa cười vừa nói và ông Laurentz dần dần tỏ ra bình tĩnh lại khi cho tất cả những lời nói đó chỉ là để đùa thôi.

Tuy nhiên ông vẫn lớn giọng: - Làm sao cô dám nói với tôi như vậy hờ?

Lòng kính trọng cô dành cho tôi và sự giáo dục tốt đẹp của gia đình cô đã trở thành cái gì rồi?

Những đứa trẻ này thật quá lảm. Tuy vậy, chúng ta vẫn không thể thiếu chúng. - vừa nói ông vừa bẹo má cô một cách triu mến. - Cháu hãy đi gọi thằng bé đó tới ăn tối. Cháu hãy nói với nó rằng tất cả đã kết thúc và chiều nay nó đừng làm bộ mặt bi thảm với ông. ông sẽ không dung thứ điều đó đâu.

- Laurie không dám và nghĩ mình không thể xuống được nữa, ông à. Anh ấy rất buồn. Cháu nghĩ rằng ông đã làm cho anh ấy bị tổn thương nhiều khi túm cổ áo của anh ấy lắc, ông còn nhớ không? Anh ấy thích đùa. ông phải tưởng tượng ra một điều gì buồn cười mà bản tính vui vẻ của anh ấy không cưỡng lại được.

Jo cố tỏ ra thông thiết, nhưng cô biết rằng điều đó cũng bằng thừa, bởi ông Laurentz đã bật cười và cô đã thắng.

- Cháu nói một điều gì buồn cười, phải không Jo, chẳng hạn như xin lỗi thằng bé đó, chú nhóc đã từng xúc phạm tôi à? Có phải nó đợi điều đó rồi mới chiếu cố đến ăn tối với tôi không?

- Tại sao ông không làm điều đó? - Jo nói.

- Đó là một phương cách chắc chắn để anh ấy nhận ra sự điên rồ của mình.

ông Laurentz nhìn cô bằng một cái nhìn thấu suốt và vừa đeo kính vừa chậm rãi nói: - Cháu là một con

bé tinh ranh, nhưng bị cháu hoặc Beth điều khiển thì cũng chẳng hề gì. Nào, cháu hãy đưa cho tôi một tờ giấy và chúng ta hãy kết thúc cho xong những trò vô lý này.

Một tờ giấy tuyệt đẹp được ông viết bằng những lời lẽ mà một con người hào hiệp lịch sự vẫn dùng đối với một người quan trọng mà ông đã xúc phạm nặng nề. Jo hôn lên cái đầu hói của ông Laurentz và chạy tới cửa phòng Laurie. Thấy nó lại đóng và khóa chặt, cô chuôi bức thư dưới khe cửa và qua lỗ khóa cô dặn dò Laurie hãy bao dung và nhã nhặn.

Cô chưa xuống hết cầu thang, thì ai đó lướt qua cô như một tia chớp. Sự việc diễn ra thật nhanh, đến nỗi lúc đầu cô không đoán ra ai có thể lao xuống nhanh đến vậy. Đó là Laurie đã trèo lên lan can cầu thang tuột xuống để khỏi mất một giây phút nào. Nhờ cách giải quyết mau lẹ này cậu đã tới trước đang đợi cô trên thềm nghỉ. Laurie nói với Jo bằng giọng điệu ngoan nhất: - Cô là người bạn tốt xiết bao, Jo! Cô có bị ông tôi mắng không? - Cậu vừa nói vừa cười.

- Không đâu, Laurie. ông nội anh thật tốt, thật dễ thương.

- Rất có thể cô có lý đấy, Jo! Tôi sẽ tới hôn ông, và thậm chí còn cảm ơn ông về cú hích của ông, và ăn tối.

- Anh không thể làm điều gì hay hơn à? Anh sẽ hoàn toàn dễ chịu sau bữa ăn tối. - Jo nói.

Và khi thấy mọi việc đã diễn ra tốt đẹp, cô bước đi.

Laurie đi gặp ông nội cậu. Hai ông cháu cùng mở rộng vòng tay và trong suốt phần ngày còn lại ông Laurentz rất hòa nhã.

Chương 9

Những ngày hạnh phúc

Những tuần lễ tiếp theo giống như mặt trời sau cơn dông bão. Những người bệnh nhanh chóng bước vào thời kỳ lại sức. Cũng như cuộc chiến bi thảm xé nát đất nước dường như sắp tới hồi phải kết thúc. Trong các bức thư của mình, ông March đã bắt đầu nói đến ngày về của mình có thể vào những ngày đầu năm. Và Beth đã có thể nằm trên chiếc trường kỷ vui đùa với những con mèo, những con búp bê của cô. Tay chân cô hãy còn cứng đờ và yếu ớt đến nỗi mỗi ngày Jo đều phải cõng cô đi dạo một vòng trong vườn. Meg vui vẻ chịu cho hai bàn tay trắng nõn của mình trở nên đen đũi thậm chí bị bỏng để làm những món ăn ngon cho "cô bé cưng". Amy mừng chuyện cô trở về với gia đình bằng cách tặng cho các chị tất cả những món quý báu mà các chị sẵn sàng nhận.

Lễ Giáng sinh tới gần, những điều bí ẩn bắt đầu ám ảnh ngôi nhà. Jo khiến cho mọi người trong gia đình và cả bà Hannah phải bật cười khi đề nghị tổ chức những lễ hội phi lý để chào mừng ngày lễ đó. Laurie cũng có những ý tưởng không thể nào thực hiện được. Nếu được hành động theo ý mình, hẳn cậu đã làm những chùm pháo hoa trong phòng và công khai hoàn lại tất cả những cầu thang và mỗi thêm nghỉ. Cuối cùng cô cậu đành phải tỏ ra biết điều và dịu lại trước sự bất bình của mọi người.

Lễ Giáng sinh hẳn là một ngày khác thường.

Trước tiên, ông March lại viết thư cho biết ông sẽ trở về vào một ngày gần nhất.

- Em hạnh phúc làm sao, đến nỗi, nếu cha có ở đây, em cũng không thể nào thấy hạnh phúc hơn. - Beth nói trong tiếng thở dài mãn nguyện.

- Chị cũng vậy. - Jo vừa nói vừa vỗ vỗ vào túi trong đó có hai cuốn sách cô mong ước từ lâu, món quà của người mẹ yêu.

- Còn em thì cũng vậy thôi. - Amy lập lại, cô đang mãi mê ngắm nhìn bức tranh Trinh nữ ngồi ghé dựa xinh đẹp được đóng khung một cách sang trọng, mà mẹ cô đã tặng cô.

- Và chị nữa chứ! - Meg vừa kêu lên vừa vuốt ve những cái nếp xinh đẹp của chiếc áo dài lụa đầu tiên của cô do ông Laurentz đã hết lời thuyết phục cô nhận.

- Nếu tất cả các con đều hạnh phúc thì làm sao mẹ lại không như vậy được, hỡi các con yêu?

- Bà March nói. Đôi mắt bà lướt nhanh từ bức thư của chồng bà mới nhận được tới khuôn mặt tươi cười của Beth và bàn tay bà vuốt ve sợi dây chuyền xinh xắn được kết bằng những món tóc màu xám, vàng óng, nâu và màu hạt dẻ của từng thành viên trong gia đình mà các cô con gái vừa đeo vào cổ bà. Trên đời này thỉnh thoảng vẫn xảy ra nhiều điều bất ngờ cho dù người ta vẫn âm thầm trông đợi chúng. Nửa giờ sau, khi mỗi người đều đã nói, sau Beth, rằng mình không thể nào hạnh phúc hơn nữa, họ lên đến tột đỉnh hạnh phúc.

Không báo trước, Laurie thò đầu qua cửa phòng khách, khuôn mặt rực lên một niềm vui và giọng cậu đầy xúc động, mặc dầu cậu chỉ nói: "Tôi xin báo với quý vị, một món quà Giáng sinh khác dành cho gia đình March", mọi người đổ xô về phía cậu. Nhưng cậu đã biến mất. Thay vào chỗ của cậu, người ta thấy một người đàn ông cao lớn mặc đồ ấm tới tận tai, dựa vào cánh tay một người trẻ tuổi đẹp trai bước vào. Trong một vài phút, không ai nói được gì và bấy giờ nhiều chuyện đáng kinh ngạc xảy ra. Như Brooke cảm thấy mình đã hôn Meg. Đột nhiên ông March biến mất dưới bốn đôi cánh tay.

Tuy nhiên bà March vẫn là người đầu tiên lấy lại bình tĩnh. Bà đưa tay về phía căn phòng nơi Beth đang nằm nghỉ nói: - Suyt! Mọi người chúng ta hãy để ý tới Beth!

Nhưng đã trễ, cánh cửa vừa mở và cô bé đang lại sức xuất hiện nơi ngưỡng cửa.

Hạnh phúc đã truyền sức mạnh vào đôi chân yếu ớt của cô và Beth chạy bổ ngã mình vào cánh tay cha. Thấy hai con người mà người ta tưởng đã mất đi được sum họp ai cũng bật khóc nức nở. Nhưng những giọt nước mắt đó cũng làm nên điều tốt!

Có tiếng khóc nức nở, đúng hơn, một thứ tiếng cục cục, tiếng kêu rất kỳ dị phát ra từ sau cánh cửa dẫn tới cầu thang. Trong sự kinh ngạc của mọi người, Jo không cầm lòng được, bất thành linh mở nó ra, và đằng sau cánh cửa cô phát giác ra bà Hannah. Tưởng mình đã núp kỹ, bà đang khóc theo cách của bà, và cách đó thì thật kỳ dị.

Quả thật những giọt nước mắt của bà Han-nah tốt bụng tuyệt vời không phải để làm cho mọi người trong nhà phải bật cười. Bà không hay biết mình đang khóc tay vẫn ôm một con gà tây trống to lớn. Hồi hử bước ra khỏi nhà bếp khi ông March về, bà đã quên không đặt nó xuống.

ông March hôn lên hai má bà và làm cho bà rất đổi thích thú khi nói rằng con gà tây của bà không thừa trong những tình huống như thế này, bởi Brooke và ông đều về đây với cái bụng rỗng.

Bà March cảm ơn Brooke về sự chăm sóc chu đáo anh đã dành cho chồng bà. Các cô con gái cũng nói lời cảm ơn anh. Meg thì không nói gì, chỉ nắm chặt hai bàn tay anh. Bấy giờ Brooke nhớ rằng ông March cần được nghỉ ngơi. Anh kéo tay Laurie và cả hai biến mất. Mọi người khuyên ông March và Beth, hai cha con đang ngồi trên chiếc ghế bành hãy đi nghỉ.

Lúc đó ông March đang say sưa kể ông đã không cưỡng được ra làm sao ước muốn gây kinh ngạc cho cả nhà vào dịp lễ Giáng sinh: Thời tiết đẹp đã trở lại và sức khỏe của ông đã được củng cố, người thầy thuốc, bạn đồng nghiệp đã săn sóc ông tới lúc đó bảo rằng ông có thể lên đường mà không e ngại lắm. ông nói với vợ về lòng biết ơn đối với Brooke: "Chính nhờ những đêm canh thức của cậu ấy mà cha các con còn sống đây." Ông March ngừng nói và trong lúc nhìn Meg đang khêu lửa thêm, ông liếc mắt sang vợ, bà chỉ đáp lại bằng cách mau mắn hỏi trước bữa tối ông có muốn dùng một chén cháo không, Jo sẽ mang đến cho ông. Đương nhiên Jo biết tại sao mẹ sai cô vào nhà bếp. Cô bước ra ngoài và vội vàng đóng cửa lại.

Chưa bao giờ có một bữa ăn Giáng sinh nào giống như bữa ăn hôm đó của gia đình March.

Bà Hannah mang ra con gà tây to lớn được nhồi nếm, vàng rục và đặt đường bệ trên một cái mâm xinh đẹp. Món putđinh tan trong miệng, và khi trông thấy các món thịt đông, quả nấu đông, Amy cảm thấy mình như một con ruồi trước hũ mật.

Tất cả đều hoàn hảo.

ông Laurentz và cháu nội ông, cả Brooke đều tham dự bữa tiệc. Trong sự thích thú của Laurie, Jo ráng sức ném về phía anh những cái nhìn cô cho là dữ tợn nhưng chỉ để mang đến vui thích mà thôi. Beth và cha ngồi trên hai chiếc ghế bành nơi đầu bàn và ăn uống khiêm tốn hơn những vị khách khác, chỉ với gà giò và nho. Mọi người nâng cốc chúc mừng, kể chuyện và vui đùa.

Người ta khởi xướng một cuộc dạo chơi bằng xe trượt tuyết, nhưng các cô gái không muốn rời cha. Khách ra về sớm, và gia đình March hạnh phúc quây quần bên nhau quanh lò sưởi.

- Vậy mà cách đây đúng một năm, chúng ta đã nguyên rủa số phận, chị em còn nhớ không?

- Jo nói.

- Vậy là năm đó cuối cùng đã đi qua và bên cạnh những đau khổ, nó đã để lại cho chúng ta những kỷ niệm tốt đẹp. - Meg nhìn ngọn lửa vừa nói vừa mỉm cười.

- Em thấy nó khá khó khăn. - Amy nói với một vẻ ngẫm nghĩ.

- Con hài lòng thấy một năm đã kết thúc, bởi cha đã trở về. - Beth ngồi trong lòng cha thì thầm.

- Con đường rất khó leo lên, những người đi đường bé nhỏ thân yêu của cha, và nhất là đoạn cuối.

Nhưng cha thấy các con đã vượt qua khó khăn một cách tốt đẹp. - ông bác sĩ vừa nói vừa nhìn bốn cô con gái đang quay quần bên ông với một niềm mãn nguyện của người cha.

- Làm sao cha thấy điều đó, hờ cha? - Jo hỏi.

- Rơm cho thấy gió thổi hướng nào và hôm nay cha đã phát hiện ra nhiều điều.

- ồ! Cha nói cho tụi con nghe đi! - Meg đang ngồi bên ông kêu lên.

- Và trước hết, đây là một.

Nắm bàn tay của Meg, ông March chỉ cho cô thấy nhiều vết kim châm nơi đầu một ngón tay cô.

- Meg, con gái yêu của cha, cha rất tự hào khi được cầm bàn tay lao động bé nhỏ này.

Nếu Meg đã mong ước một phần thưởng cho những giờ lao động kiên trì của mình, hẳn cô đã nhận được nó trong nụ cười tán thưởng và cái nhìn trìu mến của cha cô.

- Và Jo nữa! Cha hãy nói một điều gì thật dễ chịu với Jo đi, cha, bởi chị ấy đã thể hiện tất cả những nỗ lực của mình và đối xử với con tuyệt vời làm sao. - Beth thì thầm vào tai cha.

ông mỉm cười nhìn cô con gái cao lớn ngồi trước mặt ông với một vẻ dịu dàng ít thấy.

- Mặc dầu mái tóc của con ngắn, cha không thấy đâu là "cậu con trai Jo" mà cha đã để lại đây một năm trước. - ông March nói. - Thay vào đó cha thấy một cô gái bẻ cổ áo thật thẳng, cột dây giày có cổ cẩn thận, không huýt sáo và không nằm lên tấm chùi chân như ngày nào. Mặt cô hơi gầy đi và nhợt nhạt vì phải thức đêm và lo âu nhiều nhưng cha thích thấy nó như vậy. Vì cô đã săn sóc triu mến một con người bé bỏng và những việc làm thô bạo xưa kia của cô đã biến đổi. Hẳn nhiên cha vẫn yêu đứa con gái man dại của cha, nhưng cha tin rằng nếu thay vào chỗ của nó, cha lại có một đứa con gái dịu dàng, tận tụy, vẫn mạnh mẽ, nhưng biết điều, có lẽ cha sẽ hài lòng hơn. Cha biết rằng trong cả thành phố Washington cha không thể tìm đâu ra một thứ gì đủ đẹp để có thể mua được với giá 25 đôla mà cái đầu tròn yêu dấu đó đã gửi cho cha.

Đôi mắt sắc của Jo đắm lệ và mặt cô ửng hồng.

- Bây giờ tới Beth. - Amy nói, chắc hẳn cô muốn tới lượt mình, nhưng cô rất sẵn sàng chờ đợi.

- Về Beth, cha không có gì để nói, chúng ta đừng nói gì về nó để khỏi làm nó bối rối và bệnh nó tệ hơn. Nó không được ngoan khi nó bệnh, nhưng ngay khi nó khỏe, chúng ta sẽ thấy nó tuyệt vời.

- ồ! - Beth nói với Amy. - Cha vẫn đối xử với chị như một người bệnh. Chị có nhiều khuyết điểm khác ngoài sức khỏe yếu kém của mình, chị sẽ nói với cha về chúng khi chính cha hoàn toàn khỏi bệnh.

Sau phút im lặng, ông March nhìn Amy đang ngồi dưới chân ông và nói, tay vuốt tóc cô: - Cha để ý thấy trong bữa ăn, Amy đã ăn những miếng kém ngon nhất, thấy nó đã làm nhiều công việc cho mẹ suốt buổi chiều, đã nhường chỗ cho Meg tối nay và đã chăm sóc mọi người một cách kiên nhẫn và vui vẻ. Cha cũng đã quan sát thấy nó kiên nhẫn hơn, không ngắm mình trong gương nữa, từ đó cha kết luận rằng nó đã học nghĩ tới người khác nhiều hơn và đến mình ít đi, và nó đã bắt đầu uốn nắn tính cách của nó cẩn thận như nó uốn nắn những hình dạng bằng đất sét của nó. Cha hài lòng về chuyện đó. Chắc hẳn cha sẽ rất tự hào một ngày nào đó thấy được những tác phẩm điêu khắc và hội họa xinh đẹp do nó thực hiện, nhưng cha sẽ còn tự hào hơn nhiều khi có một cô con gái dễ thương và có tài làm đẹp cuộc sống cho người khác cũng như cho chính mình.

- Em đang nghĩ tới điều gì vậy, Beth? - Jo hỏi khi Amy đã cảm ơn cha.

- Em nghĩ, - Beth vừa đáp vừa từ từ bước tới chiếc dương cầm thân yêu của mình, - rằng đây là lúc em tìm lại thói quen cầu nguyện chung của chúng ta. Chiều nay em cảm thấy khá khỏe để hát bài Kinh cầu của anh chăn cừu. Đã đến lúc bắt đầu bản nhạc dành cho cha, bởi cha rất yêu thích lời của nó.

Và Beth ngồi trước chiếc dương cầm, thông thả hát bài Thánh ca bằng giọng mượt mà của mình.

Ngày hôm sau, người mẹ và các cô con gái của bà quần quýt quanh ông March như đàn ong thợ bu

quanh ông chúa, họ chènch mảng mọi điều để được ngắm nhìn, lắng nghe và phục vụ người đang lại sức hãy còn cần sự chăm sóc.

Ông ngồi trong chiếc ghế bành to của mình bên chiếc trường kỷ của Beth, với ba cô con gái và vợ bên cạnh, còn bà Hannah thỉnh thoảng ló đầu nơi cửa, dường như hạnh phúc của họ không còn thiếu gì nữa, nhưng ở đó vẫn còn thiếu một cái gì và mỗi người, trừ Amy và Beth, đều cảm nhận điều đó mà không nói ra.

Ông bà March nhìn nhau về bận lòng và theo dõi mọi cử động của Meg. Jo có những cơn buồn bất chợt. Meg thì lơ đãng, cô rất rụt rè và lặng lẽ, cô giật mình và đỏ mặt mỗi lần có tiếng chuông gọi. Amy nói rằng mọi người có vẻ như đang đợi một người nào đó "và đó là điều kỳ dị bởi cha đã trở về". Và Beth ngây thơ hỏi tại sao những người láng giềng của họ không đến như thường lệ.

Laurie sang chơi vào buổi chiều. Cậu đã nhận ra Meg nơi cửa sổ. Người ta nói một kẻ có tội thường hay có cơn sám hối đột ngột. Cậu quỳ gối trên tuyết, tự đánh vào ngực mình và giả bộ bứt tóc bứt tai, và khi Meg tỏ vẻ không hài lòng, ra lệnh cho cậu hãy biến đi cho khuất mắt, cậu đã giơ hai tay như van xin, lau những giọt nước mắt tưởng tượng trong chiếc khăn tay của mình và bỏ đi bằng những bước chân dài như một kẻ đắm chìm trong một nỗi tuyệt vọng tốt cùng.

- Không biết tên ngốc lớn đầu kia muốn nói gì với màn kịch cảm buồn cười của mình? - Meg vừa nói vừa cười.

- Chị thừa hiểu anh ấy rồi mà. - Jo vừa nói vừa nhìn Meg về trách móc. - Laurie đôi khi thiếu lịch sự, nhưng anh luôn nhắm đúng.

- Đừng trêu chọc chị, Jo à, chị xin em đấy.

- Meg đáp lại cô em gái. - Đừng ai nói gì với chị nữa và chúng ta vẫn là bạn như trước kia.

- Không thể được. Trò đùa quỷ quái của Laurie đã thay đổi tất cả. Em thấy rõ điều đó, chị không còn như ngày nào nữa và chị cảm thấy xa cách em. Em không có ý làm chị buồn phiền, nhưng em muốn mọi sự phải được xác định.

- Tuy nhiên chị không thể nói cũng như làm điều gì được trước khi người ta nói ra, và người ta sẽ không nói, Jo à, em hãy tin chắc điều đó, bởi cha đã bảo rằng chị quá trẻ. Nhưng chị đã ở độ tuổi biết cư xử và chị không để mình bị lôi cuốn vào chuyện nói năng miễn cưỡng.

Jo không thể nhịn cười được trước vẻ quan trọng mà chị cô vừa biểu hiện, nó hợp với Meg như màu đỏ đang nhuộm má cô.

- Chị có thể nói với em những ý định của chị không, Meg? - Jo hỏi, giọng nể trọng hơn.

- Chẳng có gì. Em sắp sửa được mười sáu tuổi rồi, Jo à, và kinh nghiệm của chị sẽ có ích cho em sau này trong những vụ việc tương tự.

- Em sẽ không bao giờ có một loại việc như vậy! - Jo cáu giận kêu lên.

- Ai biết được nào? - Meg mỉm cười đáp.

- Vấn đề không phải là em, - Jo nói. - mà là chị, Meg à.

- Chuyện thật đơn giản. - Meg tiếp lời. - Chị sẽ bình tĩnh và quả quyết nói: Cha nghĩ rằng chị còn quá trẻ để đính ước. Chị đồng ý với cha. Vì vậy chúng ta đừng bàn chuyện đó nữa, chị xin em.

Meg đứng dậy đi ra ngoài trong một dáng vẻ đường hoàng mà cô vẫn thể hiện lúc có dịp, thì nghe tiếng bước chân rất quen thuộc trong hành lang. Cô ngồi lại ngay, bắt đầu khâu một cách vội vàng như thể cuộc sống của cô phụ thuộc vào công việc cô đang làm.

Jo cười phá lên trước sự thay đổi thái độ nhanh chóng này. Khi có tiếng gõ cửa từ tốn, cô ra mở cửa với vẻ mặt không hiểu khách chút nào.

- Chào cô, tôi tới xin lại cây dù của tôi... và cũng để hỏi thăm cha cô có được khỏe không. - Brooke

nói về lúng túng.

- Cây dù của anh rất khỏe, nó đang ở phòng ngoài. - Jo đáp. - Tôi sẽ đem nó lại cho anh hoặc nói với nó rằng anh đang ở đây. Tôi cảm ơn anh đã nghĩ tới cha tôi...

Và Jo bước ra khỏi phòng để cho Meg có dịp chứng tỏ vẻ đường hoàng của mình. Nhưng cô không đi xa. Khi Jo đã khuất dạng, Meg vừa bước vội về phía cửa phòng mẹ vừa thì thầm: - Mẹ tôi sẽ rất vui được gặp anh, anh Brooke à. Anh có thể ngồi đây để tôi đi gọi bà không?

- Tôi vừa từ biệt mẹ cô, Marguerite à. Bác đã đi báo bác trai. Hai bác sẽ có mặt tại đây vài phút nữa và tôi được phép trò chuyện với cô một lát trong khi chờ đợi.

"Marguerite..."! Brooke vừa gọi cô là "Mar-guerite", Meg bắt đầu run lên như một chiếc lá.

- Đừng, đừng, đừng nói gì, tôi van anh, anh John, trước khi có cha mẹ tôi ở đây.

- Cô có lý, Marguerite.- Brooke tiếp lời, giọng anh cũng run lên.

- Đúng, đúng, ít ra anh hãy để tôi cũng phải đi tìm mẹ.

- Đi đi, Marguerite thân mến. - Brooke nói.

Còn lại một mình Brooke có vẻ buồn, nhưng hạnh phúc. Sự bối rối của Meg không làm anh phật ý.

Tuy nhiên cuộc viếng thăm rất bất ngờ của dì March đã làm đứt đoạn sự canh gác cho cuộc tiếp xúc giữa Meg và Brooke mà Jo dàn cảnh sau cánh cửa. Dì March đã biết được không biết bằng cách nào, là đang bàn tới chuyện làm lễ kết hôn cho Meg với Brooke, và bà tới bảo Jo thay mặt bà nói với Meg rằng cuộc hôn nhân đó là một trò ngu xuẩn. Jo rất thích thú đáp lại bà rằng: "Dì rất có lý".

- Một trò ngu xuẩn, - dì March tiếp lời, - một trò ngu xuẩn không thể nào tha thứ được, bởi cậu Brooke đó chẳng có cơ nghiệp và địa vị gì cả.

Đến đây sự đồng tình nhất thời giữa Jo và dì cô kết thúc.

Điều khiến Jo phật ý ở Brooke chỉ là anh muốn cưới chị cô. Dù anh có là triệu phú thì cũng chỉ mang đến sự chán ghét nơi cô mà thôi.

Vậy là cô buộc lòng phải trả lời dì March rằng vấn đề không phải ở chỗ đó, rằng với tài năng, tri thức, tính cách của anh cùng sự giúp đỡ của ông Laurentz, Brooke còn hơn nhiều người khác, có thể tự tạo cho mình điều cô gọi là một cơ nghiệp và một địa vị.

Dì March gay gắt đáp lại cô rằng một cơ nghiệp để thực hiện không phải là một cơ nghiệp đã thực hiện, rằng một địa vị để chinh phục không phải là một sự nghiệp đã chinh phục, và lời tuyên bố thứ nhì mà bà yêu cầu cô chuyển tới Meg, là mặc dầu bà đã dự trù tặng cô 50.000 đôla vào ngày cưới của cô, nhưng cô cần phải biết rằng nếu cô kết hôn với Brooke, "một người không có một đồng dính túi", bà sẽ chẳng cho cô thứ gì cả.

Phần nộ, March không nhin được, phải đáp lại dì March rằng cô thấy bà bất công với Meg, rằng quà tặng của bà hẳn sẽ có ích hơn nếu Meg kết hôn với một người đàn ông nghèo hơn là một người đàn ông giàu, bởi khi đó chắc hẳn cô không cần tới món tiền đó.

Dì March điên tiết đứng phắt dậy và Jo, trong cơn tức giận, bắt đầu ca ngợi Brooke, điều mà trong thâm tâm cô thấy anh xứng đáng. Cô nói một cách ngắn gọn rằng: Nếu vì sự đe dọa của bà dì, Meg có thể không kết hôn với Brooke mà lại thích một ai khác hơn anh thì thật là hèn nhát.

Tới đó, người phụ nữ cao tuổi bỏ đi, rất đổi phần nộ.

Jo nhận thấy nửa tiếng đồng hồ, thậm chí còn hơn đã trôi qua trong câu chuyện sôi nổi đó, và chỉ lúc bấy giờ cô mới lo lắng tự hỏi về điều rất có thể Meg đã trả lời Brooke.

Cuộc viếng thăm của dì March đã làm thay đổi hoàn toàn mọi điều dưới mắt Jo. Người ta luôn gán bó phần nào với người mình bênh vực và lời biện hộ Jo dành cho Brooke nồng nhiệt đến nỗi chính vị luật sư cũng bị thuyết phục bởi tính ưu việt của vụ việc mình biện hộ. Bấy giờ nhớ lại những lời khuyên cô

đưa ra cho Meg cách đây không lâu, cô run sợ với ý nghĩ chị cô có thể đã theo chúng. Cô quyết định vào ngay căn phòng nơi Meg đã ở lại - cùng với anh John của chị ấy - để quyết tâm sửa chữa, nếu hãy còn kịp, điều tệ hại có thể cô đã gây ra.

- Đầu óc mình ở đâu? - Cô tự nhủ. - Và trái tim mình ở đâu? Không phải chính anh chàng Brooke tốt bụng đó, bằng sự chăm sóc của mình, đã trả lại cha cho chúng ta hay sao!... Thậm chí nếu anh ấy muốn hỏi cưới cả bốn đứa, chỉ với lòng biết ơn thôi cũng buộc chúng ta phải có bốn phận chấp nhận điều đó.

Tâm hồn đầy ấp những ý tưởng hào hiệp, Jo, một khi đã quyết định, xông ngay vào phòng Meg như một cơn bão.

Gian phòng trống không! Tất nhiên, Brooke đã bỏ đi trong tuyệt vọng.

- Bà Hannah! - Cô kêu lên. - Bà Hannah!

Meg đâu rồi? Anh Brooke đâu? Cháu tin chắc rằng anh Brooke đã bỏ đi! Anh ấy có buồn lắm không, bà Hannah?

- Có lẽ mọi người đang ở trong phòng ông March. - Bà Hannah đáp.

Jo chạy tới phòng cha.

Nơi đây, Brooke, ông bà March, Beth và Amy đang tụ tập.

- Con hãy chúc mừng cha mẹ. - ông March vừa nói với Jo vừa chỉ vào Brooke. - Cha mẹ đã có thêm một đứa con.

Meg không khỏi lo âu về sự đón nhận cái tin đưa ra một cách đột ngột kia của cô bé Jo cáu kỉnh. Và bàn tay cô khẽ run lên trong bàn tay người chồng chưa cưới của mình.

Cô đã thật sự ngạc nhiên, thật sự vui mừng khi Jo vừa nói vừa bước thẳng tới Brooke:

- Hãy hôn em đi, anh của em. - Cô nói với anh, giọng thắm thía và cảm động.

Thế rồi, cô kể lại những gì xảy ra giữa cô và dì March.

Meg lao tới ôm cổ Jo. ông bà March dù tiếc cho chuyện đã xảy ra giữa hai dì cháu, vẫn quyết định không quở trách cô đã dám bộc lộ những tình cảm tiếp nối những tình cảm của họ.

- Vả chăng, - ông March nói, - con hãy yên tâm đi, Jo. Từ lâu ông Laurentz vốn đã mệt mỏi vì sức nặng công việc đã có ý định giao bớt một phần việc quản lý cho Brooke. Brooke sẽ được thay thế bởi một trong những người bạn sẽ theo phương pháp giảng dạy của cậu ấy một cách chính xác, và ngay từ bây giờ, tương lai của Brooke, cũng là tương lai của chị con, được bảo đảm. Trở thành người chung sức một phần của ông Laurentz, Brooke sẽ phải đi xa trong hai năm để hoàn tất việc nắm bắt những công việc sau này của cậu ấy. Sau hai năm cậu ấy sẽ trở về cưới Meg. Trong khi chờ đợi, Meg sẽ hoàn thiện việc học hành để khi cần có thể giúp ích cho chồng, và điều đó cũng sẽ tạo cơ hội cho con, Jo à, để bổ sung việc học của con.

ông March đã dạy bảo Jo tất cả những gì cần thiết.

Còn Beth thì kéo đầu Brooke về phía mình, và khi miệng cô vừa tầm tai anh, cô thì thầm thật nhỏ, đến nỗi, nếu không có câu trả lời mà Brooke bất ngờ thốt ra, chắc không ai có thể hiểu nổi cô vừa nói với anh điều gì: - Liệu tôi có làm cho cô ấy thật hạnh phúc không chứ gì? Liệu tôi có yêu cô ấy nhiều và mãi mãi không? Mãi mãi! Cô có thể nghi ngờ điều đó, phải không, cô em gái bé bỏng và ngoan hiền của tôi?

Bình thường Brooke rất tự chủ, anh đã gây kinh ngạc cho mọi người bằng nhiệt tình sôi nổi khi anh triển khai những dự án tương lai dành cho Beth. Chuông báo giờ ăn chiều vang lên trước khi anh kết thúc việc mô tả cho cô bé đáng yêu về cõi thiên đường anh hy vọng xây nên cho Meg.

Cô bé bày tỏ lòng tán thành của mình bằng một cái gật đầu trùi mền. Khi cảm thấy hoàn toàn yên tâm,

cô trả lời với một vẻ nghiêm túc khác thường: - Tất cả điều đó thì tốt, tốt lắm, anh John à, anh sẽ là một người chồng thật tốt, và việc anh đồng ý trả lời đưa em bé bỏng của chị ấy cũng chứng tỏ rằng anh sẽ là một người anh thật tốt.

Mọi người đứng dậy và Brooke tự hào đưa người vợ chưa cưới của mình vào bàn. Cả hai đều tỏ ra thật hạnh phúc.

ông bà March đều mãn nguyện. Rõ ràng một trong những ước mơ quý báu nhất của họ đã thành sự thật. Trong bữa không người nào ăn uống ngon lành, sôi nổi ngoài Jo, cô phân trần: - Mọi người muốn gì chứ? Tôi như vậy đó, mọi xúc động đều làm cho tôi đói bụng.

Căn phòng có vẻ sáng và vui hơn ngày thường, và lại còn tự hào được dùng làm khung cho một bức tranh êm đềm đến vậy.

- Giờ đây chị không thể nói là không có gì dễ chịu sẽ tới gia đình chúng ta phải không? -Amy nói với Meg.

Laurie đi vào miễn cho Meg câu trả lời.

Laurie vừa nhảy lên vì vui mừng vừa tới trao một bó hoa kỳ lạ của ông Laurentz dành cho bà John Brooke.

Tuy nhiên một sự thất vọng đang đợi cậu.

Cậu nhìn mặt Jo với một sự thích thú ranh mãnh và sững sờ khi thấy cô hoàn toàn bình thản, cô đang quyen luyến chuyện trò với Brooke, bàn tay đặt trên cánh tay anh.

- Đã xảy ra chuyện gì với cô ấy? - Laurie vừa hỏi vừa bước theo cô tới phòng khách, nơi mọi người đang tập trung để chào đón cuộc viếng thăm của ông Laurentz. - Ai có thể làm nên điều thay đổi kỳ diệu đáng kinh ngạc này?

- Điều làm tôi thay đổi, - Jo nói, - một mặt là sự bất công của dì March, tôi sẽ kể cho anh điều này sau, và mặt khác là những điều suy nghĩ đúng mức của tôi.

- Meg sẽ không đi thật đâu. - Laurie đáp lại.

- Cô ấy sẽ không xa hẳn bởi cô ấy sẽ ở lại cách đây chỉ chừng hai hoặc ba nhà.

- Tôi biết điều đó. - Jo nói giọng run run.

- Nhưng sẽ không bao giờ còn được như ngày xưa nữa và anh, anh Laurie đáng thương của tôi, anh vốn không có anh chị em, nên anh không biết thế nào là tổ ấm gia đình. Nhưng đó là điều đã quyết định, nên tôi đành phải chấp nhận, nghĩa là phải nghĩ tới hạnh phúc của chị ấy chứ không phải tới hạnh phúc của tôi. Vậy là tôi tin chắc vào hạnh phúc của chị ấy.

- Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy. - Laurie nói.

Đáp lại lời nói tốt đẹp đó, Jo bắt tay Laurie tỏ vẻ đồng cảm.

ông bà March ngồi bên nhau, và khi nhìn Meg và John, họ sống lại chương đầu của sự kết hợp bền vững nơi họ.

Beth vui vẻ trò chuyện với ông Laurentz, người bạn già của mình.

- Nhờ ông mà họ được hạnh phúc. - Cô nói.

- Hạnh phúc lớn lao là hạnh phúc đem lại cho người khác, chắc ông hài lòng lắm, phải không, ông Laurentz?

Chương 10

Bốn năm sau

Bốn năm sau những sự kiện đó, Brooke đã trở về. Nước Mỹ đã được trấn hưng và hôn lễ của họ được tổ chức vào ngày đã định. Đôi vợ chồng trẻ sống trong hạnh phúc. Jo, Beth và Amy nghĩ rằng họ không còn gì để mơ ước trên đời này nữa. Rồi họ có một đứa cháu, đứa cháu trai tuyệt vời!

Và khi Laurie, anh chàng Laurie không giống ai ngờ lời cầu hôn, Jo đã cười vào mũi anh, rồi cô cố làm cho anh hiểu rằng cô chẳng phải là người sinh ra để làm vợ một anh chàng nhà giàu đẹp trai như anh. Nhưng nếu lúc nào đó cô phải làm chuyện điên rồ là đi lấy chồng, bây giờ có lẽ cô chỉ lấy một anh chàng chỉ biết yêu ruộng đồng và rừng núi, anh ta có một trang trại trong đó có đủ mọi con vật trên đời: những con bò cái tuyệt vời, những con bê xinh đẹp, một đàn cừu, những con dê cái đốm đáng và cả những đàn heo rất một màu hồng. Cuối cùng trên tất cả những thứ đó là những con ngựa cày đường bệ và xinh đẹp.

Tới đây, ông Laurentz vẫn có mặt trong cuộc nói chuyện, đã ngăn lời Jo và cương quyết bảo cô bước lên chiếc xe to có ba chiếc ghế dài cùng cha mẹ cô, vợ chồng Brooke, Beth và Amy. Laurie thì nhanh nhẹn nhảy lên ghế người đánh xe và chụp lấy dây cương. Anh chỉ để cho Jo có đủ thì giờ quàng một chiếc khăn choàng và đội một chiếc nón bởi anh rất vội.

- Chúng ta đi đâu đây? Chúng ta đi đâu đây?

Tôi muốn biết người ta đưa chúng ta đi đâu! -Cô kêu lên.

- Cháu sẽ biết khi nào chúng ta tới đó. Từ đây tới đó không có vấn đề gì cả, cô bé Jo cao lớn xinh đẹp của tôi. Cháu không ngờ vực tôi chứ?

Luôn luôn chính là ông Laurentz nói.

Trong một tiếng đồng hồ, xe chạy qua một con đường diệu kỳ, hai bên đường có những hàng cây xinh đẹp và những đồng cỏ xanh rì xuyên qua một cánh rừng tuyệt đẹp, cuối cùng người ta tới cổng một trang trại từ đó đổ ra vô số những con cừu và một đàn bò cái xinh đẹp nhất mà một cô gái như Jo chưa hề trông thấy bao giờ.

ở đây không thiếu thứ gì cả: một cái ao, những con gà mái, những con vịt cái, những con vịt đực và cả đàn heo con sạch sẽ như những đồng xu mà Jo đã cho thể hiện trên chương trình của mình. Có những con ngựa xinh đẹp, đóng vào cày đang bước vào qua một cái cổng rộng.

Người ta thấy những kho thóc chất đầy những bó lúa và rơm cỏ.

- Cháu thấy thế nào? - ông Laurentz hỏi sau khi đã dẫn cô dạo bước khắp nơi và giới thiệu với mọi người.

- Cái này, - Jo nói. - nếu không thuộc bởi tòa lâu đài xinh đẹp kia mà người ta giấu cháu và nơi có những ông chủ, cháu sẽ nói rằng nó thật sự lộng lẫy, rằng đây là giấc mơ và cháu sẵn sàng đổi không biết lấy cái gì nữa để mãi mãi được làm bà chủ của một trang trại như thế này.

- A, - ông Laurentz nói, - thật không gì dễ hơn; và để được như vậy, chỉ có một việc còn con phải làm, cô chủ trang trại Jo à, là đặt bàn tay bé nhỏ của cô trong bàn tay ông chủ trang trại Laurie và để nó ở lại đó mãi mãi.

- Sao! - Jo kêu lên với một vẻ phần nộ trông rất buồn cười. - Sao, ông nói sao, ông Laurentz?

Vậy là quanh tôi mọi người đều điên, điên, điên hết rồi.

Beth bước về phía Jo.

- Chính em, - cô nói với Jo. - em đã từng tỏ ra đồng ý. Chị không nên từ chối sự chung thủy của anh Laurie. Chị Jo, chị hãy nghĩ rằng chính vì chị, chỉ vì chị thôi, mà từ ba năm nay, anh ấy đã trở thành nhà nông chính cống và anh ấy đã hoàn toàn thay đổi sở thích và cuộc sống của mình đã ba năm!

- Thật ra, - Jo nói. - tất cả điều này thật khó có thể giải thích, và có thể không phải lẽ lắm, đến nỗi, đến nỗi... vậy thì... đúng, đến nỗi cháu phải chấp nhận nó! Nhưng nếu điều này xấu đi, ông sẽ phải chịu trách nhiệm về nó đấy, ông Laurentz. - Đúng, em chấp nhận. - Cô vừa nói với anh chàng Laurie mặt mày đang hớn hờ, vừa trang trọng đặt bàn tay lên vai anh như để khẳng định bằng cử chỉ đường bệ đó, cô đã chiếm hữu trọn vẹn con người anh. Đúng, em chấp nhận...

tuy nhiên em vẫn đặt một điều kiện: Đó là ông bà vẫn ở lại cùng với hai người trẻ, trong tòa lâu đài xinh đẹp này, còn đức ông chồng của cháu và cháu, chúng cháu sẽ ở trang trại. Anh ấy muốn làm chồng của một cô chủ trang trại, vậy thì anh sẽ là ông chủ trang trại, và "không phải để cười đùa" đâu.

- Đồng ý! - Các ông bà cùng đồng thanh đáp lại.

- Anh xin hứa. - Laurie đáp.

- A! Laurie! - Jo kêu lên. - Anh đã xui em làm lắm điều rò dại, người yêu của em ạ.

- Jo, em hãy nhớ điều anh đã nói với em vào ngày lễ đính hôn của Meg: "Laurie không thể không cần tới Jo". Em hãy bình tâm, Laurie sẽ giữ đúng lời hứa của mình.

Amy và Beth rồi cũng tới lượt họ. Bạn bè của Laurie không đến nỗi thiếu chín chắn để bỏ mặc cho hai cô gái vừa quá đẹp, vừa quá ngoan phải quá lừa.

Nhưng hai cuộc hôn nhân hạnh phúc cũng đủ để kết thúc vui vẻ một câu chuyện từng trải qua những giờ phút đen tối.

- Hết -